
ശ്രേയസ്

ആദിഭാഷ

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ആദിഭാഷ

ഭാഷാപഠനം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

പീഠിക

വർണശബളവും അർത്ഥസമ്പുഷ്ടവുമായ ഒരു സങ്കരദേശീയതയാണു ഭാരതത്തിന്റേത്. അതിൽ എല്ലാ ദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും പങ്കുണ്ട്. ഭാരതീയ പൈതൃകത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. കഴിഞ്ഞകാലചരിത്രം കിളച്ചിളക്കി അതിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത അംശങ്ങൾ മാത്രം പെറുക്കിയെടുത്തു പൊക്കിപ്പിടിക്കുന്നതു രാജ്യത്തിനു ഗുണം ചെയ്യുകയില്ല. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിലെ ആര്യദ്രാവിഡാംശങ്ങൾ ഇഴപിരിച്ചെടുത്തുകാണിച്ച് ഇതു ശുദ്ധദ്രാവിഡം, ഇതു ശുദ്ധമായ ആര്യം എന്നു പറയുക സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം കഴിഞ്ഞകാലചരിത്രം അപ്പാടെ അടഞ്ഞ അധ്യായമാക്കി വെച്ചുകൊള്ളണം എന്നുമല്ല.

ആര്യദ്രാവിഡസങ്കലനം ഭാരതീയപൈതൃകത്തിന്റെ മാറ്റു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അധിനിവേശം കഴിഞ്ഞകാലത്തു മറ്റു ദേശീയതകളുടെ അസ്തിത്വത്തെത്തന്നെ അപകടപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭങ്ങൾ ആഹ്ലാദം കെടുത്തുന്നവയാണ്. ഇപ്പോഴും ആര്യമായ സകലതിനും അടിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു ഭാരതീയപൈതൃകത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന സമീപനമുണ്ട്. അത് ഒരുവിധത്തിലും ആശാസ്യമല്ല. അത്തരം വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കു മറുപടി കൊടുക്കുക ചിലപ്പോഴെങ്കിലും വേണ്ടിവരുകയും ചെയ്യും.

അതിഥിമര്യാദയും വിശാലമനസ്കതയും ഒരു ജനതയുടെ കഴിവുകേടായി കണ്ട് അവരുടെ മേൽ അധീശത്വം സ്ഥാപിക്കുകയും അവരുടെ സ്വത്വംതന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ചരിത്രസംഭവത്തിനു കേരളം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു സ്വാതന്ത്ര്യസമരകാലത്തുണ്ടായ സ്വത്വം തേടിയുള്ള വിവിധഭാരതീയദേശീയതകളുടെ മുന്നേറ്റം കേരളത്തിലും അലയടിച്ചത്. അതിന്റെ മുന്നോടിയായി കേരളത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പോലെയുള്ള മഹാന്മാർ ഉയർത്തിവിട്ട ചിന്ത വളരെ പ്രധാനമാണ്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ചിന്തകൾ കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിന് വമ്പിച്ച പ്രചോദനം നൽകി.

കേരളക്കരയുടെയും മലയാളഭാഷയുടെയും മലയാളികളുടെയും സ്വത്വം വകതിരിച്ചെടുത്തു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നടത്തിയ ശ്രമം ആധുനികഗവേഷകന്മാർക്കുകൂടി മാർഗദർശകമായ വിധത്തിലായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ അതിനു നിദർശനങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'പ്രാചീനമലയാളം' എന്ന കൃതി അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമാകുന്നു. അനവധി ഭാഗങ്ങളായി അദ്ദേഹം എഴുതാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ഒരു കൃതിയത്രേ പ്രാചീനമലയാളം. എന്നാൽ അതിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം മാത്രമേ നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ.

കേരളചരിത്രപ്രശ്നങ്ങളാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളുടെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഭാരതത്തിലും കേരളത്തിലും ശരിയായ ചരിത്രരചന ആരംഭിച്ചത്. അതിനുമുമ്പ് കേവലം ഐതിഹ്യങ്ങളെയും കെട്ടുകഥകളെയും ആശ്രയിച്ചാണു കേരളചരിത്രം വിവരിക്കപ്പെട്ടത്. ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിനുശേഷമുള്ള ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ പതിവ് ഒട്ടുമുക്കാലും തുടർന്നു.

പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞു നേടിയതാണു കേരളമെന്ന ഐതിഹ്യമാണ് ഏറ്റവും പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. മഴുവെറിഞ്ഞ് കടൽനീക്കി കേരളം ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമല്ല വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി കേരളത്തെ അവർക്കു ദാനം ചെയ്യുകകൂടി ചെയ്തുവത്രേ പരശുരാമൻ. ഈ ഐതിഹ്യത്തെ അടിച്ചുപൊളിക്കാൻ ആദ്യം മുതിർന്നതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണ്. ലഭ്യമായിട്ടുള്ള പ്രാചീനമലയാളം എന്ന കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതതാണ്. അതുവഴി പില്ക്കാലത്തെ ശാസ്ത്രീയമായ ചരിത്രരചനാരീതികൾക്കു പാതയൊരുക്കുകയാണ് സ്വാമികൾ ചെയ്തത്.

ആദിഭാഷ

പ്രാചീനമലയാളത്തിന്റെ സഹോദരിയാണ് ആദിഭാഷ എന്നു പറയാം. ഈ കൃതി എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെ പോയതു മലയാളഭാഷയുടെ ദുര്യോഗം എന്നേ പറയേണ്ടൂ.

ഈ കൃതിയുടെ രചനാകാലത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ 1924-ൽ അന്തരിച്ചതുകൊണ്ട് അതിനു മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ടു എന്നു തീരുമാനിക്കാം എന്നു മാത്രം. മലയാളം സംസ്കൃതജന്യമാണോ അല്ലയോ എന്നത് ഇന്ന് മലയാളഭാഷാ ചരിത്രപഠനത്തിൽ അത്ര പ്രസക്തമായ ഒരു പ്രശ്നമല്ല. എന്നാൽ ഒരു

കാലത്തെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. മലയാളം മാത്രമല്ല എല്ലാ ഭാരതീയഭാഷകളും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ജനിച്ചവയാണെന്നാണു പൂർവ്വാചാര്യന്മാർ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്.

പതിനാലാം ശതകത്തിൽ ഉണ്ടായ 'ലീലാതിലകം' എന്ന സംസ്കൃതത്തിലെഴുതിയ മലയാളവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാകാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ 1857-ലുണ്ടായ 'കേരളകൗമുദി' എന്ന മലയാളവ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിലും അതേ അഭിപ്രായമാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നു

സംസ്കൃതഹിമഗിരിഗളിതാ
ദ്രാവിഡവാണീകളിന്ദജാമിളിതാ
കേരളഭാഷാഗംഗാ
വിഹരതുമേ ഹൃത്സരസ്വദാസംഗാ

എന്ന പദ്യത്തിൽ നിന്ന് ഊഹിക്കാം.

മലയാളം സംസ്കൃതജന്യമാണെന്ന വാദത്തെ കാൾഡ്വെൽ മുതലുള്ള (1875) പണ്ഡിതന്മാർ വിമർശിച്ചു തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആദിഭാഷയിൽ ചെയ്യുന്നമാതിരി വിശദവും അത്യന്തം യുക്തിയുക്തവും പണ്ഡിതോചിതവുമായ ഒരു പ്രത്യാഖ്യാനം വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ഈ കൃതി എഴുതിയ കാലത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ പിന്നീടുണ്ടായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സംസ്കൃതജന്യമല്ല മലയാളം എന്നു സ്ഥാപിക്കുവാനായി വിനിയോഗിച്ച എത്രയോ പുറങ്ങൾ ലാഭിക്കാമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഭാഷാചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ താരതമ്യേന ദരിദ്രമായ മലയാളത്തിനു ആദിഭാഷ വലിയ ഒരു സംഭാവനയായി അന്നു മുതൽ തന്നെ എണ്ണപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

മലയാളം സംസ്കൃതജന്യമല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ മാത്രമല്ല രണ്ടും ഭിന്നഗോത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാനും ആദിഭാഷ പോലെ ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു കൃതി വേറെയില്ല.

മലയാളവും സംസ്കൃതവും ഭിന്നഗോത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്ന് ഇന്നിപ്പോൾ പരക്കെ അറിവുള്ള സംഗതിയാണ്. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഈ പുസ്തകം എഴുതിയ കാലത്തെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. ഏ.ആർ.രാജരാജവർമ്മതന്നെ സംസ്കൃതവും മലയാളവും

ഭിന്നഗോത്രങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുവാൻ 'കേരളപാണിനീയ'ത്തിന്റെ ഏതാനും പുറങ്ങൾ ചെലവാക്കിയിട്ടുണ്ട്.[1]

മലയാളത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്ക് ഇനിയും അറുതി വന്നിട്ടില്ല. മൂന്നു പ്രബലപക്ഷങ്ങളാണു ഇക്കാര്യത്തിലുള്ളത്. മലയാളം സംസ്കൃത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു ഒരു പക്ഷം. തമിഴിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്നു രണ്ടാമത്തെ പക്ഷം. സ്വതന്ത്രഭാഷയാണു മലയാളമെന്നു മൂന്നാമത്തെ പക്ഷം. തമിഴിന്റേയും അമ്മയായി മലയാളത്തെ കാണുന്ന ഒരു പക്ഷവും ഇല്ലാതില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ 'ആദിഭാഷ'യിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതു മലയാളം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, മലയാളത്തിന്റെ പെറ്റമ്മയായ തമിഴാണ് സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ആദിഭാഷ എന്നുകൂടിയത്രേ.

പ്രസക്തി

'ആദിഭാഷാസിദ്ധാന്തം' ഭാഷാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ ആദരണീയമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമായി ഇന്നു പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. ലോകത്തെ എല്ലാ ഭാഷകളുടേയും മൂലം ആദിദ്രാവിഡമാണെന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തം സ്വീകാര്യമല്ല. ഒരു പക്ഷേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഇങ്ങനെയൊരു നിലപാടെടുത്തത് സംസ്കൃതം സകലഭാഷകളുടെയും മൂലമാണെന്ന വാദഗതിക്കു മറുപുറം എന്ന മട്ടിലാകാം. എന്തായാലും സംസ്കൃതം-തമിഴ് ഭാഷകളിൽ ഏതാണ് ആദിഭാഷ എന്ന പ്രശ്നത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നല്കുന്ന ഉത്തരം തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്ന മൂലദ്രാവിഡഭാഷയെയും ദേശത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പല ധാരണകളും ഉപരിഗവേഷണം അർഹിക്കുന്നവയാണ്.

ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എത്തിനില്ക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽപോലും നിരന്തരമായി പ്രചരിക്കപ്പെടുന്ന ധാരണ എന്താണെന്നോ? നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരമാകെ സംസ്കൃതത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണെന്ന്. ആലുവയിലെ വിശ്വസംസ്കൃതപ്രതിഷ്ഠാനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ചെറുപുസ്തകമുണ്ട്. 'സംസ്കൃതം വദ ആധുനികോ ഭവ' എന്നത്രേ പുസ്തകത്തിന്റെ പേര്.[2] അതിന്റെ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.'

'നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരം സംസ്കൃതത്തിലധിഷ്ഠിതമാണല്ലോ. വേദങ്ങളിലൂടെയും രാമായണമഹാഭാരതങ്ങളിലൂടെയും നമുക്കു പകർന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആ സനാതനസംസ്കാരം നിലനിൽക്ക

ണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതവും ആവശ്യമാണ്. ഭാഷയ്ക്കൊത്തു സംസ്കാരവും ഉണ്ടാവും. നാം സാധാരണ ഇംഗ്ലീഷ് സംസ്കാരം എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ നാടിന്റെ സ്വന്തമായുള്ളതെല്ലാം സംസ്കൃതഭാഷയിലാണുള്ളത്. ആദ്ധ്യാത്മികം, ആയുർവേദം, കണക്ക്, ജ്യോതിഷം... തുടങ്ങി ജീവിതസംബന്ധിയായ എല്ലാ അറിവും ഈ ഭാഷയിലാണു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി നല്ല നാട്ടുകാരായി വളരാൻ സംസ്കൃതഭാഷ ആവശ്യമാണ്. എല്ലാ ഭാരതീയഭാഷകളും സംസ്കൃതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളുടേയും മൂലം ഭാരത സംസ്കാരമെന്നതുപോലെ എല്ലാ ഭാഷകളുടേയും മൂലം സംസ്കൃതമാണ്.[3]

ഈ വാക്കുകളിൽ പ്രകടമാകുന്ന പൊള്ളയായ ഊറ്റമുണ്ടല്ലോ. അതാണ് നാനാത്വത്തിന്റെ നാടായ ഭാരതത്തിൽ സാംസ്കാരികകാലുഷ്യത്തിനു കാരണമാകുന്നത്. പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുതന്നെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'സംസ്കൃതം വദ ആധുനികോ ഭവ' എന്നതിനു 'സംസ്കൃതം പറയൂ ആധുനികനാവൂ' എന്ന് അർത്ഥം. സംസ്കൃതം പഠിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആധുനികനാവുകയില്ല എന്ന ധ്വനി അപകടകരമാണ്. ഇപ്പോൾ മുക്കിനുമുക്കിനു പത്തു ദിവസംകൊണ്ടു സംസ്കൃതമെന്ന വ്യാജേന വായിൽവരുന്നതു കോതയ്ക്കു പാട്ടെന്ന മട്ടിൽ പഠിച്ചുവരുന്ന ഒരുതരം സംസ്കൃതമുണ്ടല്ലോ, അതിന്റെ പിറവിയുടെ രഹസ്യം ഭാരതീയരെ ആധുനികരാക്കാനുള്ള ആ ശ്രമം തന്നെയാണ്. സംസ്കൃതം പഠിക്കൂ എന്നു പറയുന്നതുകേട്ടാൽ നിരുപദ്രവകരമാണ് അത് എന്നുതോന്നും. സാധാരണക്കാരെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ അതിനു കഴിയും. സംസ്കൃതം പഠിക്കണമെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തിരിക്കുന്നു കുഴപ്പം എന്നു സാധാരണക്കാർ ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു. അവർ സംസ്കൃതം പഠിക്കാൻ എത്തുമ്പോൾ പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന ധാരണകൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നു മുകളിലുദ്ധരിച്ച ചെറിയ ഖണ്ഡികതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. നാട്ടുകാരെ പരക്കെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകത്തിലാണ് അതു പറഞ്ഞുവച്ചിരിക്കുന്നതെന്നോർക്കണം.

'നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരം സംസ്കൃതത്തിലധിഷ്ഠിതമാണല്ലോ.'

സർവസമ്മതമായ അഭിപ്രായമെന്നമട്ടിലാണു പറയുന്നത്. അപ്പോൾ പ്രാകൃതഭാഷകൾക്കും ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കും നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിൽ യാതൊരു കാര്യവുമില്ലെന്നല്ലേ വരുന്നത്?

സംസ്കൃതത്തെപ്പോലെതന്നെ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ സമ്പത്തുൾക്കൊള്ളുന്ന മഹത്തായ ഒരു കൂട്ടം ഭാഷകളാണു പാലി ഉൾപ്പെ

ടെയുള്ള പ്രാകൃതഭാഷകൾ. ആ ഭാഷകളിലാണു ജൈന-ബൗദ്ധ സംഭാവനകളാകെ നിലനില്ക്കുന്നത്. അർധമാഗധിയിലും മറ്റു പ്രാകൃതഭാഷകളിലുമുള്ള ജൈനസാഹിത്യം ബൃഹത്താണ്. ജൈനസംസ്കാരധാര ഭാരതത്തിലെ ജീവിതത്തെയും ചിന്തയെയും വ്യവസ്ഥിതികളെയും എത്രമാത്രം പരിപോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നറിയാൻ ഡോ.ഹീരാലാൽ ജൈൻ എഴുതിയ പുസ്തകം ശുപാർശചെയ്യുക മാത്രമേ ഞാനിവിടെ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. 'ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിനു ജൈനമതത്തിന്റെ സംഭാവന'[4] എന്ന പുസ്തകം മലയാളത്തിൽ ലഭ്യമാണ്.

ബൗദ്ധസംഭാവന എത്രയോ വലുതാണ്. പാലിഭാഷയിലുള്ള ത്രിപിടകത്തിന്റെ കാര്യം തന്നെയെടുക്കുക. നാലു വേദങ്ങളുംകൂടി ത്രാസിന്റെ ഒരു തട്ടിലും ത്രിപിടകം മറ്റേ തട്ടിലും വെച്ചൊന്നു തൂക്കി നോക്കിയാൽ വേദത്തോടൊപ്പം പടികൾ കുറച്ചധികം വേണ്ടിവരും. ത്രാസിന്റെ സമനില കൈവരാൻ എന്നു ബോദ്ധ്യമാവും. ഡോ.ഏ.ജി. കൃഷ്ണവാര്യർ ബുദ്ധമതത്തെപറ്റി എഴുതിയിരിക്കുന്നു.-'ഏതാണ്ട് ആയിരം കൊല്ലങ്ങളോളം ഭാരതഖണ്ഡം ആകമാനം അതു വ്യാപിച്ച് ഇവിടെ ജനതയുടെ ജീവിതത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും ഇന്നും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തെത്തന്നെയും കൂലങ്കഷമായി സ്പർശിച്ചു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ തെളിഞ്ഞല്ലെങ്കിലും ഒളിഞ്ഞു ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പ്രഭാവാംശങ്ങൾ വിളങ്ങുന്നുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്കു കാണാൻ കഴിയും. കൂടാതെ ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ തനിരൂപം ഗ്രഹിക്കുന്നതിലും ബുദ്ധമതജ്ഞാനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കാം. ഭാരതീയരെ ലോകത്തിൽവെച്ച് എത്രയും സൗമ്യശീലരാക്കിത്തീർത്ത ആദ്ധ്യാത്മികശക്തികളിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നത് ബുദ്ധമതമാണ്. വിശേഷിച്ചും ബുദ്ധമതത്തെ സർവാദരണീയമാക്കിത്തീർത്ത അഹിംസാവാദം. ആധുനികകാലങ്ങളിൽ ഈ വാദം രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ പോലും നേടിയ മഹാവിജയങ്ങൾ നിസ്ത്തർക്കങ്ങളാണല്ലോ.

കലാലോകത്താണെങ്കിൽ അശോകചക്രവർത്തിയുടെ കാലം മുതൽ ഭാരതത്തിലും അതിനു വെളിയിലുമായി ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ പ്രചോദനങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായ പ്രതിമകൾ, ചിത്രങ്ങൾ, ചൈത്യങ്ങൾ, മന്ദിരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ അസംഖ്യങ്ങളാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ അജന്താഗുഹയിലെ ചുവർചിത്രങ്ങൾ നടുനായകമെന്നേയുള്ളൂ.[5]

സംസ്കൃതമുൾപ്പെടുന്ന ഇൻഡോയൂറോപ്യൻ ഭാഷാഗോത്രത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭാഷാഗോത്രമാണല്ലോ ദ്രാവിഡം.

തമിഴ്, മലയാളം, കന്നടം, തെലുങ്ക് എന്നീ തെന്നിന്ത്യൻ ഭാഷകൾ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിനു മഹത്തായ സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിലെ മൂലഭാഷയായ തമിഴിനു സംസ്കൃതത്തെപ്പോലെയോ അതിനെക്കാൾ കൂടുതലോ പാരമ്പര്യവും പൈതൃകവും അവകാശപ്പെടാനുണ്ട്. സംഘസാഹിത്യമെന്നറിയപ്പെടുന്ന തമിഴ് സാഹിത്യം വേദസാഹിത്യത്തിനൊപ്പം നില്ക്കും. ഇതൊക്കെ ഒറ്റയടിക്കു തള്ളിപ്പറയുകയാവും സംസ്കൃത്തിലധിഷ്ഠിതമാണു നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്ക്കാരമെന്നു പറയുകവഴി സംഭവിക്കുക.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ വക്താക്കളായ ആര്യന്മാരുടെ വരവിനും എത്രയോ മുൻപ് ഭാരതത്തിൽ ആര്യന്മാരുടേതിനെക്കാൾ വളർച്ചപ്രാപിച്ച സൈന്ധവസംസ്കാരം നിലനിന്നിരുന്നു എന്നു എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു.

പി.കെ.പരമേശ്വരൻ നായർ എഴുതിയിരിക്കുന്നു–

'അത്രമാത്രം സംസ്കാരസമ്പന്നമായ ഒരു ജനതയോടാണ് ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ച കാലത്ത് ആദ്യം സമ്പർക്കത്തിനു വന്നത്. ഒരു പക്ഷേ അതിനുമുമ്പ് സ്ഥിരമായ വാസസ്ഥലമില്ലാതിരുന്ന ആര്യന്മാർ ശതാബ്ദങ്ങളായി ഒരു പ്രദേശത്തു പാർത്തു ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു പരിഷ്കാരം വളർത്തിയെടുത്ത ദ്രാവിഡന്മാരോടൊപ്പം പരിഷ്കൃതരാണെന്നു കരുതാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. ഏതായിരുന്നാലും ചൈതന്യദായകമായിരുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക സങ്കലനമായിരുന്നു കാലക്രമേണ സംഭവിച്ചതെന്നുള്ളതിന് തർക്കമില്ല. വൈദികവും ഔപനിഷദവുമായ ചിന്തകളിൽ കാണുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികൗന്നത്യത്തിന്റെ കാരണം തന്നെ ഈ ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തോടുണ്ടായ സങ്കലനമല്ലേ? ആയിരിക്കാനാണു സാധ്യത. അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കടന്ന ആര്യജനതകളിലെങ്ങും ഇതുപോലെ ഉന്നതകോടിയിലുള്ള ഒരു ആദ്ധ്യാത്മികബോധമോ പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള സാസംകാരിക നിലവാരമോ ഉയർന്നുവരാത്തതെന്തുകൊണ്ട്? ഏതായാലും ആര്യദ്രാവിഡസംസ്കാരങ്ങളുടെ സങ്കലിതമായ ഒരടിത്തറയിലാണ് അനന്തരകാലത്തെ ഭാരതീയ സംസ്കാരം ഉയർന്നുവന്നതെന്നതിൽ സംശയത്തിനവകാശമില്ല.'[6]

'നമ്മുടെ നാടിന്റെ സ്വന്തമായുള്ളതെല്ലാം സംസ്കൃതഭാഷയിലാണുള്ളത്.'

അപ്പോൾ മുകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രാകൃതങ്ങളിലും ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും ഉള്ളതൊന്നും നമ്മുടെ നാടിന്റെ സ്വന്തമല്ലെന്നുവരുന്നു.

കൊള്ളാം. ഈ വാദഗതിയുടെ വക്താക്കൾതന്നെ ദേശീയബോധത്തിന്റെയും ദേശസ്നേഹത്തിന്റെയും കുപ്പായമണിഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പ്രചാരവേല നടത്തുന്നതു രസകരമായ കാഴ്ചയാണ്. ഇനി സംസ്കൃതേതര ഭാഷകളിലുള്ളതെല്ലാം വൈദേശികമെന്നും ഇറക്കുമതിച്ചരക്കെന്നും പറഞ്ഞ് എന്നാണിവർ പുറത്താക്കാൻ പ്രക്ഷോഭമാരംഭിക്കുന്നതെന്നേ നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ആര്യാഭിമാനത്തിന്റെ പേരിൽ ഈ ധാരണകൾ പ്രചരിപ്പിച്ചാൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ദ്രാവിഡരാഷ്ട്രവാദം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടില്ലെങ്കിലേ വിസ്മയിക്കേണ്ടതുള്ളു.

സംസ്കൃത്തിന്റെ ഇമ്മാതിരി അമിതവക്താക്കൾ എന്നാണ് ഇനി സംസ്കൃതത്തെ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായി പ്രഖ്യാപിക്കുക എന്നും നോക്കിക്കണ്ടാൽ മതി. ഭാരതവല്ക്കരണത്തിന്റെ ആഴം ഇത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു ഒരു പക്ഷേ സംസ്കൃത്തെക്കുറിച്ചറിയുന്നവർപോലും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല.

'എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളുടെയും മൂലം ഭാരതസംസ്കാരമെന്നതു പോലെ എല്ലാ ഭാഷകളുടെയും മൂലം സംസ്കൃതമാണ്.'

അഞ്ജനമെന്നതെനിക്കറിയാം. മഞ്ഞളുപോലെ വെളുത്തിരിക്കും എന്ന പഴമൊഴി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതുതന്നെയല്ലേ ഇതും? എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളുടെയും മൂലം ഭാരതസംസ്കാരമാണുപോലും. അങ്ങനെ കുത്തക അവകാശപ്പെടുന്നതിനു ചരിത്രപരമായ വല്ല ആധാരവുമുണ്ടോ? പ്രാചീനഭാരതീയസംസ്കാരത്തോടൊപ്പം പഴക്കമുള്ള സംസ്കാരങ്ങൾ സമാനകാലത്തു ലോകത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണു ചരിത്രവസ്തുത. പ്രാചീന ഈജിപ്ഷ്യൻ സംസ്കാരവും മെസൊപ്പൊട്ടോമിയൻ സംസ്കാരവും സൈന്ധവസംസ്കാരത്തേക്കാൾ പഴക്കമുള്ളതും സ്വതന്ത്രങ്ങളുമായിരുന്നു.

സംസ്കൃതം പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ മുഖമാണല്ലോ വേദങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. ആ വേദങ്ങളിൽത്തന്നെ ആര്യന്മാർ നേരിടേണ്ടിവന്ന മറ്റൊരു ജനതയെയും അവരുടെ സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ സൂചനകളുണ്ട്. 'ശിശ്നദേവന്മാർ', 'അയജ്വന്മാർ', 'അവ്രതന്മാർ', 'മൃധ്രവാക്കുകൾ' എന്നൊക്കെ ഋഗ്വേദത്തിൽ കാണുന്ന പരാമർശം അതിന്റെ തെളിവാണ്. ദസ്യുക്കളെന്നും അസുരന്മാരെന്നും മറ്റും വിളിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർ ആര്യന്മാരായ ദേവന്മാരെക്കാൾ ഒട്ടും മോശക്കാരായിരുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും കൂടുതൽ കേമന്മാരുമായിരുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിലെ ഒരു മന്ത്രത്തിൽ ഇന്ദ്രനോടു യാജ്ഞികർ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്നത്

'ശിശ്നദേവന്മാർ ഞങ്ങളുടെ യാഗം മുടക്കിക്കളയാത്തവിധത്തിൽ'[7] രക്ഷിക്കണേ എന്നാണ്. അതേ സൂക്തത്തിലെ മറ്റൊരു മന്ത്രത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് 'ഒരു നൂറു രക്ഷകരുള്ളവനേ, അങ്ങയെപ്പോലുള്ള ഒരുവൻ ദ്രോഹിക്കാൻ വന്നാൽ അവനെ തടുക്കണമേ'[8] എന്നാണ്. അപ്പോൾ ഇന്ദ്രസമാനന്മാരായ ശിശ്നദേവന്മാർ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വ്യക്തം.

സംസ്കൃതാചാര്യന്മാരുടേതിനെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട സംസ്കാരവും പരിഷ്കാരവും ശിശ്നദേവന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിനും തെളിവുകൾ വേദത്തിലുണ്ട്. ഇന്ദ്രനു 'പുരന്ദരൻ' എന്നു പേരു പറയുന്നത് അസുരന്മാരുടെ പുരങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. കാലിമേയ്ക്കുന്ന ആര്യന്മാരുടേതിനെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു നഗരസംസ്കാരം എതിരാളികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് അതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ഋഗ്വേദസൂക്തത്തിലെ ഒരു മന്ത്രത്തിൽ ഇന്ദ്രനെ സ്തുതിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം ശിശ്നദേവന്മാരെ മർദ്ദിച്ചൊതുക്കി അവരുടെ നൂറുകവാടങ്ങളുള്ള നഗരങ്ങളുടെ സമ്പത്തുമുഴുവൻ പിടിച്ചെടുക്കുന്നവനാണെന്നാണ്.[9]

സംസ്കൃതാര്യസംസ്കാരത്തെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു സംസ്കാരമായിരുന്നു ആര്യന്മാരുടെ വരവിനു മുൻപുതന്നെ ഭാരതത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നിരിക്കെ മറിച്ചുള്ള എല്ലാ വാദഗതികളും ആര്യാഭിമാനപ്രചോദിതങ്ങൾ എന്നേ കാണാനാവൂ. ഭാരതസംസ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച അഭിമാനം ആരും കുത്തകയായി ഏറ്റെടുക്കാൻ പോകാതിരിക്കുന്നതാണു മിതമായി പറഞ്ഞാൽ ഭംഗി. ഭാരതസംസ്കാരമാണു ലോകസംസ്കാരങ്ങളുടെയാകെ പ്രഭവം എന്ന മട്ടിയുള്ള അവകാശവാദങ്ങൾ വെറും വികാരപ്രകടനങ്ങളാകുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകളുടെയും മൂലം സംസ്കൃതം ആണെന്നു പറയുന്നതും അതുപോലെ തന്നെ. എല്ലാ ഭാഷകളുടെയും പോയിട്ടു എല്ലാ ഭാരതീയഭാഷകളുടെയും മൂലം പോലുമല്ല സംസ്കൃതം എന്നതാണു സത്യം. സംസ്കൃതത്തെയും തമിഴിനെയും വിശദമായി താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു തമിഴ് സംസ്കൃതങ്ങളിൽ ആദിഭാഷ തമിഴ്തന്നെയാണുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ 'ആദിഭാഷ' എന്ന കൃതിയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ പേരിലുള്ള അമിതാവേശം ഇതരഭാഷാവിഭാഗങ്ങളെ ഭാരതീയപൈതൃകത്തിന്റെ അവകാശത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചു തള്ളുന്ന അവസ്ഥ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അന്നു തന്നെ മുൻകൂട്ടി കണ്ടു എന്നതു വിസ്മയകരമായിരിക്കുന്നു. അതിനു മറുപടിയായിട്ടാണു ദീർഘദർശിയായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആദിഭാഷ എഴുതിവെച്ചതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. എല്ലാ ഭാഷകളുടെയും മൂലം

സംസ്കൃതമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തെ പൂർവപക്ഷങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്തവതരിപ്പിച്ചു നിഷേധിച്ചുകൊണ്ടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഖണ്ഡിക്കുന്നു.

തമിഴിലെയും സംസ്കൃതത്തിലെയും അക്ഷരങ്ങൾ താരതമ്യം ചെയ്തിട്ടു, തമിഴിന്റെ ലാളിത്യവും സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യവും സ്ഥാപിക്കുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. തുടർന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു – 'അരവിന്ദം, മന്ദാരം, മൃദുലം, കുസുമം, ഗംഭീരം, ഭൃംഗനാദം തുടങ്ങിയ വാക്കുകളെ തമിഴ്‌രൂപത്തിലാക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളെയും അറിയുന്നവർക്ക് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഭംഗിയും ഗാംഭീര്യവും തമിഴിൽ കിട്ടുകയില്ലെന്നു തോന്നാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ് തമിഴിന്റെ പിരിവുകളായ കർണ്ണാടകം, തെലുങ്ക് മുതലായ ഭാഷകളിൽ സംസ്കൃത അക്ഷരങ്ങളെ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ കലർത്തി കാണുന്നത്. എന്നാൽ തമിഴ് എഴുത്തുകൾ സംസ്കൃതലിപികളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കകൊണ്ട് സംസ്കൃത എഴുത്തുകൾ നല്ലതുപോലെ പഠിച്ചവർക്ക് തമിഴെഴുത്തുകളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന് പ്രയാസമില്ല. തമിഴ്‌മാത്രം അറിയുന്നവർക്ക് സംസ്കൃതത്തിലെ വിശേഷാൽ അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നുമില്ല. ഇതിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ കൂടുതൽ എഴുത്തുകൾ ഉച്ചരിക്കാൻ അധികം പ്രയത്നമുണ്ടെന്നു സിദ്ധമായി. വിഷമം അധികമുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തിന് അധികമായ പ്രയത്നം വേണമെന്നു സിദ്ധം. ഏതേതു അക്ഷരങ്ങൾ അതിപ്രയത്നങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രമേ ഉച്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ എന്നു നാം കാണുന്നുവോ അവ ലഘുപ്രയത്നത്താൽ ഉച്ചരിക്കാവുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഉണ്ടായവ എന്നൂഹിക്കുന്നതാണു ന്യായം. ഈ യുക്തിയെ മുൻനിർത്തിപോകുമ്പോൾ സംസ്കൃതലിപികളും തമിഴക്ഷരങ്ങളും ഒരേകാലത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരുന്നു എന്നും, ആ കാലത്തിൽ തമിഴരും സംസ്കൃതക്കാരും ഒരേ വർഗക്കാരായിരുന്നു പിന്നെ പിരിഞ്ഞവരാണെന്നും, അങ്ങനെ പിരിഞ്ഞു അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു ശേഷം അക്ഷരങ്ങളേയും വാക്കുകളേയും ഒന്നിനുപിറകെ വേറൊന്നായി അനേകം പ്രാവശ്യം മാറ്റിമറിച്ച് ഒടുവിൽ ഒരു രീതിയിൽ ഉറപ്പിച്ച് ആ ഭാഷയ്ക്ക് സംസ്കൃതം (സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടത്) എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കണം എന്നും ചിന്തിക്കാം. തമിഴർ മൂലഭാഷയെയും അക്ഷരങ്ങളെയും ഭേദഗതി ചെയ്യാൻ വിമുഖരായിരുന്നകാരണം പഴയ തമിഴ്‌വ്യാകരണമുറകളെ ആദരിച്ചുപോന്നിരുന്നെന്നും കാലാന്തരത്തിലുണ്ടായ സംസ്കൃതപ്രചരണത്തിൽ ദാക്ഷിണാത്യന്മാരായ അഗസ്ത്യ പ്രഭൃതികൾ സംസ്കൃതത്തെ തഴുകിപ്പിടിച്ച് തമി

ഴിനു പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ചെയ്യാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും പറയാതെ കഴിയുകയില്ല.

സംസ്കൃതം ദേവഭാഷയാണെന്നും അതു മ്ലേച്ഛന്മാർ ഉച്ചരിച്ച് അധഃപതിപ്പിച്ചുണ്ടായതാണു പ്രാകൃതമെന്നുമാണു ഇപ്പോഴും പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ധാരണ. അങ്ങനെയുമുണ്ടോ ഒരു നിയമം? പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഇന്നോളമുള്ള ഗതി മോശപ്പെട്ടതിൽനിന്നു മെച്ചപ്പെട്ടതിലേക്ക് എന്നല്ലേ? സംസ്കൃതം ദേവഭാഷയാണെന്നും ജന്മനാ ലക്ഷണയുക്തമാണെന്നും വരുത്തിത്തീർക്കുവാനാണു സംസ്കൃതത്തിന്റെ വക്താക്കകൾ ശ്രമിച്ചുവരുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിന് ഒരു പ്രാകൃതാവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് സമ്മതിക്കുവാൻ അവർക്കു മടിയാണ്. അതുകൊണ്ടാണു സംസ്കൃതത്തിന്റെ അധഃപതിച്ച രൂപമാണു പ്രാകൃതമെന്ന വാദം അവർ എപ്പോഴും ഉന്നയിക്കുന്നത്. പഴയ 'സർവാണിസദ്യ'യെയാണ് ഈ സിദ്ധാന്തം ഓർമിപ്പിക്കുന്നത്. തിരുനാൾ, കല്യാണം തുടങ്ങിയവ പ്രമാണിച്ചു മാന്യന്മാർക്കു സദ്യ വിളമ്പി. അവർ ഉണ്ടു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ശേഷിച്ചതു ഇരപ്പാളികൾക്കൊക്കെ നിരത്തി വിളമ്പും. അതാണു സർവാണിസദ്യ. ആഢ്യന്മാരുടെ കൂറുള്ള സേവകന്മാർ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ പലതരം കറികൾ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു ചവിട്ടിക്കൂട്ടിയാണു ഇരപ്പാളികൾക്കു വിളമ്പിയിരുന്നത്. ഭാഷയുടെ കാര്യവും ഇമ്മട്ടിലാണു ചിലർ കാണുന്നത്. ആഢ്യന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതാണു സംസ്കൃതം. സ്ത്രീകൾക്കും ശൂദ്രന്മാർക്കും പാവപ്പെട്ടവർക്കും മറ്റും അതു പാടില്ല. വേശ്യകൾക്കുപോലും സംസ്കൃതം ആകാം. കാരണം അവരോട് ആഢ്യന്മാർക്കു പെരുമാറണമല്ലോ.

പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതം ഉണ്ടായി എന്നു പറയാതെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പ്രാകൃതമുണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? സംസ്കൃതം ദുഷിച്ചു പ്രാകൃതങ്ങൾ, പ്രാകൃതങ്ങൾ പിന്നെയും അധഃപതിച്ച് അപഭ്രംശങ്ങൾ, അവയിൽ നിന്നു വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലെ നാട്ടുഭാഷകൾ എന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്ന ക്രമം.[10] മലയാളഭാഷയ്ക്കു യാതൊരുവിധത്തിലും വിസ്മരിക്കാനാവാത്ത മഹാനും ഉൽപതിഷ്ണുവുമായ ഏ.ആർ.തമ്പുരാൻപോലും പറയുന്നത് ഈ ന്യായമാണ്. 'സംസ്കൃതത്തോടാകട്ടെ, അതിൽനിന്നു ദുഷിച്ചുണ്ടായ വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുഭാഷകളോടാകട്ടെ ദ്രാവിഡഭാഷകൾക്കു പറയത്തക്കതായി യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല.'[11]

സംസ്കൃതത്തിന്റെ സർവാണിയാണു പ്രാകൃതമെന്ന സിദ്ധാന്തത്തെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നിരാകരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു–

'മനുഷ്യൻ മുമ്പ് നാഗരികത്വമില്ലാതിരുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്നും ഉത്തരോത്തരം നാഗരികത്വം ഉള്ള സ്ഥിതിയെ ആശിക്കുകയല്ലാതെ നാഗരികത്വത്തോടെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അതിന്റെ അഭാവദശയെ അഭില ഷിക്കുക സാധാരണമല്ല.' വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ലോകതത്ത്വമാണ് ഇവിടെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മോശപ്പെട്ടതിൽ നിന്നു മെച്ചപ്പെട്ടതിലേക്ക് എന്നുള്ള പുരോഗതിയുടെ ശാസ്ത്രീയതത്ത്വമാ ണത്.

സംസ്കൃതവും പ്രാകൃതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കാര്യ ത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ നിലപാട് യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു-

'അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃഭാഷ നടപ്പാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രാകൃതം ദേശഭാഷയായിരുന്നുവെന്നും, ചില ബുദ്ധിമാന്മാർ അതിനെ പരിഷ്ക രിച്ച് സംസ്കൃതം എന്നു നാമകരണം ചെയ്തുവെന്നും, സംസ്കൃത ഭാഷ, ചില ജനങ്ങൾ മാത്രം അഥവാ പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസവിഷയ ത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ പൊതുവേ ദേശഭാഷയായിരുന്നത് പ്രാകൃതമായിരുന്നു എന്നും സംസ്കൃതം ഇതരഭാഷകളെക്കാൾ വിശേഷമായി പരിണമിച്ചതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷയെ അനാദിദേവഭാഷയാണെന്നും അതിലെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേദ പുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈശ്വരനാൽ ബ്രഹ്മദേവനുപദേശിക്കപ്പെട്ട് ബ്രഹ്മദേവനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നും മറ്റും പറയുമെന്നും അന്യഭാ ഷകളെല്ലാം മ്ലേച്ഛ (മ്ലേച്ഛ അവ്യക്തേ ശബ്ദേ - അസ്ഫുടേ അപശബ്ദേ ചേത്യർത്ഥഃ-സിദ്ധാന്തകൗമുദി, അസ്പഷ്ടോച്ചാരണത്തിലും ശബ്ദ ശാസ്ത്രാനുസാരമല്ലാത്ത ശബ്ദപ്രയോഗത്തിലും എന്നർത്ഥം: 'ന മ്ലേച്ഛിതവൈ' മ്ലേച്ഛിക്കരുത്-വേദവാക്യം, നാപഭാഷിതവൈ-അപഭാഷി ക്ക-വ്യാകരണവിരോധമായി പറയല-രുതെന്ന് അർത്ഥം') ഭാഷകളാ ണെന്ന് സംസ്കൃതപക്ഷപാതികൾ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പിൽക്കാലത്തുള്ളവരിൽ പ്രബലപ്പെട്ടതുനിമിത്തം അവരിലൊരാളായ വരരുചി മുനി സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതെന്ന് അന്യന്മാർക്കു തോന്നത്തക്കവിധം സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾക്ക് ആദേശങ്ങൾ വിധിച്ച് പ്രാകൃതത്തെ പരിഷ്കരിക്കകൊണ്ട് ആ വ്യാകരണസമ്പ്രദായം സംസ്കൃതാഭിജ്ഞന്മാർക്ക് ഉപകാരപ്പെട്ടതായി, എന്നിട്ടും ആ പരിഷ്ക രണരീതിയെ ജനങ്ങൾ പണിപ്പെട്ടും ആദരിച്ചുവന്നു; എങ്കിലും കാല ക്രമേണ അശക്യമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് ആ പരിപാടി ഉപേക്ഷിക്കയും തന്മൂലം പ്രാകൃതവും ഇക്കാലത്തെ മഹാരാഷ്ട്രിയും രണ്ടായി പിരി യുകയും പ്രാകൃതം സംസ്കൃതജ്ഞന്മാർക്ക് നാടകം, സട്ടകം മുത

ലായ കൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുമാത്രം ഇന്ന് ഉപയോഗത്തിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരൂപിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും.

ബാക്കിഭാഗവും ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും ഇതേ പുസ്തകത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുമാത്രം.

സംസ്കൃതം സംസ്കൃതമെന്നനിലയ്ക്കു ഒരു കാലത്തും ഒരു ദേശത്തും ഒരു ജനതയുടെ സംസാരഭാഷ ആയിരുന്നില്ലെന്നതാണു സത്യം. സംസ്കൃതക്കാർ അതംഗീകരിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രം. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സംസ്കൃതം ദേശഭാഷയായിരുന്നില്ലെന്ന വസ്തുത അംഗീകരിക്കുന്നു.

പ്രാകൃതത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതം ഉണ്ടാകാനല്ലാതെ സംസ്കൃതം അധഃപതിച്ചു പ്രാകൃതമാകാനിടയില്ലെന്നു തനതായ നിരവധി യുക്തികൾ എടുത്തുനിരത്തിക്കൊണ്ട് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ചില നൂതനസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഉപരിപഠനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും വിഷയമാക്കാതെ തള്ളിക്കളയാനാവുകയില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു ജീവോൽപത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം. സിംഹളദ്വീപിനു മേക്കരികിലുള്ള ഏതോ സ്ഥലത്താണു ആദ്യം ജീവനുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് അഗസ്ത്യമുനിയെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നു. അഗസ്ത്യരുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ പണ്ടേക്കു പണ്ടേ അമേരിക്കയെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും സ്വാമികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നു. അവയൊക്കെ അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയാനാവുകയില്ല. വിശേഷിച്ച് ഭാരതത്തിന്റെ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന പൈതൃകത്തെക്കുറിച്ചു പുതിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഇപ്പോഴും വരുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ.[12] പൊതുവെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അവലംബിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയസമീപനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതികളിൽ ഒന്നും തന്നെ വെറുതെ തള്ളാൻ നമ്മെ അനുവദിക്കുന്നില്ല.

കുറച്ചു മുൻപ് മലയാളത്തിൽ വാക്കുകളുടെ ഉത്ഭവത്തെച്ചൊല്ലി ഒരു വിവാദം നടക്കുകയുണ്ടായി. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കവിതയ്ക്കു എം.വി.ദേവനും കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണന്റെ കവിതയ്ക്കു എം.ഗംഗാധരനും എഴുതിയ അവതാരികകളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് തായാട്ടു ശങ്കരൻ എഴുതി–

'ഭാഷ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതും കായകല്പം നടത്തി ഊർജ്ജം സമ്പാദിക്കുന്നതും കവിതയെഴുതുന്ന 'മാന്യൻ'മാരാണെന്ന വങ്കത്തത്തിൽനി

ന്നാണു 'വാക്കിന്റെകൂടു' തേടിപോകുന്നവർക്കു വഴി തെറ്റുന്നത്. ഭാഷയിൽ 'കണ്ടുപിടുത്ത'ങ്ങൾ നടക്കുന്നുവെങ്കിൽ നിത്യജീവിതത്തിൽ ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ജനങ്ങളാണ് പുതിയ പ്രയോഗശൈലികൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.'[13]

വാക്കുകൾ മാത്രമല്ല എഴുത്തുകൾ പോലും നിർമ്മിക്കുന്നതു ജനങ്ങളാണെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പറയുന്നു.-

'എഴുത്തുകൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമായിരിക്കുന്നത് ജനങ്ങളുപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ അത്രേ.'

വൈയാകരണന്മാരല്ല ജനങ്ങളാണു വ്യാകരണ നിയമങ്ങളുടെ പോലും നിർമ്മാതാക്കൾ എന്നു അർത്ഥശങ്കക്കിടമില്ലാത്തവിധം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മറ്റൊരിടത്തു പറയുന്നു.

'സന്ധിയെന്നത് ജനങ്ങൾ ഒരു ഭാഷ സംസാരിച്ചു സംസാരിച്ചു കാലംകൊണ്ട് ദാർഢ്യം സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഒരു വാക്കിനുശേഷം മറ്റൊരുവാക്ക് ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വേഗസൗകര്യങ്ങൾ നിമിത്തം സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കാറുള്ള ഉച്ചാരണഭേദമാണെന്ന് കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് വ്യാകരണംകൊണ്ട് നിയമനം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ഈ വികാരങ്ങൾ വരാവുന്നതാണ്.

മൊഴിയുടെ ഉൽപത്തിവികാസപരിണാമങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം എത്ര പ്രായോഗികവും അനുഭവസിദ്ധവും ആയിരിക്കുന്നു!

'വാക്ക് എന്നതിന് തമിഴ്ഭാഷയിൽ മുഖ്യമായ നാമം 'മൊഴി' എന്നത്രേ. എന്നാൽ തമിഴിലോ തമിഴിനോടു ചേർന്ന വേറെ ഭാഷയിലോ അല്ലാതെ, മറ്റുഭാഷകളിൽ പ്രകൃതിക്ക് ഇത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടു വാക്കു കിട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ഓഷ്ഠാധരങ്ങളെ ഒരുമിച്ചുചേർത്തു വാമൂടിക്കൊണ്ടുള്ള ഇരിപ്പിന് മൗനം എന്ന നാമവും 'മ്' എന്ന് രൂപവുമാകുന്നു. ഈ 'മ്' എന്ന വാമൂടലിനെ നല്ല വണ്ണം ഒഴിച്ചുവിടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ മ്+ഒഴി = മൊഴി എന്ന നാമം സിദ്ധിച്ചു. ഈ മൊഴി തന്നെ ആദ്യം അകാരം, രണ്ടാമത് ഇകാരം, മൂന്നാമത് ഉകാരം ഇപ്രകാരം മുറയ്ക്ക്, അ, ഇ, ഉ എന്ന മൂന്ന് അക്ഷരങ്ങളായിട്ട് പ്രകാശിക്കും. എന്നാൽ 'മ്' എന്നതിനെ വിട്ടാൽ ആദ്യം അകാരമായിട്ടുതന്നെ ധ്വനിക്കുമെന്നതിരിക്കട്ടെ-രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ഇകാരങ്ങളായിട്ടുതന്നെ ഭവിക്കുമെന്നതെങ്ങനെ? ഉകാര ഇകാരങ്ങളായിട്ടു മാറി വരരുതോ? എന്നു ശങ്കിക്കുന്ന പക്ഷം അപ്രകാരം പാടില്ല.

ഇതു നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ക്രമാമാകുന്നു. അവർ പ്രകൃതിചേഷ്ടയെ നോക്കാതെയും ഏതെങ്കിലുമൊരു ന്യായം കൂടാതെയും യാതൊന്നിനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരല്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ വർണ്ണാത്മകങ്ങളായ ധ്വനിവിശേഷങ്ങൾ സാധാരണമനുഷ്യനിൽനിന്നാണെന്ന് അറിയാൻ തീരെ പ്രയാസമില്ല-അതും പ്രകൃത്യനുഗുണമായി പ്രവഹിക്കുന്നത് ഒരു ശിശുമുഖത്തുനിന്നു തന്നെ എന്നും സ്പഷ്ടമാണ്.

ഇത്രമാത്രമല്ല; ശിശുപ്രകൃതിയിൽനിന്നു അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നവിധം വിശദമായി സ്വാമികൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അതും ദ്വന്ദ്വാത്മകമായ രീതിയിലാണു സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നതെന്നാണു മറ്റൊരു സവിശേഷത. കേവലം ഉദ്ഘോഷണമായിട്ടല്ല സ്വാമികൾ ഒരു തത്ത്വവും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. നിത്യജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് അതിൽനിന്നു സിദ്ധാന്തമുണ്ടാക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത്. പൂർവപക്ഷരൂപത്തിൽ സാധ്യമായ എല്ലാ സംശയങ്ങളും ഉന്നയിക്കാനും അവയ്ക്കു തന്റെ അനുഭവപ്രധാനമായ രീതിയിൽ നിവൃത്തി വരുത്താനും സ്വാമികൾ ശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പൂർവപക്ഷങ്ങൾ യുക്തിപൂർവ്വം നിരസിച്ചുകൊണ്ടാണു അദ്ദേഹം സ്വസിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിക്കുന്നത്.

തമിഴിലെയും സംസ്കൃതത്തിലെയും ലിംഗവചനവിഭക്തി വ്യവസ്ഥകൾ താരതമ്യം ചെയ്തുപരിശോധിച്ചശേഷം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഉന്നയിക്കുന്ന ഒരു തത്ത്വമുണ്ട്.

'ഏതും ആദ്യം പ്രാകൃതമായി ഉത്ഭവിച്ച് അനന്തരം കൃത്രിമത്വങ്ങൾ കലർന്ന് പരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. ഈ നിയമം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല.'

ഇതാണു തമിഴ്, സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ആദിഭാഷയാണെന്നു പറയാൻ അദ്ദേഹം കാണുന്ന യുക്തി. ശാസ്ത്രീയഭൗതികവാദത്തിന്റെ നിയമമാണിത് എന്നോർമിക്കുക. ഇതുതന്നെ പുരോഗതിയുടെ സിദ്ധാന്തവും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഉൽപതിഷ്ണുത്വത്തിനു ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു തെളിവ് ആവശ്യമില്ല. തമിഴും സംസ്കൃതവും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്ത് ഏതാണ് ആദിഭാഷ എന്നു തീരുമാനിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയഭൗതികവാദത്തിന്റെ പുരോഗമനസിദ്ധാന്തം പ്രയോഗിക്കുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ക്രാന്തദർശി എന്നുതന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കണം. ശാസ്ത്രീയഭൗതികവാദത്തിനു കേരളത്തിൽ കാര്യമായ പ്രചാരം കിട്ടുന്നതിനു മുൻപാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഇതു ചെയ്തത് എന്നതു പരമ

പ്രധാനമാണ്. 1932-ൽ മാത്രമാണു കേരളത്തിലാദ്യമായി തിരുവനന്തപുരത്ത് ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഗ്രൂപ്പ് രൂപംകൊണ്ടത്. എന്നാൽ അതിനും എത്രയോ മുൻപാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഇതു ചെയ്തത്.

സംസ്കൃതം നാടുരുവെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടു നമ്മുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായിത്തന്നെ അതിനെ പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടുന്നവർ ഗൗരവമായി ആലോചിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതിയിലേക്കാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തം വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. സംസ്കൃതം ഒരു ദേശഭാഷയല്ല; അത് ഒരു സ്വാഭാവികഭാഷയും അല്ല. ദൈവദത്തമായ ഭാഷയാണു സംസ്കൃതമെന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള എല്ലാ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും മറുപടിയാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഈ നിലപാട്.

സംസ്കൃതം ലക്ഷണയുക്തമാണെന്നു വാദിക്കുമ്പോൾ ഒപ്പം വിസ്മരിക്കാൻപാടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിന്റെ കൃത്രിമത്വമാണിത്. ആ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തം സൂചന നൽകുന്നു. അമരകോശത്തിന്റെ സംസ്കൃതപദത്തിനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അർത്ഥം ഇത്തരുണത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

'സംസ്കൃതം കൃത്രിമേ ലക്ഷണോപേതേ'[14] എന്നാണു അമരകോശം പറയുന്നത്. അകാരാന്തനപുംസകലിംഗ പ്രഥമൈകവചനമായ സംസ്കൃതം എന്ന പദം കൃത്രിമവസ്തുവിന്റേയും ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയതിന്റേയും പേർ എന്നാണു ചേപ്പാട്ട് അച്യുതവാര്യർ സാരാർത്ഥബോധിനീ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ രണ്ടർത്ഥവും യോജിക്കുന്നുവെന്നതാണു സത്യം. സംസ്കൃതം കൃത്രിമമാണ്. അതു ലക്ഷണയുക്തമാണെന്നു പറയുന്നവർ അനുപദം അതിന്റെ കൃത്രിമത്വം അംഗീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. ആ യാഥാർത്ഥ്യമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

സംസ്കൃതത്തിൽ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആ ഭാഷയിൽ ഒരു കൃതിപോലും രചിക്കാതെയിരുന്നത് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ യാദൃച്ഛികമല്ലെന്നു കാണാം. സംസ്കൃതത്തെ അതു പിൻപറ്റുന്ന സകല സംഘപരിവാരത്തോടും ഒപ്പം മുൻകൂട്ടി കാണുവാൻ, ഒരു പക്ഷേ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പോലെ മറ്റാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവില്ല. അക്കാലത്തെ ആംഗലവാദത്തിന്റെയും (Anglicism) പൗരസ്ത്യവാദത്തിന്റെയും (Orientalism) നടുവിലെ ഒരു രജതരേഖയാണു സ്വാമികളുടെ വാദം.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. രാജരാജവർമ്മ ഏ. ആർ., കേരളപാണിനീയം, എൻ.ബി.എസ്. പതിപ്പ്, കോട്ടയം, 1988, പുറങ്ങൾ 47–51.
2. സംസ്കൃതം വദ ആധുനികോ ഭവ, വിശ്വസംസ്കൃത പ്രതിഷ്ഠാനം, ആലുവ, 1995.
3. ടി. അവതാരിക
4. ഹീരാലാൽ ജൈൻ. ഡോ. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിനു ജൈനമതത്തിന്റെ സംഭാവന, തിരുവനന്തപുരം, 1991.
5. കൃഷ്ണവാര്യർ. ഡോ. ഏ.ജി., ബുദ്ധമതം, തിരുവനന്തപുരം, 1950, പുറങ്ങൾ 2–3
6. പരമേശ്വരൻ നായർ പി.കെ., ഏകഭാരതത്തിന്റെ ദീപശിഖകൾ, തിരുവനന്തപുരം, 1965, പുറം 43.
7. ഋഗ്വേദം 7, 21, 18
8. ടി. 7, 21, 8
9. ടി. 10, 99, 3.
10. രാജമൽ വോ. ഡോ., ഭാരത് കീ ഭാഷായേം, നയിദില്ലി, 1995, പുറം 94.
11. കേരളപാണിനീയം, പുറം 46.
12. ശ്രീ. എസ്. കെ. പാണ്ഡ്യൻ എഴുതിയ 'ദി ഹിഡൺ ഹെറിറ്റേജ്' എന്ന ഗ്രന്ഥം നോക്കുക.
13. തായാട്ടുശങ്കരൻ, ആധുനിക കവിതയുടെ ഒരു ജീർണ്ണമുഖം, തിരുവനന്തപുരം, 1983, പുറം, 17.
14. അമരകോശം, വ്യാഖ്യാനം ചേപ്പാട്ട് അച്യുതവാര്യർ, കൊല്ലം, 1122 (കൊല്ലവർഷം), പുറം 333.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആദിഭാഷ

1

പ്രാരംഭം

ഭൂലോകത്തു ജനങ്ങൾ ഓരോ വർഗ്ഗക്കാർ ഓരോ ഭാഷകളെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതായും, ഇരുന്നിരുന്നതായും ഭാഷാചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും അറിയുന്നു. ഈ ഭാഷകളെല്ലാം വീചീതരംഗന്യായേന[1] ഏതോ ഒരു ആദിഭാഷയിൽ ഒരു ദിക്കിൽ തുടങ്ങി ക്രമേണ നാനാവഴിക്കും പരന്നിട്ടുള്ളതോ അല്ലെങ്കിൽ കദംബമുകുളന്യായപ്രകാരം[2] അവിടവിടെ ഉണ്ടായി പ്രചരിച്ചിട്ടുള്ളതോ ഏതാണെന്നു പ്രസ്തുതവിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കു നാം തുടങ്ങുമ്പോൾ മനുഷ്യജീവികളുടെ ഉല്പത്തിപ്രചാരങ്ങളും നമ്മുടെ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കാതെ തരമില്ല. മനുഷ്യർ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തുണ്ടായി അവിടെനിന്നും പല ദേശങ്ങളിലേക്കും പിരിഞ്ഞു പോയിട്ടുള്ളതോ അതല്ല മനുഷ്യർ ഉണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഭൂപാകം ശരിപ്പെട്ടപ്പോൾ അവിടവിടെ തനിയെ ഉണ്ടായതോ?

ഈ ചോദ്യത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ചരിത്രകാരന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യർ എവിടെയോ ഒരിടത്ത് ഉണ്ടായി പിരിഞ്ഞുപോയിട്ടുള്ളതാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ അവർ ശ്രമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതു വാസ്തവമാകുന്ന സ്ഥിതിക്ക് മനുഷ്യകുടുംബത്തിനു പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഒരു ആദിഭാഷ ആദികാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. പിന്നീട്, ആ പൂർവകുടുംബം അനേകശാഖകളായി പിരിയുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ ഭാഷയ്ക്കും ഏറെക്കുറെ വിഭിന്നത്വം സംഭവിച്ചിരിക്കണം. ഇന്നു കാണുന്ന ഭാഷാവൈജാത്യത്തിന് ഒരു തീർച്ചയായ സമാധാനമായി വിചാരിക്കുന്നത് ഇതിനെയാണ്. ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ ഈ വിവി

ധഭാഷകളെ എല്ലാംകൂടെ മൂലഭാഷകളിൽ അടക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് സംസ്കൃതവും മറ്റേത് തമിഴും ആണ്. അതായത് ആര്യഭാഷയും ദ്രാവിഡഭാഷയും തന്നെ.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. വീചി = തിര. തരംഗം = തിരയുടെ തുടർച്ച. ആദ്യം ഒരു തിര പുറപ്പെട്ട് അതു തീരത്തെത്തും മുമ്പേ അടുത്ത തിര എന്ന വിധത്തിലാണു തിരമാല ഉണ്ടാകുന്നത്. അതുപോലെ ഒന്നിനു പിറകെ മറ്റൊന്നായി ഉണ്ടാകുന്നതിനെ കുറിക്കുന്നു ഈ ന്യായം.

2. കദംബം = കടമ്പ്, മുകുളം = മൊട്ട്, കടമ്പുമരത്തിൽ എല്ലാ ഭാഗത്തും ഒരുമിച്ചാണു മൊട്ടുട്ടുണ്ടാകുന്നത്. അതുപോലെ ഒരേ സമയത്തു പല സ്ഥലത്തുണ്ടാകുന്നതിനെ കുറിക്കുന്നു ഈ ന്യായം.

2

അക്ഷരനിരൂപണം

ഇനി ഇവിടെ ഇപ്പോൾ നാം നിരൂപിക്കേണ്ടത് ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിൽ ഏതാണ് ആദിഭാഷ, എന്നുള്ളതാണ്. ഒരു ഭാഷയെപ്പറ്റി നിരൂപിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ അതിലേയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷമായി നമുക്കു കിട്ടുന്നത് ആ ഭാഷയുടെ ശബ്ദശാസ്ത്രമാണ്. ആദ്യം ഈ ഭാഷകളിലുള്ള അക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ ആലോചിക്കാം. അപ്പോൾ സംസ്കൃതത്തിലെ ലിപികൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വാക്കുകൾ ഏറിയകൂറും തമിഴക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ടു സുഖമായി ഉച്ചരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതിരിക്കുന്നതുതന്നെ ഒരു പ്രധാന വ്യത്യാസമെന്നു കാണാം. സ്വരങ്ങളിൽ ഌ, ൡ ഇവയും ഇവയുടെ ദീർഘരൂപങ്ങളും തമിഴിൽ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് ഘൃതം, ക്ഌപ്തം തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ തമിഴിൽ ശരിയായി ഉച്ചരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ സ്വരങ്ങൾ എല്ലാം

'ഊകാലോജ്ഝ്രസ്വദീർഘപ്ലുതഃ'[1]

എന്ന സൂത്രപ്രകാരം മൂന്നു മാത്രകളോടുകൂടിയവയായിരിക്കുന്നു. മൂന്നു മാത്രകളുള്ള സ്വരങ്ങൾക്ക് പ്ലുതങ്ങൾ എന്നു പേര്.

തമിഴിൽ

മൂഅള പിചൈത്തൽ ഓരേഴുത്തിന്റേ[2]

എന്നു തൊല്ലാചാര്യർ[3] വിധിച്ചവിധം മൂന്നു മാത്രകളുള്ള ഒരു അക്ഷരമേ ഇല്ല. കൂടാതെ, സംസ്കൃതത്തിൽ അനുനാസികം[4], ഉദാത്തം[5], അനുദാത്തം, സ്വരിതം ഇങ്ങനെ സ്വരങ്ങൾക്കു വിഭാഗകല്പന ഏർപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഈ വിഭാഗം തമിഴിൽ ഇല്ല. കവർഗ്ഗം തുടങ്ങിയ പഞ്ചവ്യഞ്ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും ഈരണ്ടക്ഷരങ്ങൾ വീതമേ തമിഴ് സംഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിൽ ഓരോ ഇനത്തിലും അഞ്ച് അക്ഷരങ്ങൾ വീതം കാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഖണ്ഡ, ഗജ, ഘടാദി ശബ്ദങ്ങൾ തമിഴിൽ നേരേ ഉച്ചരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ശ, ഷ, സ, ഹ എന്ന വർണ്ണങ്ങളും, അനുസ്വാരം,

വിസർഗ്ഗം, ജിഹ്വാമുലീയം, ഉപധ്മാനീയം മുതലായവയും ഇരിക്കുന്നു. അനുസ്വാരം എന്നത് അർദ്ധമകാരത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ള സ്വരാംശം കലർന്ന ഒരു വർണ്ണമാകുന്നു. ഈ വർണ്ണവിശേഷത്തെ ഒരു ബിന്ദു കൊണ്ടു ലക്ഷീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഉള്ള 'ആയ്തം'[6] എന്ന അക്ഷരത്തിനോട് ഏറെക്കുറെ തുല്യമായ ഒരു വർണ്ണമാകുന്നു വിസർഗ്ഗം. ഇത് കീഴും മേലും അടുപ്പിച്ചിടുന്ന രണ്ടു ബിന്ദുക്കൾ കൊണ്ട് ലക്ഷ്യമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. [7]ജിഹ്വാമുലീയം വിസർഗ്ഗത്തിന്റേയും കകാരത്തിന്റേയും അർദ്ധാംശങ്ങൾക്കു സമാനമായ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു വർണ്ണമാകുന്നു. [8]ഇത് ക, ഖ എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വരും. ഇതിന്റെ സ്വരൂപം, പുള്ളിയുടെ (കൂട്ടിന്റെ) അർദ്ധഭാഗം മേല്പോട്ടും അർദ്ധാംശം കീഴ്പോട്ടും ഇരിക്കുന്ന രണ്ടടയാളങ്ങളോടു കൂടിയത്. ഉപധ്മാനീയം എന്നു പറയുന്നത് പകാരത്തിന്റെ പകുതിയും വിസർഗ്ഗത്തിന്റെ പകുതിയും ചേർന്ന് ഒന്നായ വർണ്ണമാകുന്നു. [9]ഇത് പ, ഫ എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങളുടെ ആദിയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റേയും സ്വരൂപം മേൽപ്രകാരം തന്നെ. ഈ വർണ്ണവിശേഷങ്ങൾ തമിഴ് ഭാഷയിൽ കാണ്മാനില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ ശ, ഷ, സ ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്കു പകരം തമിഴിൽ പ്രത്യേക ലിപികൾ ഇല്ലായ്മകൊണ്ട് ഈ എല്ലാറ്റിനും ചകാരത്തെത്തന്നെ പ്രതിനിധിയാക്കുന്നു. ഉദാഹരണം– ചണ്ഡമാരുത, ശംകര, ഷണ്മുഖ, സദാശിവാദി വാക്കുകൾ ചണ്ടമാരുത, ചംകര, ചണ്മുഖ, ചതാചിവ എന്നു എഴുതിക്കാണുന്നു.

തമിഴിൽ

'ട റ ല ള എന്നും പുള്ളി മുന്നർ
കചപവെന്നും മൂവെഴുത്തുരിയ'[10]

ഇത്യാദി തൊൽകാപ്പിയസൂത്രങ്ങൾകൊണ്ട് ഇന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഇന്ന അക്ഷരങ്ങളോടു മാത്രമേ വാക്കുകളിൽ ചേർന്നിരിക്കൂ എന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ മാതിരി നിയമമില്ല.

സംസ്കൃതഭാഷയും തമിഴും വളരെ അന്തരമുള്ളവയാണെന്നു വരുത്താൻ വേണ്ടി സംസ്കൃതപദങ്ങളെ വേണ്ടവിധം ഉച്ചരിക്കാൻ സൗകര്യം സിദ്ധിക്കാത്തവിധം തമിഴിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കുറയ്ക്കുകയും മേൽപ്രകാരം സൂത്രിച്ചു ചില പ്രത്യേക നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതാണെന്ന് ഒരു സന്ദേഹം ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ചിലർ കൊണ്ടു വന്നേക്കാം. ഇങ്ങിനെ ഒരു ശങ്കയ്ക്ക് വാസ്തവത്തിൽ അവസരമില്ല. എന്തെന്നാൽ, കരം, കരുണ, കല്പകം, തടം, തീരം, നരൻ, പടം, പാനം

മുതലായ അനേകം പദങ്ങളെ സംസ്കൃതരൂപത്തിനു വ്യത്യാസം വരാത്തവിധം തമിഴിൽ ഉച്ചരിക്കാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നു. കൂടാതെ,

"ചകരക്കിളവിയും അവറ്റോരറ്റേ[11]
അ ഐ ഔഎനും മൂന്റു അലം കടൈയേ
ആവോടല്ലതു യകരം മുതലാതു[12]
ഉച്ചകാരം ഇരുമൊഴിക്കുരിത്തേ"[13]

ചകാരമെന്ന ശുദ്ധവ്യഞ്ജനം അ, ഐ, ഔ ഈ മൂന്നു സ്വരങ്ങളൊഴികെ മറ്റെല്ലാ സ്വരങ്ങളോടും ചേർന്നു വാക്കിൽ ആദ്യം വരും. ആകാരത്തോടുകൂടിയല്ലാതെ യകാരം ഒരു വാക്കിന്റെ മുമ്പിൽ വരില്ല. ഉകാരത്തോടുകൂടിയ ചകാരം രണ്ടു വാക്കിനുമാത്രമേ അന്തമാവൂ-ഇങ്ങിനെ സൂത്രാർത്ഥം ഈ സൂത്രങ്ങളിൽ ചയ്യം, ചൗരിയം, യവനർ, യുത്തി, യൂപം, പച്ച മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ ഈ വ്യവസ്ഥയെ അതിക്രമിച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്നു സന്ദേഹം ഉണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഇവ സംസ്കൃതപദങ്ങളാകയാൽ ഇതുകൾക്കു ഈ വ്യവസ്ഥ വ്യാപിക്കയില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് സന്ദേഹത്തിനു അവകാശമില്ല. മധുരാചാര്യരുടെ[14] വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഇപ്രകാരം സമാധാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും കൊണ്ട് സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ വികാരപ്പെടുത്തി തമിഴ്ഭാഷാനിർമ്മിതിക്ക് ഈ അക്ഷരച്ചുരുക്കങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും ഏർപ്പെടുന്നതല്ലാ എന്നും, കാലാന്തരത്തിൽ സംസ്കൃതജ്ഞന്മാർ കലർന്ന് അവയ്ക്ക് നിഷ്പ്രയാസം സിദ്ധിക്കുന്ന സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ അവരുടെ കൃതികളിൽ അതേപടി ഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഈ തമിഴ് എഴുത്തുകൾ അവിടെ പര്യാപ്തമല്ലെന്നു കണ്ട് ഘൃതം ദണ്ഡം മുതലായ പദങ്ങളെ കിരുതം, തണ്ടം എന്നിങ്ങനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ചിതച്ചൊല്ല് എന്നു പറഞ്ഞു ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവന്നതാണെന്നും പറയുന്നതാകുന്നു യുക്തിക്കിണങ്ങുന്നത്. തമിഴിൽ 'റ', 'ന' ഈ അക്ഷരങ്ങളിൽ 'വല്ലിനം' 'ഇടയിനം'[15] എന്നു രണ്ടു വിധങ്ങളും 'ഴ' കാരവും ഹ്രസ്വങ്ങളായ 'എ' കാര 'ഒ' കാരങ്ങളും 'ആയ്തം' തുടങ്ങിയ ചില അക്ഷരങ്ങളും വാക്കിൽ പ്രയോഗവിഷയമായി അധികം കാണുന്നു. ഇവ സംസ്കൃത അക്ഷരമാലയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല.[16]

തമിഴക്ഷരമാലയിൽ അക്ഷരങ്ങൾ കുറവു കാണുന്നു. എങ്കിലും അ, ആ എന്നു മുറയ്ക്കു സ്വരങ്ങളും കവർഗ്ഗത്തെ പുരസ്കരിച്ചു മുറയ്ക്കു വ്യഞ്ജനങ്ങളും പിന്നീടു ഇടയെഴുത്തുകളായ 'യ' 'ര' 'ല' 'വ' ങ്ങളും സംസ്കൃതവർണ്ണ വ്യവസ്ഥയെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ തമിഴിലും ഇരിക്കുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ തമിഴിൽ ഉള്ള എഴുത്തുകാർ

സംസ്കൃതത്തെ ആധാരമാക്കി ആവിർഭവിച്ചവ എന്ന് ഇവിടെയും ഒരു സന്ദേഹം അങ്കുരിക്കാം. എന്നാൽ ഇത് അസംഗതമാകുന്നു. അകാരത്തിനുശേഷം ആകാരവും അനന്തരം ഇകാരവും ഇങ്ങനെ എഴുത്തുകളിലുള്ള ക്രമങ്ങളെല്ലാം യുക്തിക്കനുഗുണമായി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ശുദ്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളായ ക്, ങ് മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ സ്വരനിരപേക്ഷമായി ഉച്ചരിക്കാൻ കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായി ചേർത്തതാണ്. ഈ രീതിയനുസരിച്ച് തമിഴിൽ സ്വരവ്യഞ്ജനനാമങ്ങൾ കൊടുത്തതത്രേ. 'ഉയിർ' (സ്വരം) എന്നുവച്ചാൽ ആത്മാ, മെയ്യ് എന്നത് (വ്യഞ്ജനം) ശരീരം. ആത്മാവില്ലാതെ ദേഹം നിരുപയോഗമായിരിക്കുംപോലെ സ്വരമില്ലാതെ വ്യഞ്ജനം നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കുന്നു. ഈ യുക്തിയെ മുൻനിറുത്തിത്തന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉയിരെഴുത്തിനു സ്വരം എന്നു നാമം നൽകിയിരിക്കുന്നു.

'സ്വയമേവ രാജന്ത ഇതി സ്വരാഃ അന്വഗ് ഭവതി വ്യഞ്ജനം.'[17]

അന്യനിരപേക്ഷമായി സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നവയെന്ന ഹേതുവിനാൽ സ്വരങ്ങളെന്നു നാമം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. മേൽ കാട്ടിയ ഭാഷ്യം ഉച്ചാരണ വിഷയത്തിൽ അന്യാപേക്ഷ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് മെയ്യെഴുത്തിനു[18] വ്യഞ്ജനമെന്ന പേരു വന്നുകൂടി എന്നർത്ഥം.

'നാന്തരേണാചാ വ്യഞ്ജനസ്യോച്ചാരണമപി ഭവതി' സ്വരത്തോടു കൂടാതെ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് ഉച്ചാരണം ഭവിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഈ പാതഞ്ജലഭാഷ്യത്തിന് അർത്ഥം. സ്വരങ്ങളിൽ അകാരത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിന് അഥവാ അഭിവ്യക്തിക്കു കണ്ഠം ആശ്രയ സ്ഥാനമായതുകൊണ്ട് അകാരത്തെ ആദ്യം ചേർത്തു. ഇകാരത്തിനു താലു ഉത്പത്തിസ്ഥാനമാകയാൽ അതിനെ മുറയ്ക്കു രണ്ടാമതു ചേർത്തു. ഉകാരത്തിന്റെ ഉദ്ഗമസ്ഥാനം ഓഷ്ഠമാകയാൽ അതിനെ ഇകാരത്തിനു ശേഷം ചേർത്തു. ഇപ്രകാരം അകാരഇകാരങ്ങളെ അനുക്രമമായി ആക്കി അവയ്ക്കു ശേഷം അകാരഇകാരങ്ങളുടെ അംശങ്ങൾ ചേർന്ന ഒകാരവും മുറയ്ക്കു വിന്യസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ദീർഘാക്ഷരങ്ങൾ ഹ്രസ്വാക്ഷരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ വരുന്നവയാകയാൽ അവയെ ആ മുറയ്ക്കും ഇണക്കി. ഐകാരഔകാരങ്ങളിൽ അകാരഇകാരങ്ങളും അകാരഉകാരങ്ങളും പ്രസ്പഷ്ടമായിരുന്ന് ഇകാരഉകാരാംശങ്ങൾ അധികം പ്രതീതമാകുന്നതുകൊണ്ട്, അസ്പഷ്ടമായി അകാരഇകാരങ്ങൾ രണ്ടും ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എകാരഉകാരങ്ങളെ ആദ്യം ചേർത്ത് അതുകളിൽ ഓരോ

ന്നിന്റേയും പുറകിൽ ഐകാര ഔകാരങ്ങൾ വച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ കകാരങകാരങ്ങൾ കണ്ഠത്തിനടുത്തുള്ള ജിഹ്വാമൂലത്തിൽ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു നിമിത്തം അതുകളെ മുൻനിർത്തി താലുമദ്ധ്യവും നാവിൻമദ്ധ്യവുമായ ഇടങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ചകാരഞകാരങ്ങളെ കകാരങകാരങ്ങൾക്കു പിന്നീടു ഘടിപ്പിച്ച്, അനന്തരം ജിഹ്വാതാലാഗ്രങ്ങളിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന ടകാരണകാരങ്ങളെയും, അതിനുശേഷം ജിഹ്വാഗ്രത്തിലും, താലുവിനോടു ചേർന്ന പല്ലിനടിയിലും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന തകാരനകാരങ്ങളെയും അനന്തരം ഓഷ്ഠസമുദ്ഭൂതങ്ങളായ പകാരമകാരങ്ങളെയും വിന്യസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഓരോ ഇനങ്ങളിലും ദൃഢങ്ങളെ (വല്ലിനം) ആദ്യം ചേർത്ത് തജ്ജാതീയങ്ങളായ മൃദുക്കളെ (മെല്ലിനം) ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ക്രമം സ്വീകരിച്ചത് ദൃഢങ്ങളുടെ മുഖ്യത്വത്തേയും ഇതരത്തിന്റെ അമുഖ്യതയേയും അനുസ്മരിച്ചാകുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ദൃഢങ്ങളുടെ ഉദ്ഭവസ്ഥാനമെല്ലാം ഒന്നായും ഇതരത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിസ്ഥാനം നാസികകൂടിചേർന്ന് വേറായും ഇരിക്കകൊണ്ട് ഒരു പ്രഭവസ്ഥാനമുടയ ദൃഢങ്ങളെ ആദ്യം പറഞ്ഞ് അന്യങ്ങളെ രണ്ടാമത് ഉപന്യസിച്ചതാണെന്നും ന്യായം പറയാം. ഈ വിധം അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളെയും ചേർത്തതിൽ പിന്നെ, 'ഇടയെഴുത്ത്' എന്നു പറയുന്ന യരലവങ്ങളെ താലുമദ്ധ്യാന്തങ്ങളും ദന്തങ്ങളും ദന്തസഹിതമായ ചുണ്ടുകളും ഉത്പത്തിസ്ഥാനമായ മുറയ്ക്ക് ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിനാധാരഭൂതങ്ങളായ സൂത്രങ്ങൾ[19] തൊൽകാപ്പിയത്തിൽ നോക്കുക. ചകാരത്തോടു ഏറെക്കുറെ അടുപ്പമുള്ള ഴകാരവും ലകാരത്തോട് സംബന്ധമുള്ള ളകാരവും രകാരത്തോടു അടുപ്പമുള്ള റകാരവും അനന്തരമുള്ള നകാരവും മേൽക്രമത്തെ അനുസരിക്കാത്ത അവസ്ഥ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്താചാരത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഈ എഴുത്തുകൾ പിന്നീടു ചേർത്തവയെന്നു തോന്നുമാറ് അവ പ്രത്യേകിച്ചു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായും ഊഹിക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതത്തിലും ലകാരളകാരങ്ങൾ കാണുന്നു. 'ലളയോരഭേദഃ' ലകാരളകാരങ്ങൾക്കു ഭേദമില്ലെന്ന് ഇവയെ ഒരെഴുത്തായി പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. ലകാരം തമിഴിലേപ്പോലെതന്നെ രകാരത്തിനുശേഷം ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ളകാരം എഴുത്തുകളുടെ അവസാനത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചു ചേർത്തും കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു മേൽകാണിച്ച ഊഹത്തിനു അനുകൂലമായിരിക്കുന്നു. ളകാരം ശിക്ഷാഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരങ്ങളുടെ ക്രമവും ഈ യുക്തിയെ ആധാരമാക്കി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'കണ്ഠ്യാവഹാ വിചുയശാ
സ്താലവ്യാവോഷ്ഠജാവുപൂ
സ്യുർമൂർദ്ധന്യാ ഋടുരഷാ
ദന്ത്യാ നതുലസാ സ്മൃതാഃ
ജിഹ്വാമൂലേ തു കുഃ പ്രോക്തോ
ദന്ത്യോഷ്ഠ്യോ വഃ സ്മൃതോ ബുധൈഃ
ഏ ഐതു കണ്ഠതാലവ്യാ
വോഔ കണ്ഠോഷ്ഠജൗ സ്മൃതൗ.'[20]

അകാരവും ഹകാരവും കണ്ഠത്തിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു. ഇകാരം, ചവർഗ്ഗം, യകാരം, ശകാരം ഇവ താലുദേശത്തിൽ തട്ടിയുണ്ടാകുന്നവ. ഉകാരം, പവർഗ്ഗം ഇവ ഓഷ്ഠങ്ങളിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നവ. ഋകാരം, ടവർഗ്ഗം, രേഫം, ഷകാരം ഇവ മൂർദ്ധാവിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നവ. ഇവിടെ മൂർദ്ധാവെന്നു പറഞ്ഞതിന് പല്ലുകൾക്കു സമീപിച്ച് ഉൾവഴിയായി ചെന്ന മേൽഭാഗം എന്നർത്ഥം. കവർഗ്ഗം നാക്കിന്റെ അന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ഉദ്ഭവിക്കുന്നു എന്നു വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വകാരം ദന്ത്യോഷ്ഠ്യമെന്നു പറയുന്നു. എ ഐ ഇവ കണ്ഠ്യതാതാലവ്യങ്ങളാകുന്നു. ഓ ഔ രണ്ടും കണ്ഠ്യോഷ്ഠ്യമെന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രമാണപ്രകാരം

അകാരത്തിനു കണ്ഠവും
ഇകാരത്തിനു താലുദേശവും
ഉകാരത്തിനു ഓഷ്ഠങ്ങളും
ഋകാരത്തിനു മൂർദ്ധാവും
നകാരത്തിനു ദന്തങ്ങളും
ഏ ഐകൾക്ക് കണ്ഠതാലുക്കളും
ഓ ഔകൾക്ക് കണ്ഠോഷ്ഠങ്ങളും മുറയ്ക്ക് ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളാകുന്നു. വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ജിഹ്വോർദ്ധഭാഗത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായ കവർഗങ്ങൾ ആദ്യം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ആ അഞ്ചിൽ പ്രയത്നവിശേഷത്തെ അവഷ്ടംഭിക്കാത്ത കകാരത്തെ മുൻചേർത്തും ആവിധപ്രയത്നശക്തി കൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസമാത്രത്തോടു കൂടിയ ഖകാരത്തെ അതിനുശേഷം ചേർത്തും കകാരം പോലെ പ്രയത്നശക്തിയെ അപേക്ഷിക്കാത്തതും നാദവിശേഷത്തോടുകൂടിയതുമായ ഗകാരത്തെ മൂന്നാമതു വച്ചും അതേ മാതിരി പ്രയത്നബലംകൊണ്ടുമാത്രം വ്യത്യസ്തരൂപം ഭജിക്കുന്ന ഘകാരത്തെ നാലാമതുചേർത്തും രണ്ട് ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയ ങ കാരത്തെ അവസാനത്തും ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മുറ അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളിലും സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നു. തമിഴിലെപ്പോലെ യരലവകളുടെ

മുറകൾ ഏർപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ശ, ഷ, സ, എന്ന അക്ഷരങ്ങളും അതേ ക്രമത്തെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നു. യ ര ല എന്ന ലിപികൾ ശ ഷ സ എന്ന അക്ഷരങ്ങളേക്കാൾ ലഘുക്കളായിരിക്കയാൽ മുൻക്രമം അനുസരിച്ച് ലഘുക്കളെ ആദ്യം ചേർത്തിട്ടു വർഗ്ഗസാജാത്യം കൊണ്ട് (സ്പൃഷ്ടപ്രയത്നം സമാനമായിരിക്കമൂലം) അതിനുശേഷം മറ്റു നാലു വർഗങ്ങളേയും പ്രഭവസ്ഥാനക്രമാനുസാരം ഘടിപ്പിച്ച് അനന്തരം യ ര ല വ ങ്ങളെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

അചോസ്പൃഷ്ടാ യണസ്ത്വീഷ-
ന്നേമസ്പൃഷ്ടാശ്ശരഃ സ്മൃതാഃ
ശേഷാ സ്പൃഷ്ടാ ഹലഃ പ്രോക്താഃ
നിബോധാനുപ്രദാനതഃ.[21]

സ്വരങ്ങൾ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്പർശിച്ചുണ്ടാകുന്നവയല്ലെങ്കിലും ഒന്നോടൊന്നു തൊടാത്ത സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്നവയാകയാൽ അസ്പൃഷ്ടങ്ങളെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. 'യ ര ല വ' ങ്ങൾ ഈഷൽസ്പർശങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കയാൽ അവ ഈഷൽ സ്പൃഷ്ടങ്ങൾ എന്നു എണ്ണപ്പെടുന്നു. 'ശ ഷ സ' കൾ അർദ്ധസ്പർശങ്ങളാകയാൽ അവയെ അർദ്ധസ്പൃഷ്ടങ്ങൾ എന്നുപറയുന്നു.[22] ശേഷിച്ച വ്യഞ്ജനങ്ങൾ പ്രയത്നവിശേഷത്താൽ പൂർണസ്പർശങ്ങളാകമൂലം സ്പൃഷ്ടങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഈ കാണിച്ചപ്രകാരം അക്ഷരങ്ങൾ യുക്ത്യനുസാരം ക്രമപ്പെടുത്തി അടുക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമായല്ലോ. ഹകാരം 'ശ ഷ സ' ങ്ങളോടു തുല്യമായി ഊഷ്മാ എന്ന നാമം ആവഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഊഷ്മാ എന്ന പദത്തിനു ചൂട് എന്നർത്ഥം. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ അല്പം ഉഷ്ണം സംക്രമിക്കുന്നതായി പരിഗണിച്ച് അവയ്ക്ക് ഊഷ്മാക്കൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തതായിരിക്കാം. ഈ രീതിയനുസരിച്ച് 'ശ ഷ സ' ങ്ങളോടു ഹകാരത്തെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കണം. ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തിന്റെ മുറ നോക്കുമ്പോൾ ഹകാരം കണ്ഠത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആദ്യം ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നിരുന്നിട്ടും വർഗങ്ങളിൽ നാദസംയുക്തങ്ങളെ മുൻചേർത്ത് ഇതരത്തെ പിൻപു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുംപോലെ നാദയുക്തമായ ഹകാരത്തെ നാദമില്ലാത്ത ശ ഷ സ ങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. യുക്തിമാന്മാരായ രണ്ടാളുകൾ തമ്മിൽ അറിയാതെ ഭിന്നസ്ഥലങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് ഒരു വിഷയത്തെ ഒരേ യുക്തിപ്രകാശത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചുകൂടെന്നു യാതൊരു നിയമവും ഇല്ല. കൂടാതെ ഇവിടെ രണ്ടു ഭാഷകളിലെയും കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസവും ഇരിക്കുന്നു.

'അവ്വഴി ആവി ഇടൈമൈ ഇടം മിടറു ആകും മേവും മെന്മൈ മൂക്കു, ഉരം പെറും വന്മൈ.'[23]

ആദ്യം പൊതുവെ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ചപ്രകാരം സ്വരങ്ങൾക്കും ഇടയെഴുത്തുകൾക്കും കണ്ഠം ഉത്ഭവസ്ഥാനമാകുന്നു. മെല്ലിനത്തിന് മൂക്കും വില്ലിനത്തിന് നെഞ്ചും പിറപ്പിടമാകുന്നു.

'അവ്വഴിപ്പന്നീരുയിരും തന്നിലൈ തിരിയാ
മിടറ്റു പ്പിറന്ത വളിയിൻ ഇചൈക്കും'[24]

മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടുസ്വരങ്ങളും അതതു മാത്രകൾ വ്യക്തമാകാതെ കണ്ഠസ്ഥമായ പ്രാണനാൽ ശബ്ദിക്കപ്പെടുമെന്നും

'അവറ്റുൾ

അ - ആ ആയി രണ്ടു അങ്കാന്ത് ഇയലും'[25]

അകാരാകാരങ്ങൾ രണ്ടിനും (അങ്കാത്തൽ) സംവൃതമെന്ന ഒരേ പ്രയത്നമെന്നു പറയുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ 'സംവൃതം മാത്രികം ജ്ഞേയം, വിവൃതം തുദ്വിമാത്രികം'[26] ഒരു മാത്രയുള്ള അകാരം സംവൃതം - അതായത് ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളുടെ സങ്കോചരൂപ പ്രയത്നത്തോടുകൂടിയത്-രണ്ടു മാത്രകളുള്ള ആകാരം വിവൃതം-അതായതു പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളുടെ വികാസരൂപ പ്രയത്നത്തോടുകൂടിയതെന്നർത്ഥം.

നന്നൂലിൽ

ഇ ഈ എ ഏ ഐ അങ്കാപ്പോടു
അൺപൽ മുതനാവിളിമ്പുറവരുമേ[27]

എന്ന സൂത്രത്താലും

തൊൽക്കാപ്പിയം

'ഇ ഈ എ ഏ ഐ ഇചൈക്കും അപ്പാലൈന്തും അവറ്റോ രന്ന അവൈതാം അൺപൽ മുതൽനാ വിളിമ്പുറൽ ഉടൈയ'[28]

എന്ന സൂത്രത്താലും ഇ ഈ എ ഏ ഐ ഈ എഴുത്തുകൾക്കു (അങ്കാത്തലും) അൺപല്ലെയടിനാവോരം പൊരുന്തു തലുമാകിയ പ്രയത്നം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

'ഉ ഊ ഒ ഓ ഔ എന ഇചൈയ്ക്കും അപ്പാൽ ഐന്തും ഇതഴ്കുവിന്തിയലും.'[29]

എന്ന സൂത്രത്താൽ മേൽകാണിച്ച അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ചുണ്ടുകൂട്ടൽ പ്രയത്നമെന്നു പറയുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ മുൻകാട്ടിയ പ്രമാണപ്പടി ഇ ഈ എന്ന രണ്ടിനും താലു പ്രഭവസ്ഥാനവും

'സ്വരാണാമൂഷ്മണാഞ്ചൈവ
കരണം വിവൃതം സ്മൃതം'[30]

സ്വരങ്ങൾക്കും ശ ഷ സ ഹ ഈവക ഊഷ്മാക്കൾക്കും വിവൃതം – പ്രഭവസ്ഥാനവികാസം പ്രയത്നമെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ഉത്ഭവസ്ഥാന വികാസം പ്രയത്നവും എ ഐകൾക്കു കണ്ഠതാലുക്കൾ ഉത്പത്തിസ്ഥാനവും വിവൃതം പ്രയത്നവും ഉ ഊകൾക്കു ഓഷ്ഠങ്ങൾ പിറപ്പിടവും വിവൃതം പ്രയത്നവും ഓ ഔ ഈ ലിപികൾക്ക് കണ്ഠം, ഓഷ്ഠം ഈ രണ്ടും പ്രഭവസ്ഥാനവും വിവൃതം പ്രയത്നവുമാണെന്നും വ്യവസ്ഥ കാണുന്നു. തമിഴിൽ പൊതുവെ സ്വരങ്ങൾക്കു കണ്ഠം മാത്രം ഉത്ഭവസ്ഥാനമാണെന്നും പ്രയത്നങ്ങൾ പലതാണെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ സ്വരങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനും ഓരോ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളും ഒരേ പ്രയത്നവുമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതും ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിലുമുള്ള ലിപികൾക്കു സംബന്ധമില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഉദ്ധരിച്ചുകാണിച്ച നന്നൂൽസൂത്രപ്രകാരം വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ഇടയിനങ്ങൾക്കു കണ്ഠവും വല്ലിനങ്ങൾക്കു നെഞ്ചും മെല്ലിനങ്ങൾക്കു നാസികയും ഉത്പത്തിസ്ഥാനങ്ങളായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ഈ കാണിച്ച സ്ഥാനങ്ങൾ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളാകുമെന്നും സ്വരങ്ങൾക്കെല്ലാം കണ്ഠം സ്ഥാനമെന്നും മേൽവിവരിച്ച നന്നൂൽസൂത്രം പൂർവകാലത്തെ തമിഴ് വ്യാകരണങ്ങൾക്ക് അനുയോജിക്കുമാറ് നന്നൂൽകർത്താവിനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതെന്നും എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും കണ്ഠത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതിനാൽ സ്വരങ്ങൾക്ക് കണ്ഠം സ്ഥാനമെന്ന് നന്നൂൽകർത്താവ് വ്യവസ്ഥാപിച്ചത് ചേരുമെന്നും തൊൽകാപ്പിയരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ സ്ഥാനനിർണ്ണയം യുക്തിക്ക് ഇണങ്ങായ്കയാൽ അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പൂർവസൂത്രാർത്ഥത്തെ തൊൽകാപ്പിയർ തന്റെ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളഞ്ഞുവെന്നും പരിഗണിക്കാം. നന്നൂൽ, തൊൽകാപ്പിയം ഈ രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള സൂത്രങ്ങളിലെ അർത്ഥവ്യത്യാസത്തിനു കാരണം ആരായുന്നവർക്ക് ഈ വസ്തുത നല്ലപോലെ മനസ്സിലാകും.

'കകാരങകാര മുതൽ നാ അണ്ണം' 31
'ചകാര ഞകാരം ഇടൈ നാ അണ്ണം' 32
'ടകാരണകാരം നുനിനാ അണ്ണം' 33
ഇത്യാദി തൊൽകാപ്പിയസൂത്രങ്ങളാലും, നന്നൂലിൽ

'കങവും ചഞവും ടണവും മുതൽ ഇടൈ നുനിനാ അണ്ണം ഉറ മുറൈ വരുമേ.'[34]

ഇത്യാദി സൂത്രങ്ങളാലും ഉത്പത്തിസ്ഥാനങ്ങളുടെ വിശേഷവിധികൾ തൊൽകാപ്പിയത്തിലും നന്നൂലിലും സമാനമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

ഈ വിധികളും സംസ്കൃതത്തിലുള്ള സ്ഥാനവിധികളിൽ നിന്ന് ഏതാണ്ടു വ്യത്യസ്തമാണ്. സംസ്കൃതശബ്ദാനുശാസനത്തിൽ കകാരങകാരങ്ങൾക്കു താലു ഉത്ഭവസ്ഥാനമായി പറയുന്നില്ല. ടകാരണകാരങ്ങൾക്കു മൂർദ്ധാവു സ്ഥാനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഓരോരുത്തർ യുക്തിക്കനുഗുണമായി സ്ഥാനനിർണ്ണയം ചെയ്തുവെന്നല്ലാതെ ഒരുകൂട്ടർ ഇതരന്മാരെ അനുകരിച്ചു വിധികല്പിച്ചു എന്നൂഹിക്കുന്നതിന് ന്യായം കാണുന്നില്ല. തൊൽകാപ്പിയം നൂറ്റിരണ്ടാമത് സൂത്രത്തിൽ[35] ഗ്രന്ഥകർത്താവ് വ്യവസ്ഥാപിച്ച രീതിയനുസരിച്ച് അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിസ്ഥാനങ്ങളെ കാണിച്ചതായും സംസ്കൃതപ്രമാണ (വേദ)ങ്ങളിൽ വേറെ വൈജാത്യങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും അറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നും ഇവിടെ ആ വൈചിത്ര്യങ്ങളെ കാണിക്കുന്നില്ലെന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നു.[36] ആകയാൽ തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഭിന്നരീതിയിൽ വിവരിച്ചവയെ നിർദ്ദോഷങ്ങളെന്നു യുക്തികൾമൂലം സാധിക്കാമെന്നുവരുകിലും തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാതെ അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉൽപത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ യാതൊരു സന്ദേഹവുമില്ല. ആവശ്യമായ അക്ഷരങ്ങളെമാത്രം സംസ്കൃത എഴുത്തുകളിൽനിന്നും പെറുക്കി എടുത്തുകൊണ്ട് അവയുടെ ഉത്പത്തിസ്ഥാനാദികളെ സംസ്കൃതരീതികളോടു സംബന്ധമില്ലാത്തവിധം തങ്ങൾതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു കാലാന്തരത്തിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടതാണെന്നുള്ള സ്ഥൂല സന്ദേഹത്തിന് ഇവിടെ ഇടമില്ല.

മനുഷ്യൻ മുൻപ് നാഗരികത്വമില്ലാതിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നു ഉത്തരോത്തരം നാഗരികത്വമുള്ള സ്ഥിതിയെ ആശിക്കുകയല്ലാതെ നാഗരികത്വത്തോടെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അതിന്റെ അഭാവദശയെ അഭിലഷിക്കുക സാധാരണമല്ല. അരവിന്ദം, മന്ദാരം, മൃദുലം, കുസുമം, ഗംഭീരം,

ഭൃംഗനാദം തുടങ്ങിയ വാക്കുകളെ തമിഴ്‌രൂപത്തിൽ ആക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളെയും അറിയുന്നവർക്ക് സംസ്കൃതത്തിനുള്ള ഭംഗിയും ഗാംഭീര്യവും തമിഴിൽ കിട്ടുകയില്ലെന്ന് തോന്നാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണ് തമിഴിന്റെ പിരിവുകളായ കർണ്ണാടകം, തെലുങ്ക് മുതലായ ഭാഷകളിൽ സംസ്കൃത അക്ഷരങ്ങളെ അനന്തരകാലങ്ങളിൽ കലർത്തിക്കാണുന്നത്. എന്നാൽ തമിഴ് എഴുത്തുകൾ സംസ്കൃതലിപികളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കകൊണ്ട് സംസ്കൃതഎഴുത്തുകൾ നല്ലപോലെ പഠിച്ചവർക്ക് തമിഴെഴുത്തുകളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമില്ല. തമിഴ് മാത്രം അറിയുന്നവർക്ക് സംസ്കൃതത്തിലെ വിശേഷാൽ അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കുവാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നുമില്ല. ഇതിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ കൂടുതൽ എഴുത്തുകൾ ഉച്ചരിക്കാൻ അധികം പ്രയത്നമുണ്ടെന്ന് സിദ്ധമായി, വിഷമം അധികമുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തിന് അധികമായ പ്രയത്നം വേണമെന്ന് സിദ്ധം. ഏതേതു അക്ഷരങ്ങൾ അതിപ്രയത്നങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രമേ ഉച്ചരിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നു നാം കാണുന്നുവോ അവ ലഘുപ്രയത്നത്താൽ ഉച്ചരിക്കാവുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഉണ്ടായവയെന്നൂഹിക്കുന്നതാണു ന്യായം. ഈ യുക്തിയെ മുൻനിറുത്തി പോകുമ്പോൾ സംസ്കൃതലിപികളും തമിഴക്ഷരങ്ങളും ഒരേകാലത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരുന്നു എന്നും, ആ കാലത്തിൽ തമിഴരും സംസ്കൃതക്കാരും ഒരേ വർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു പിന്നെ പിരിഞ്ഞവരാണെന്നും, അങ്ങനെ പിരിഞ്ഞു അനേകനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുശേഷം അക്ഷരങ്ങളേയും വാക്കുകളേയും ഒന്നിനുപിറകേ വേറൊന്നായി അനേകം പ്രാവശ്യം മാറ്റിമറിച്ച് ഒടുവിൽ ഒരു രീതിയിൽ ഉറപ്പിച്ച് ആ ഭാഷയ്ക്ക് സംസ്കൃതം (സംസ്കരിക്കരിക്കപ്പെട്ടത്) എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കണമെന്നും, തമിഴർ മൂലഭാഷയേയും അക്ഷരങ്ങളേയും ഭേദഗതിചെയ്യാൻ വിമുഖരായിരുന്നകാരണം പഴയ തമിഴ് വ്യാകരണമുറകളെ ആദരിച്ചുപോന്നിരുന്നെന്നും, കാലാന്തരത്തിലുണ്ടായ സംസ്കൃതപ്രചരണത്തിൽ ദാക്ഷിണാത്യന്മാരായ അഗസ്ത്യപ്രഭൃതികൾ സംസ്കൃതത്തെ തഴുകിപ്പിടിച്ച് തമിഴിനു പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ചെയ്യാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും പറയാതെ കഴിയുകയില്ല.

സംസ്കൃതമെന്ന ഒരു ഭാഷ പിരിഞ്ഞുപോയതിൽ പിന്നെയും വേദത്തിലുള്ള പദങ്ങളേയും, അതിനുശേഷമുണ്ടായ പുരാണപദങ്ങളേയും അനന്തരം പാണിനിമഹർഷിയുടെ കാലം മുതൽ അഭേദമായ വ്യവസ്ഥയെ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയേയും ഓരോന്നായി വിചിന്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ ഭാഷയ്ക്ക് പൂർവ്വരൂപത്തിൽ തുടരെ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായി ഊഹിക്കാം. ഉദാഹര

ണത്തിന് ഋഗ്വേദത്തെ തന്നെ എടുക്കാം. ടി. വേദം ഒന്നാം അഷ്ടകം ഒന്നാം അനുവാകം രണ്ടാം ഋക് 'അഗ്നിഃ പൂർവ്വേഭിഃ' എന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ 'പൂർവ്വേഭിഃ' എന്ന രൂപം ഇപ്പോൾ 'പൂർവ്വൈഃ എന്നു നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നു.[37] ഇതുപോലെ അനേകം മാറ്റങ്ങൾ കാണാം. കൂടാതെ സ്വര ങ്ങളിൽ ഋ നു എന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സന്നിവേശവിശേഷത്തെ - ഇരി പ്പിന്റെ സ്വഭാവത്തെ - കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആ എഴുത്തുകൾ രണ്ടും അനന്തരകാലത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയവയെന്നു തന്നെ തോന്നി പ്പോകുന്നു. എന്തെന്നാൽ സ്വരങ്ങൾക്കു വിവൃതം പ്രയത്നമെന്നു വിധി ച്ചുകാണുന്നു. രേഫലകാരങ്ങളിൽ ഈ അക്ഷരങ്ങളുടെ സാദൃശ്യം ഇരി ക്കുന്നു. രേഫലകാരങ്ങൾക്ക് ഈഷൽസ്പൃഷ്ടം പ്രയത്നമാകുന്നു. ഋ നു ഈ രണ്ടു സ്വരങ്ങൾക്ക്

'ദുഃസ്പൃഷ്ടശ്ചേതി വിജ്ഞേയോ
ഌകാര പ്ലുത ഏവ ച'[38]

എന്ന പ്രമാണത്താൽ ഈഷൽസ്പൃഷ്ടം പ്രയത്നമെന്നു നിർണ്ണ യിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിവൃതപ്രയത്നം എന്ന ഒരു വ്യത്യാസമേ രേഫലകാരങ്ങൾക്കുള്ളൂ. മറ്റു സ്വരങ്ങളെല്ലാം ഒരേ പ്രയത്നത്തോടു കൂടിയും ഈ രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം ഇങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടും ഇരി ക്കുന്നതിനേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനക്രമപ്പടി എല്ലാ എഴുത്തുകളേയും ഘടി പ്പിച്ചിരിക്കേ, താലുമൂലവും ദന്തങ്ങളും യഥാസംഖ്യം പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങ ളായ ഋ നുക്കളെ[39] ഓഷ്ഠജമായ ഉകാരത്തിനുശേഷം മുറവിട്ട് ചേർത്തി രിക്കുന്നതിനേയും കുറിച്ചു വിചിന്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഋകാരനുകാര ങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടിടത്ത് മുൻകാലത്ത് തമിഴ് രീതിക്കോ അഥവാ മറ്റു വിധത്തിലോ കാര്യനിർവ്വഹണം ചെയ്തുപോന്നു എന്നും, അതിൽ പിന്നെ ഇങ്ങനെ രണ്ടക്ഷരങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും അനുമാനിക്ക ത്തക്കതാണ്.

സന്ദേഹാരംഭം-

വ്യഞ്ജനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് സ്വരങ്ങൾക്കു പ്രയത്നം കുറവാ യിരിക്കകൊണ്ട് രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവയാണ് ആദ്യം സിദ്ധങ്ങളായതെന്ന് നിരൂപിക്കാം. ഈ മുറയ്ക്ക് ഇ ഉ ഋ ഌ ഈ അക്ഷരങ്ങൾ രൂപീകരിച്ച തിൽ പിന്നെ സ്ഥാനസാമ്യം കൊണ്ട് അവയ്ക്കു തുല്യങ്ങളായ യ ര ല വ എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങൾക്കനുരൂപങ്ങളായി ഏർപ്പെടു ത്തപ്പെട്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് തമിഴിൽ പൂർവകാലങ്ങളിൽ ഋ ഌ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു, പിൻപ് ഉപയോഗമില്ലായ്കകൊണ്ട് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അല്ലാതെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഋ ഌ ക്കൾ പിന്നെ

ചേർക്കപ്പെട്ടവയല്ല, എന്നിങ്ങനെ ഒരു ശങ്ക ഇവിടെ അങ്കുരിക്കാം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഇ ഉ ഋ ഌ ഈ അക്ഷരങ്ങളുടെ മുറയെയനുസരിച്ച് ഇകാരതുല്യമായ യകാരത്തെ ആദ്യമായും ഉകാരസദൃശമായ വകാരത്തെ രണ്ടാമതും ഋകാരതുല്യമായ രേഫത്തെ മൂന്നാമതും ഌകാരസമമായ ലകാരത്തെ നാലാമതും അന്തസ്ഥങ്ങളായി ഘടിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ കാണാത്തതുകൊണ്ട് ഈ ശങ്കയ്ക്ക് അവസരമില്ല. അതുകൊണ്ട് അനന്തരകാലത്ത് യകാരവകാരങ്ങളുടെ അംശങ്ങൾ 'ഇ' 'ഉ'ക്കളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ട് ഏതോ ചില സൗകര്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് അവയ്ക്ക് തുല്യങ്ങളായ രകാരലകാരങ്ങളുടെ അംശങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ച രണ്ടക്ഷരങ്ങളെ സംസ്കൃതക്കാർ ഏർപ്പെടുത്തിയതാണെന്നു പറയുന്നതാകുന്നു യുക്തിക്കു കുറെ യോജിച്ചത്. ഈ രണ്ടക്ഷരങ്ങളിൽ തന്നെ ഌകാരം ഋകാരത്തെ അപേക്ഷിച്ച് വളരെ പിൻപ് ഉണ്ടായതാണെന്നു പറയണം. എഴുത്തുകൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമായിരിക്കുന്നത് ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ അത്രേ. ഌകാരം ഒഴിച്ചു മറ്റുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ അനേകം വാക്കുകൾ ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു. ഌ എന്നുള്ള അക്ഷരത്തിൽ ക്ഌപ്തം എന്നൊരു വാക്കുമാത്രമേയുള്ളു. ഈ വസ്തുത 'ഋഌക്'[40] എന്ന മാഹേശ്വരസൂത്രത്തിൽ ഭാഷ്യസന്ദർഭം കൊണ്ട് പതഞ്ജലി മഹർഷി വ്യക്തമാക്കീട്ടുണ്ട്. കുറേക്കാലം ആശയങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നതിനുതക്ക വാക്കുകൾ ഇല്ലാതിരുന്നശേഷം ഒരേ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നതായി പലരിൽ നിന്നും പല കാരണങ്ങളാൽ ബഹുവിധമായ വാക്കുകളും അവയ്ക്ക് 'വാരിവാഹക-വലാഹക' ഈമാതിരി വികാരങ്ങളും ഒട്ടുവളരെ ഉണ്ടായി. ഒടുവിൽ ഒരുവന്റെ വാക്ക് ഇതരന് അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഭാഷ അവ്യവസ്ഥിതമായി പടരുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിനു പരിഹാരമായി മേലിൽ കണ്ടമാനം വാക്കുകൾ വർദ്ധിക്കാത്തവിധം വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെട്ടതിന് അടുത്തു മുൻകാലത്തു നകാരവും ക്ഌപ്തമെന്ന വാക്കും ഉത്ഭവിച്ചിരിക്കണം. അന്നുമുതൽ പുതിയശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ഇനത്തിൽ കൂടുതൽ വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകാഞ്ഞതാണെന്ന് ഊഹിക്കാം. പ്രാകൃതത്തിൽ ഋ ഌ എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ കാണാത്തത് ഈ ഊഹത്തിന് ഉപോദ്ബലകമാണ്. വരരുചി രചിച്ച പ്രാകൃതപ്രകാശത്തിൽ

'ഋതോത്'[41]

'ഋരീതി'[42]

ഈ സൂത്രങ്ങൾ ചിലെടത്ത് ഋകാരത്തിനു പകരം അകാരവും ചിലെടത്ത് രി എന്നും

‘നുതഃ ക്ഌപ്ത ഇലിഃ’[43]

എന്ന സൂത്രം കൊണ്ട് ‘ക്ഌപ്ത’ ശബ്ദത്തിലുള്ള ‘ഌ’വിന് ‘ഇലി’ എന്നും ആദേശം വരുമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ‘തൃണം’ എന്ന വാക്കിന് ‘അ’ കാരാദേശം വന്ന് ‘തണം’ എന്നാകുന്നതും ‘ഌണ’ ശബ്ദ ത്തിന് ‘രി’ പകരം വന്ന് ‘രിണം’ എന്ന രൂപമുണ്ടാകുന്നതും ‘ക്ഌപ്തം’ എന്ന പദത്തിൽ അകാരത്തിന് ആദേശംവന്ന് ‘കിലിത്തം’ എന്ന രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നതും ഇവിടെ ഉദാഹരണം. ഇതുകൊണ്ട് ‘ഌ’ എന്ന അക്ഷരം ‘രി’ അല്ലെങ്കിൽ അകാരമായും ‘ഌ’ എന്ന ലിപി ‘ഇലി’ എന്നും ഭേദപ്പെട്ടും അല്ലാതെ പ്രകൃതത്തിൽ ഇരിക്കയില്ലെന്ന് സിദ്ധി ച്ചല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിൽ ഌകാരം കൊണ്ട് ക്ഌപ്തമെന്ന ഒരു വാക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളുവെന്നതും മേൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വരരുചി അസമർത്ഥന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് സംസ്കൃതത്തിലെ ‘ഌ’കാര ‘നു’കാരാദി വിഷമാക്ഷരങ്ങൾ വേറെവിധം മാറ്റി നവീനമായും ലഘു വായും പ്രാകൃതമെന്നൊരു ഭാഷ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നല്ലാതെ പ്രാകൃത ത്തിൽനിന്നും സംസ്കൃതം ഉണ്ടായതല്ല എന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ ആശയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സംസ്കൃതവാക്കുകൾ ധാരാളമി രിക്കെ എന്തിനായി ഇങ്ങനെയൊരു പ്രാകൃതഭാഷയുണ്ടാക്കി? അന്യോന്യം ആശയാവിഷ്കരണം ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ ഭാഷയുടെ പ്രയോജനം. ഓരോ സ്ഥലത്ത് ഓരോ ഭാഷയുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ഒരി ടത്ത് ഒരു ഭാഷ പ്രചുരപ്രചാരമായി ശോഭിക്കുമ്പോൾ അവിടെ വേറൊരു ഭാഷ ഉത്ഭവിക്കുവാൻ കാരണമില്ല. അശക്തന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഉണ്ടാക്കി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ബഹുകാലം പരമ്പരയാ നിലനിന്നുപോന്നിരുന്ന ശക്തി വരരുചിയുടെ കാലത്ത് ആകസ്മികമായി കുറഞ്ഞുപോയതെ ങ്ങനെ എന്നൊരു ചോദ്യം പുറപ്പെടും. ഇന്ന് സംസ്കൃതം സ്വഭാഷ യായിരിക്കുന്ന ജാതിക്കാർക്ക് ഇതരഭാഷക്കാരേക്കാൾ ഉച്ചാരണവൈ ഭവവും വൈജാത്യവും ഏറിയിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. പര മ്പരാവാസനകൊണ്ട് വിഷമവിഷയങ്ങളുടേയും സ്വാധീനത ലഘുസി ദ്ധമാകുന്നതായിട്ടാണല്ലോ അഭിജ്ഞന്മാർ മതിക്കുന്നത്.

ഇനി ഉച്ചരിക്കുന്നതിന് വിഷമം തോന്നിക്കുന്ന ‘ഖ ഘ ധ’ മുത ലായ അക്ഷരങ്ങളെപ്പോലെ ‘ഌനു’ക്കൾ അത്ര പ്രയാസമുള്ളവയല്ല. അതുകൊണ്ട് ശ്രമനിവൃത്തിയെ നിമിത്തമാക്കി ‘ഌനു’ക്കൾ തള്ളിയ താണെന്നു വരികിൽ അതിഖരാദികൾ മുമ്പേതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെ ടേണ്ടിയിരുന്നു. കൂടാതെ പ്രാകൃതത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അന്തസ്ഥ ങ്ങളായ ‘ര ല’ ഈ അക്ഷരങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ‘ഌനു’ക്കൾക്ക് കൂടു തൽ ശ്രമം വേണമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെയും,

ഖിദേർവിസൂരഃ[44]
ക്രുധേർജൂരഃ[45]
ചർചേശ്ചമ്പഃ[46]
ത്രസേർവർജ്ജഃ[47]
മൃജേർലുഭസുപൗ[48]

'ഖിദ' ധാതുവിന് 'വിസുര', 'ക്രുധ' ധാതുവിന് 'ജൂര', 'ചർച്ച' ധാതുവിന് 'ചമ്പ', 'ത്രസ' ധാതുവിന് 'വർജ്ജ', 'മൃജ്' ധാതുവിന് 'ലുഭസുപാ'ക്കൾ ഇവ ആദേശങ്ങളായി വരും എന്നർത്ഥം. 'ഖിദ്യതേ', 'വിസുരഇ', 'ക്രുധ്യതി', 'ജൂരഇ', 'ചർച്ചതി', 'ചമ്പഇ', 'ത്രസ്യതി', 'വർജ്ജഇ', 'മാർഷ്ടി', 'ലുഭഇ', 'സുപഇ' ഇവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ഖേദിക്കുന്നു, കോപിക്കുന്നു, വിചാരിക്കുന്നു, ഭയപ്പെടുന്നു, ശുദ്ധമാക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. ഇപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ധാതുക്കൾക്ക് മുഴുവനും അസംബന്ധങ്ങളായ ആദേശങ്ങളെ വിധിച്ചത് ലഘുപ്പെടുത്താനാണോ? കൂടാതെ മഹാരാഷ്ട്രി, ശൗരസേനി, മാഗധി, പൈശാചി, ഈ വിഭാഗത്തോടുകൂടിയ പ്രാകൃതത്തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് അധികമായ വിവരങ്ങൾ പ്രാകൃതപ്രകാശത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. ഇപ്പോൾ മഹാരാഷ്ട്രദേശീയർ സംസാരിച്ചുവരുന്ന മഹാരാഷ്ട്രഭാഷയാകട്ടെ പ്രാകൃതത്തിന്റെ പിരിവായി പറയപ്പെട്ട മഹാരാഷ്ട്രഭാഷയോടു സംബന്ധപ്പെട്ടതായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുകയല്ലാതെ അതുതന്നെയാണ് ഇത് എന്നു പറയത്തക്കനിലയിൽ ഇന്ന് ഇരിക്കുന്നില്ല. പ്രാകൃത മഹാരാഷ്ട്രം നന്നായി പഠിച്ചവൻ ഇതരത്തെ അറിഞ്ഞു എന്നു പറവാൻ തീരെ സന്നദ്ധനാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഒരു ഭാഷയിൽതന്നെ കാലപര്യയം കൊണ്ട് ചിലടത്തു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായി എന്നു വരും: എങ്കിലും അതിലും വ്യാകരണ വ്യവസ്ഥ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ആ ഭാഷയല്ല ഈ ഭാഷയെന്ന് തോന്നുമാറ് മുറ്റും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു പോകയില്ല. വളരെ പുരാതനകാലം മുതൽ നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്ന ഈ തമിഴ്ഭാഷ കാലദേശങ്ങൾ കൊണ്ട് അവിടവിടെ ചില ഭേദങ്ങളെ അവലംബിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നോടെ രൂപാന്തരപ്പെടാതെ ഇരിക്കുന്നതുതന്നെ ദൃഷ്ടാന്തം.

അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതഭാഷ നടപ്പാക്കുന്നതിന് മുൻപ് പ്രാകൃതം ദേശഭാഷയായിരുന്നുവെന്നും, ചില ബുദ്ധിമാന്മാർ അതിനെ പരിഷ്കരിച്ച് സംസ്കൃതമെന്ന് നാമകരണം ചെയ്തു എന്നും, സംസ്കൃത ഭാഷ ചില ജനങ്ങൾമാത്രം അഥവാ പ്രത്യേക വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽമാത്രം ഉപയോഗിച്ചു വന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ പൊതുവെ ദേശഭാഷയായിരുന്നതു പ്രാകൃതമായിരുന്നു എന്നും സംസ്കൃതം ഇതര

ഭാഷകളേക്കാൾ വിശേഷമായി പരിണമിച്ചതുകൊണ്ട് ആ ഭാഷയെ അനാദിദേവഭാഷയാണെന്നും, അതിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വേദപുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈശ്വരനാൽ ബ്രഹ്മദേവന് ഉപദേശിക്കപ്പെട്ട്, ബ്രഹ്മദേവനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതെന്നും മറ്റും പറയുമെന്നും അന്യഭാഷകളെല്ലാം മ്ലേച്ഛ (മ്ലേച്ഛ അവ്യക്തേ ശബ്ദേ - അസ്ഫുടേ അപശബ്ദേ ചേത്യർത്ഥഃ-സിദ്ധാന്ത കൗമുദി; അസ്പഷ്ടോച്ചാരണത്തിലും ശബ്ദശാസ്ത്രാനുസാരമല്ലാത്ത ശബ്ദപ്രയോഗത്തിലും എന്ന് അർത്ഥം; 'ന മ്ലേച്ഛിതവൈ' മ്ലേച്ഛിക്കരുത്-വേദവാക്യം) നാപഭാഷിതവൈ-അപഭാഷിക്ക-വ്യാകരണ വിരോധമായി പറയല-രുതെന്ന് അർത്ഥം) ഭാഷകളാണെന്ന് സംസ്കൃതപക്ഷപാതികൾ പറയുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം പില്ക്കാലത്തുള്ളവരിൽ പ്രബലപ്പെട്ടതുനിമിത്തം അവരിലൊരാളായ വരരുചിമുനി സംസ്കൃതത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതെന്ന് അന്യന്മാർക്ക് തോന്നത്തക്കവണ്ണം സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങൾക്ക് ആദേശങ്ങൾ വിധിച്ച് പ്രാകൃതത്തെ പരിഷ്കരിക്കകൊണ്ട് ആ വ്യാകരണസമ്പ്രദായം സംസ്കൃതാഭിജ്ഞന്മാർക്ക് ഉപകാരപ്പെട്ടതായി. എന്നിട്ടും ആ പരിഷ്കരണരീതിയെ ജനങ്ങൾ പണിപ്പെട്ടും ആദരിച്ചുവന്നു. എങ്കിലും കാലക്രമേണ അശക്യമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് ആ പരിപാടി ഉപേക്ഷിക്കുകയും തന്മൂലം പ്രാകൃതവും ഇക്കാലത്തെ മഹാരാഷ്ട്രിയും രണ്ടായി പിരിയുകയും പ്രാകൃതം സംസ്കൃതജ്ഞന്മാർക്ക് നാടകം, സട്ടകം മുതലായ കൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു മാത്രം ഇന്ന് ഉപയോഗത്തിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരൂപിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. പാണിനീയശിക്ഷയിൽ 'ത്രിഷഷ്ടിശ്ചതുഷ്ഷഷ്ടിർവാ വർണ്ണാഃ ശംഭുമതേ മതാഃ, പ്രാകൃതേ സംസ്കൃതേ ചാപി സ്വയം പ്രോക്താ സ്വയംഭുവാ'[49] അക്ഷരങ്ങൾ പ്രാകൃതത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും ബ്രഹ്മദേവപ്രോക്തങ്ങളായിക്കാണുന്നു. എന്നാൽ പ്രാകൃതത്തിൽ ഌ നു മുതലായവ കാണുന്നില്ല. അതു വിവാദവിഷയമായിരുന്നാലും ഇവിടെ അപ്രകൃതമെന്ന് വിട്ടതാണ്. ഈ പ്രമാണത്താൽ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളും ഒരുപോലെ അനേകകാലമായി നടപ്പിലിരിക്കുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല 'പ്രഥമ പരിത്യാഗേ മാനാഭാവഃ' - മുൻപിലൊന്നാമത്തതിനെ ചേർക്കാതെ വിട്ടുകളയുന്നതിനു പ്രമാണം കാണുന്നില്ല-എന്ന ന്യായപ്രകാരം 'സംസ്കൃതേ പ്രാകൃതേചാപി' എന്നു പറയേണ്ടതായിരിക്കെ മറിച്ച് പഠിച്ചിരിക്കകൊണ്ടും, പ്രാകൃതസംജ്ഞയ്ക്ക് സ്വാഭാവികമെന്ന് അർത്ഥമുള്ളതിനാലും, സംസ്കൃതനാമം പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതെന്ന ഭാവത്തെ ആവഹിക്കുന്നതിനാൽ അതു സംസ്കരിക്കപ്പെടാത്ത പൂർവരൂപത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഭാഷയെ അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാലും, പ്രാകൃതം സംസ്കൃതത്തേക്കാൾ വളരെ മുമ്പുള്ളതെന്നും

കിട്ടുന്നു. ഇവിടെ പ്രാകൃതശബ്ദത്തിന് സംസ്കൃതമാകുന്ന പ്രകൃതി യോടുകൂടിയതെന്നാണ് അർത്ഥം എന്നു പറയുന്നെങ്കിൽ[50] 'സംസ്കൃ തമാകുന്ന' എന്ന അർത്ഥം ആ പദം ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെ സിദ്ധിക്കുമെന്ന് ഒരു ചോദ്യത്തിന് ഇവിടെ ഇടം ഉണ്ട്. പേരിട്ടവരുടെ ഇച്ഛാമാത്രം കൊണ്ട് ആ അർത്ഥം കിട്ടുമെന്ന് പറഞ്ഞാൽ ശ്രവണമാ ത്രയിൽ സ്വാഭാവികമെന്നുള്ള അർത്ഥത്തെ പെട്ടെന്ന് സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഒരു വാക്കേ കിട്ടിയുള്ളോ? പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചു എന്നുള്ള അർത്ഥത്തെ നിസ്സന്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന വികൃതമെന്ന വാക്കിനെ ഈ സ്ഥാനത്തു സംജ്ഞയായി ഉപയോഗിച്ചു കൂടായിരുന്നോ? അതു കൊണ്ട് സ്വാഭാവികമെന്നുള്ള അർത്ഥത്തെ ആസ്പദമാക്കി നട പ്പിൽകൊണ്ടുവന്നിരുന്ന സംജ്ഞയെ നവ്യവ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ സ്വേച്ഛ പോലെ അർഥാന്തരപ്പെടുത്തിയതാണെന്നല്ലാതെ ഇവിടെ മറ്റൊന്നും ശങ്കിക്കാനില്ല. കൂടാതെ, സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഏകദ്വിബഹുക്കളെന്നു' വചനത്രയം കാണുന്നു. പ്രാകൃതത്തിൽ 'ദ്വിവചനസ്യ ബഹുവചനം' (പ്രാ-പ്ര-പ-6-സൂ 63)[51] എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഏകവചനവും ബഹുവചനവും അല്ലാതെ ദ്വിവചനമില്ലെന്നു സിദ്ധമായി. പ്രാകൃതം സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സംസ്കൃതം സ്വീക രിക്കുന്ന ദ്വിവചനം അതിൽ ഇല്ലാതിരിക്കാൻ കാരണമില്ല. ഈ പ്രാകൃത വിധിയെ അറിയണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതം നല്ലതുപോലെ അറിഞ്ഞിരി ക്കണംതാനും. അങ്ങനെ അറിഞ്ഞവർക്ക് ദ്വിവചനമെന്നൊന്നുകൂടി അധികമായതുകൊണ്ട് യാതൊരു വിഷമവും തോന്നുകയില്ല. ഇതിനു പുറമേ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരിടത്തും പ്രവേശനം ലഭിക്കാത്ത (ഇട ച്ചൊല്ലുകൾ) നിപാതങ്ങൾ-സംശയാർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'ഇര', സംഭാഷണത്തെകുറിക്കുന്ന 'വലേ' 'ഇത്യാദി'[52] പ്രാകൃതത്തിൽ കട ന്നുകൂടാൻ കാരണമെന്താണ്? സംസ്കൃതത്തിൽ ഇന്നിന്ന ധാതുക്കൾ ആത്മനേപദത്തിൽ മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കാവൂ എന്നു നിയമം കാണുന്നു. പ്രാകൃതത്തിൽ ഈ നിയമം ഇല്ല. ഉദാഹരണം-'സഹ്'ധാതു സംസ്കൃ തത്തിൽ ആത്മനേപദമാത്രപ്രായോഗികമായിരിക്കുന്നു. 'സഹതേ' സഹിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം. പ്രാകൃതത്തിൽ ഇത് 'സഹയി' 'സഹയേ' എന്ന രണ്ടു രൂപത്തിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉത്ത മപുരുഷൈകവചനത്തിൽ പരസ്മൈപദപ്രത്യയമായ 'മോ' 'മു' 'മ' എന്ന മൂന്ന് പ്രത്യയങ്ങൾ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും നോക്കുമ്പോൾ നിയമത്തോടുകൂടാതെ ലഘുവാക്കുന്നതിനെന്നുള്ള വാദത്തിനും സാംഗത്യമില്ല.[53] ഇനിയും പല ഉദാഹരണങ്ങളുള്ളത് വിസ്തരഭയ ത്താൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ, പ്രാകൃതഭാഷയ്ക്കു സംസ്കൃതംപോലുള്ള ഗാംഭീര്യവും ഌ, നു, ഷ മുതലായ അക്ഷരങ്ങളും ക്ത ഷ്ണ തുടങ്ങിയ വിജാതീയ വർണ്ണസംവലിതസംയുക്താക്ഷരങ്ങളും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും തമിഴിലെപ്പോലെ ഏകബഹുക്കളെന്ന രണ്ടു വചനങ്ങളും ങ്ക, ന്ത, ട്ട മുതലായ സജാതീയവർണ്ണസംശ്ലിഷ്ടസംയുക്താക്ഷരങ്ങളും മാത്രം കാണുന്നതിനാലും ഈ പ്രാകൃതഭാഷ സംസ്കൃത വിഭാഗത്തിനു മുമ്പും തമിഴ് ഭാഷയ്ക്കു പിമ്പും ഉണ്ടായ ഭാഷകളിലൊന്നെന്ന് ഊഹിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഌ, [illegible] ക്കൾ അന്യസ്വരങ്ങൾ നടപ്പിലായതിൽ പിന്നെ പ്രചാരമായതെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ യുക്തിഭംഗം ലേശമില്ലതന്നെ. ശഷസഹങ്ങളും അവയുടെ സന്നിവേശവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇതര വ്യഞ്ജനങ്ങൾ നടപ്പായതിനുശേഷം ഉണ്ടായവയെന്നനുമാനിക്കാം. ഉത്ഭവസ്ഥാനക്രമമനുസരിച്ച് ഹകാരം കണ്ഠ്യമായതുകൊണ്ട് അതിനെ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലാദ്യവും അതിനുശേഷം അതിനോട് സാദൃശ്യമുള്ള ഊഷ്മാക്കളേയും അനന്തരം ജിഹ്വാമൂലോദ്ഭൂതങ്ങളായ കവർഗ്ഗാദി അഞ്ചിനേയും പിന്നെ യ ര ല വങ്ങളേയും ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ പ്രയത്നമുറയെ ആധാരമാക്കി ഈഷൽസ്പൃഷ്ടങ്ങളായ യ ര ല വങ്ങളെ മുൻപു ചേർത്തു പിന്നെ അർദ്ധസ്പൃഷ്ടങ്ങളായ ശ ഷ സങ്ങളെ അടുക്കി, അനന്തരം സ്പൃഷ്ടങ്ങളായ അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളെ വിന്യസിക്കുകയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം സ്പൃഷ്ടങ്ങൾ, അർദ്ധസ്പൃഷ്ടങ്ങൾ, ഈഷൽസ്പൃഷ്ടങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മുറയ്ക്ക് അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളും മുമ്പേ ചേർത്ത് അതിനുശേഷം ശ ഷ സങ്ങളേയും അനന്തരം യ ര ല വങ്ങളേയും ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയോ വേണ്ടതായിരുന്നു. ശ ഷ ഈ എഴുത്തുകൾ പ്രാകൃത മഹാരാഷ്ട്രത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ എഴുത്തുകളും ഌനുക്കളെപ്പോലെ പിന്നീടു നടപ്പായവയെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. വർഗ്ഗങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ ഇരിക്കുന്ന അതിഖരമൃദുഘോഷങ്ങളായ മുമ്മൂന്ന് എഴുത്തുകളും അനന്തരകാലത്ത് ചേർക്കപ്പെട്ടവതന്നെ.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. പാണിനീയസൂത്രം 1-2-27 ഉ-ഒരു മാത്ര, ഊ-രണ്ടു മാത്ര, ഊ മൂന്നുമാത്ര, ഇതേ കാലമുപയോഗിച്ചുച്ചരിക്കുന്ന എല്ലാ സ്വരങ്ങൾക്കും ക്രമേണ ഹ്രസ്വം, ദീർഘം, പ്ലുതം എന്നിങ്ങനെ പേർ എന്നർത്ഥം.
2. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, നൂൻമരപു, സൂത്രം [5] മൂന്നു മാത്ര അളവുള്ള ഒറ്റയക്ഷരം ഇല്ല എന്നർത്ഥം.

3. തൊല്ലാചാര്യർ എന്ന പദം കൊണ്ട് തൊൽകാപ്പിയരെ ആണ് സ്വാമികൾ ഉദ്ദേശി ക്കുന്നത്; അതായതു തൊൽകാപ്പിയത്തിന്റെ കർത്താവ്.

4. അ, ഇ, ഉ എന്നീ സ്വരങ്ങൾ അനുനാസികമെന്നും അനനുനാസികമെന്നും രണ്ടു വിധമുണ്ട്. അനുനാസിക സ്വരങ്ങൾക്കു മൂന്നുമാത്ര എന്നാണു കണക്ക്. അനു നാസിക സ്വരങ്ങളെ രംഗവർണങ്ങൾ എന്നു പറയും.

5. ഉച്ചൈരുദാത്തഃ- പാണിനീയസൂത്രം 1-2-29. താലു തുടങ്ങിയ വിവിധഭാഗങ്ങളോ ടുകൂടിയ ഉച്ചാരണസ്ഥാനങ്ങളിൽ മുകളിൽവെച്ചുച്ചരിക്കുന്ന സ്വരമത്രേ ഉദാത്തം. ആയാമം, ദാരുണ്യം, അണുത്വം എന്നിവയാണ് ഉദാത്തസ്വരത്തിന്റെ ഉത്പത്തിക്കു നിദാനമെന്നാണ് പതഞ്ജലി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അവയവങ്ങൾ ചുരുക്കിപ്പിടിക്കു ന്നതാണ് ആയാമം. ഉച്ചാരണത്തിന്റെ രൂക്ഷതയാണ് ദാരുണ്യം. കണ്ഠം സംവൃ തമാക്കുന്നതാണ് അണുത്വം.

   നീചൈരനുദാത്തഃ- പാണിനീയസൂത്രം 1-2-30. താലു തുടങ്ങിയവയുടെ കീഴ്ഭാ ഗത്തുവെച്ച് ഉച്ചരിക്കുന്നവ അനുദാത്തം. ഉദാത്തങ്ങളുടേതിൽ നിന്നു വിപരീത മായ ഉച്ചാരണക്രമം. അവയവങ്ങൾ നീട്ടിപ്പിടിക്കും. ഉച്ചാരണം സൗമ്യമാകും. കണ്ഠം തുറന്നുപിടിക്കും.

   സമാഹാരഃ സ്വരിതഃ- പാണിനീയസൂത്രം 1-2-31 ഉദാത്തത്തിന്റെയും അനുദാത്ത ത്തിന്റെയും ധർമ്മങ്ങൾ കുറേശ്ശെ ചേർത്തുച്ചരിക്കുന്ന സ്വരമാണു സ്വരിതം. രണ്ടി ന്റെയും ഇടനിലയാണ് അതിനുള്ളത്.

6. തമിഴിൽ \ എന്നൊരക്ഷരമുണ്ട്. അതിന്റെ പേരത്രേ ആയ്തം. അതു വിസർഗം പോലെ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു.

7. വിസർഗം - ഃ

8. ജിഹ്വാമൂലീയം-൧കൻഖ

9. ഉപധ്മാനീയം-൧പ൧ഫ

10. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, നൂൻമരപു, സൂത്രം 23 ട, റ, ല, ള എന്നീ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് ക, ച, പ എന്നിവ മൂന്നും പരമാകും. ഉദാ. കേട്ക, നിർക, ചെല്ക, കൊൾക, കാട്ചി, പയിർചി, വൽചി, നീൾചടൈ, കേട്പ, നിർപ, ചെൽപ, കൊൾച.

11. തൊൽകാപ്പിയം എഴുത്തതികാരം, മൊഴിമരപു, സൂത്രം 62

12. തൊൽകാപ്പിയം എഴുത്തതികാരം, മൊഴിമരപു, സൂത്രം 65

13. തൊൽകാപ്പിയം എഴുത്തതികാരം, മൊഴിമരപു, സൂത്രം 75

14. തൊൽകാപ്പിയത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവായ മതുരൈ പാരത്തുവാചി നച്ചിനാർക്കി നിയർ

15. ഇവിടെ അല്പം ക്ളിഷ്ടതയുണ്ട്. തമിഴിൽ റ വല്ലിനവും ന മെല്ലെഴുത്തും ഴ ഇട യിനവും ആകുന്നു.

16. ഇടയിനം അഥവാ ഇടയെഴുത്തുകൾ യ, ര, ല, വ, ഴ, ള എന്നിവ വല്ലിനം അഥവാ വല്ലെഴുത്തുകൾ ക, ച, ട, ത, പ, റ എന്നിവ.

17. പാതഞ്ജലഭാഷ്യം 1-2-29.

18. ക, ങ, ച, ഞ, ട, ണ, ത, ന, പ, മ, ര, ല, വ, ഴ, ള, റ, ന എന്നീ പതിനെട്ടക്ഷരങ്ങ ളാണു മെയ്യെഴുത്തുകൾ.

19. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, പിറപ്പിയൽ, സൂത്രം 83 മുതൽ 103 വരെ.
20. പാണിനീയശിക്ഷ, ശ്ലോകങ്ങൾ 17, 18
21. പാണിനീയശിക്ഷ, ശ്ലോകം [38]. രണ്ടാമത്തെ പാദത്തിൽ ശലഃ എന്നാണു ശിക്ഷയിൽ കാണുന്നത്.
22. അർദ്ധസ്പൃഷ്ടങ്ങൾ = നേമസ്പൃഷ്ടങ്ങൾ
23. നന്നൂൽ, എഴുത്തിയൽ, സൂത്രം 25
24. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, പിറപ്പിയൽ, സൂത്രം 84
25. ടി. സൂത്രം 85
26. പാണിനീയശിക്ഷ, ശ്ലോകം 20
27. നന്നൂൽ എഴുത്തിയൽ, സൂത്രം 77
28. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, സൂത്രം 86
29. ടി. സൂത്രം 87
30. പാണിനീയശിക്ഷ, ശ്ലോകം 21
31. തൊൽകാപ്പിയം, എഴുത്തതികാരം, പിറിപ്പിയൽ സൂത്രം 39 ക, ങ എന്നിവ അടിനാക്ക് മേൽഭാഗത്തു സ്പർശിച്ചുണ്ടാകുന്നു.
32. ടി. സൂത്രം 90, ച, ഞ എന്നിവ നാക്കിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗം മേൽഭാഗം സ്പർശിച്ചുണ്ടാകുന്നു.
33. സൂത്രം 91, ട, ണ എന്നിവ നാക്കിന്റെ അറ്റം മേൽഭാഗത്തു സ്പർശിച്ചുണ്ടാകുന്നു.
34. നന്നൂൽ സൂത്രം 79
35. എല്ലാ എഴുത്തും വെളിപ്പടക്കിളന്തു
ചെല്ലിയ പള്ളിയെഴുതരു വളിയിൽ
പിറപ്പെടു വിടുവഴി ഉറഴ്ചിവാരത്തു
അകത്തെഴുവളിയിചൈ അരിൽ തപനാടി
അളവിർകോടൽ അന്തണർ മറൈത്തേ (102)

    അക്ഷരങ്ങളായി പുറത്തുവരുന്നതിനു മുമ്പ് നാഭിയിൽ നിന്ന്, വായു അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തു തങ്ങി വെളിയിൽ വരുന്ന വിധവും മാത്രയും ബ്രാഹ്മണരുടെ വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
36. അ \ തിവൺനുവലാതു എഴുന്തു പുറത്തിചൈക്കും

    മെയ്തെരിവളിയിചൈ അളപുനുവന്റിചിനേ (103)

    അതിവിടെ എടുത്തുപറയുന്നില്ല. അക്ഷരരൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്ന വായുവിന്റെ അളവുമാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.
37. പൂർവേഭിഃ - പൂർവൈഃ - എന്നു തൃതീയബഹുവചനരൂപം ദേവേഭിഃ - ദേവൈഃ എന്നിങ്ങനെ വേറെയും പ്രയോഗങ്ങളുണ്ട്. തൃതീയയിലെ ഈ വ്യത്യാസം വേദത്തിൽ ധാരാളം കാണാം. ഈ വൈദികരൂപം പ്രാകൃതങ്ങളിൽ അതുപോലെ കാണാനുണ്ട് എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. സംസ്കൃതത്തെക്കാൾ വൈദികത്തോടടുത്തുനില്ക്കുന്നതു പ്രാകൃതമാണെന്നതിനു തെളിവാണത്.
38. പാണിനീയശിക്ഷ, ശ്ലോകം 5

39. താലുമൂലം പ്രഭവസ്ഥാനമായ ളകാരത്തിനും ദന്തങ്ങൾ പ്രഭവസ്ഥാനമായ നകാരത്തിനും എന്നർത്ഥം.
40. മാഹേശ്വരസൂത്രം 2
41. വരരുചി, പ്രാകൃതപ്രകാശം, പരിച്ഛേദം 1, സൂത്രം 27
42. ടി. സൂത്രം 30
43. ടി. സൂത്രം 32.
44. ടി. പരിച്ഛേദം 8, സൂത്രം 63
45. ടി. സൂത്രം 64
46. ടി. സൂത്രം 65
47. ടി. സൂത്രം 66
48. ടി. സൂത്രം 67
49. പാണിനീയ ശിക്ഷ, ശ്ലോകം 3
50. ഹേമചന്ദ്രവ്യാകരണം, പ്രാകൃതചന്ദ്രിക തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഈ അഭിപ്രായമാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പ്രാകൃതപ്രകാശത്തിന്റെ തന്നെ വാരാണസിപ്പതിപ്പിന്റെ (1977) പ്രസ്താവനയിൽ ഉദയരാമശാസ്ത്രി ഡബരാല പറഞ്ഞുവെച്ചിരിക്കുന്നത് ഈ മതമാണു സ്വീകാര്യം എന്നതാണ്.
51. വരരുചി, പ്രാകൃതപ്രകാശം, പരിച്ഛേദം 6, സൂത്രം 63. ദ്വിവചനത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തും ബഹുവചനമാണ് പ്രാകൃതത്തിലുള്ളതെന്ന് അർത്ഥം.
52. ടി. പരിച്ഛേദം 9, സൂത്രം 5, ഇരകിരകിലാഅനിശ്ചിതാഖ്യേനേ=ഇര, കിര, കിലാ ഇവ പറയുന്നകാര്യത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വത്തെ കുറിക്കുന്ന നിപാതങ്ങളാകുന്നു ടി. സൂത്രം 12 അഇ - വലേ സംഭാഷണേ=അഇ, വലേ ഇവ സംഭാഷണത്തെക്കുറിക്കുന്ന നിപാതങ്ങളാകുന്നു.
53. ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ 'മി' പ്രത്യയാന്തമായ ഒരു രൂപം മാത്രമുള്ളപ്പോൾ പ്രാകൃതത്തിൽ 'മോ' 'മു' 'മ' എന്നു മൂന്നു പ്രത്യയങ്ങളിലവസാനിക്കുന്ന മുന്നുരൂപങ്ങളുണ്ട്. അപ്പോൾ സംസ്കൃതത്തേക്കാൾ ലഘുവല്ല ഗുരുവാണ് പ്രാകൃതമെന്നല്ലേ വരുന്നത്. ഇതത്രേ സ്വാമികളുടെ യുക്തി. ഹേമചന്ദ്രവ്യാകരണത്തിൽ 'മോ' 'മു' 'മ' എന്നിവയ്ക്കു പുറമേ 'മ്ഹ' പ്രത്യയാന്തമായ രൂപവുമുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ സ്വാമികളുടെ യുക്തിയുടെ ഭദ്രത പിന്നെയും വർദ്ധിക്കുന്നു.

3

സന്ധിനിരൂപണം

ഇനി, സംസ്കൃതം, തമിഴ് ഈ ഭാഷകളിലെ സന്ധികാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പരിശോധിക്കാം. ആ രണ്ടു ഭാഷകളിലും സ്വരങ്ങൾ തമ്മിലും സ്വരങ്ങൾ വ്യഞ്ജനത്തോടും വ്യഞ്ജനങ്ങൾ തമ്മിലും ചേരുമ്പോൾ സന്ധിവികാരങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അവ അധികവും വ്യത്യസ്തങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ അകാരത്തിനു പരമായി അകാരം വരുമ്പോൾ രണ്ട് അകാരങ്ങളും ലോപിച്ച് ഒരു ദീർഘ അകാരം ആ സ്ഥാനത്തു വന്നുചേരുന്നു. ഉദാഹരണം–സുന്ദര+അരവിന്ദം=സുന്ദരാരവിന്ദം. 'അകസവർണ്ണേദീർഘഃ' (6–1–101)[1] എന്ന പാണിനീസൂത്രപ്രകാരമാണ് ഈ രൂപം സിദ്ധിക്കുന്നത്. അകാരത്തിനു പരമായി ഇകാരഉകാരങ്ങൾ ഇരിക്കുമ്പോൾ അകാരഇകാരങ്ങൾ ലോപിച്ച് ഏകാരവും അകാരഉകാരങ്ങൾ ലോപിച്ച് ഓകാരവും ഏകാദേശം വരുന്നു. ഉദാഹരണം–ദേവ+ഇന്ദ്രഃ=ദേവേന്ദ്രഃ, ശീത+ഉദകം=ശീതോദകം. 'ആദ്ഗുണഃ'[2] (6–1–87) എന്ന സൂത്രം ഇവിടെ പ്രമാണം. അകാരത്തിന് ഏ, ഐ, ഒ, ഔ ഈ അക്ഷരങ്ങൾ പരം വന്നാൽ അകാരവും ഏ, ഐകളിൽ ഒന്നു ലോപിച്ച് ഐകാരവും, അകാരവും ഓകാര ഔകാരങ്ങളിൽ ഒന്നു ലോപിച്ച് ഔകാരവും സ്ഥാനികളായി വരും. ഉദാഹരണം–അത്ര+ഏകം=അത്രൈകം, ജന+ഐകമത്യം=ജനൈകമത്യം, അത്ര+ഓദനം=അത്രൗദനം, ജല+ഔഷ്ണ്യം=ജലൗഷ്ണ്യം. പ്രാമാണികസൂത്രം 'വൃദ്ധിരേചി' (6–1–88).[3] ഇവിടെ ഹ്രസ്വങ്ങൾക്കുള്ള വിധികൾ തന്നെ അതുകളുടെ ദീർഘരൂപങ്ങൾക്കും ചേരുന്നതാണ്. ഉദാഹരണം–രമാ+ആഗതാ=രമാഗതാ. രമാ+ഈശഃ=രമേശഃ

തമിഴിൽ അകാരത്തിനുപരമായി സ്വരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു വന്നാൽ വ എന്ന അക്ഷരം മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടുതലായി വന്നുചേരും. ഉദാഹരണം–പല+അങ്ക=പലവങ്ക, പല+ഉള=പലവുള; പല+എഴുത്തുകൾ=പലവെഴുത്തുകൾ; പല+ഒളികൾ=പലവൊളികൾ; പല+ഐങ്ക

രർ=പലവൈങ്കരർ; പല+ഔതാര്യർകൾ=പലവൗതാര്യർകൾ; പ്രമാണം=നന്നൂൽ, പുണരിയൽ 162, 163 ആകാരത്തിനും ഈ വിധിത ന്നെ. ഉദാഹരണം - പല+അങ്കൂർ=പലാവങ്കൂർ ഇത്യാദി.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഇകാരത്തിന് ഇകാരവ്യതിരിക്തങ്ങളായ സ്വര ങ്ങൾ പരം വന്നാൽ ആ ഇകാരം യകാരമായിമാറും. ഉദാഹരണം: ദധി+അത്ര=ദധ്യത്ര; ദധി+ഉദകം=ദധ്യുദകം; ദധി+ഏതത്=ദധ്യേതത്; ദധി+ഐക്യം=ദധ്യൈക്യം; ദധി+ഓദനം=ദധ്യോധനം; ദധി+ഔഷ്ണ്യം=ദധ്യൗഷ്ണ്യം; ഇകാരത്തിന് പരമായി ഇകാരം വന്നാൽ ആ രണ്ടിനും ഏകാദേശമായി ദീർഘം വരുന്നു. ഉദാഹരണം -ദധി+ഇഹ=ദധീഹ.

തമിഴിൽ ഇകാരത്തിനുപരമായി മറ്റേതു സ്വരങ്ങൾ പകരം വന്നാലും ഇടയിൽ യ എന്ന അക്ഷരം അധികമായി വരും. ഉദാഹ രണം-മണി+അഴക്=മണിയഴക്; മണി+ഇത്=മണിയിത്; മണി+ഉണ്ട്=മണി യുണ്ട്; മണി+എങ്ക്=മണിയെങ്ക്; മണി+ഐയ്യം=മണിയൈയ്യം; മണി+ഒലി =മണിയൊലി; മണി+ഔവിയം=മണിയൗവ്വിയം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഉകാരത്തിനു ഇതര സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ പരം വന്നാൽ ആ ഉകാരം വകാരമായി മാറും. മധു+അത്ര=മധ്വത്ര; മധു+ഇഹ=മധ്വിഹ;മധു+ഏതത്=മധ്വേതത്; മധു+ഐക്യം=മധ്വൈക്യം; മധു+ഓദനം=മധ്വോദനം; മധു+ഔഷ്ണ്യം=മധ്വൗഷ്ണ്യം. ഉകാരത്തിന് ഉകാരം പരം വരുമ്പോൾ ദീർഘസന്ധിവരും. മധു+ഉദകം=മധൂദകം എന്നിങ്ങനെ ഉദാഹരണം.

തമിഴിൽ ഉകാരത്തിനു പരമായി മറ്റു സ്വരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ചിലെ ടത്ത് വകാരം ആദേശമാവുകയും ചിലെടത്ത് ഹ്രസ്വോകാരം ലോപ മാവുകയും ചെയ്യും. ഉദാഹരണം - കടു+അഴക്=കടുവഴക്; പൂ+ആകി=പൂവാകി; നാകു + അരിതു = നാകരിതു; കതവു+അഴകു=കത വഴകു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഏകാരത്തിനു പരമായി അകാരം വന്നാൽ ചിലെടത്ത് അകാരം ലോപിക്കുകയും (പൂർവരൂപമാകുകയും) ചിലെ ടത്ത് 'അയ്' എന്ന ആദേശം വരികയും ചെയ്യും. അകാരമൊഴിച്ചുള്ള സ്വരങ്ങൾ പരം വരുമ്പോൾ 'അയ്' എന്ന ഒരു രൂപമേ ആദേശം വരി കയുള്ളൂ. ഉദാഹരണം-ഹരേ+അവ=ഹരേവ; ജേ+അ=ജയ; ഹരേ+ഇഹ=ഹരയിഹ - ഇവിടെ യകാരം ലോപിച്ച് സന്നികർഷത്തോ ടുകൂടാതെ പ്രത്യേകം സ്വരങ്ങൾ നില്ക്കാറുണ്ട്. ഉദാഹ രണം-ഹരേ+ഇഹ=ഹരയിഹ=ഹരഇഹ[3].

തമിഴിൽ ഏകാരത്തിനുപരമായി സ്വരങ്ങൾ ഇരിക്കുമ്പോൾ ചില സ്ഥലത്തു യകാരവും ചിലെടത്ത് വകാരവും ആഗമങ്ങളായും വരും. ഉദാഹരണം-അവനേ+ഇവൻ=അവനേയിവൻ; ചേ+അഴകു=ചേവഴകു ഇത്യാദി.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഐകാരത്തിനു മേലായി സ്വരങ്ങൾ വന്നാൽ ആയ് ആദേശം വന്ന് ആ യകാരം ചിലെടത്ത് ലോപിച്ചും ചിലെടത്തു ലോപിക്കാതെയും വരും. ഉദാഹരണം-സീതായൈ+അത്ര=സീതായാ യത്ര എന്നും സീതായാഅത്ര എന്നും രണ്ടുവിധം. നൈ+അക=നായക എന്നു യകാരം ലോപിക്കാതെ ഏകരൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നതിനു ദൃഷ്ടാന്തം.

തമിഴിൽ ഐകാരത്തിന് ശേഷം സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ യകാരം അധികമായി വരും. ഉദാഹരണം-പനൈ+ഒന്റും=പനൈയൊന്റും.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഓകാരത്തിനുപരമായി സ്വരങ്ങൾ ഇരിക്കുമ്പോൾ അവ് ആദേശം വരും. ഉദാഹരണം-വിഷ്ണോ+ഏ=വിഷ്ണവേ; ചിലെടത്ത് വകാരം ലോപിച്ചും അല്ലാതെയും വരും. ഉദാഹരണം-വിഷ്ണോ+ഇഹ=വിഷ്ണവിഹ; വിഷ്ണ ഇഹ എന്നും. ഈ ഓകാരത്തിന് അകാരംപരം വന്നാൽ ചിലെടത്ത് അകാരം ലോപിച്ചു പോകും; എന്നുവെച്ചാൽ പൂർവരൂപമായി മാറുമെന്ന് അർത്ഥം. ഉദാഹരണം-വിഷ്ണോ+അവ=വിഷ്ണോവ.[4]

തമിഴിൽ ഓകാരത്തിനു പരമായി സ്വരങ്ങൾ ഇരുന്നാൽ 'വ്' എന്ന അർദ്ധാക്ഷരം ആഗമം വരും. കോ+അതു=കോവതു; കോ+ഇതു=കോവിതു; തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഔകാരത്തിന് സ്വരങ്ങൾ പരം വന്നാൽ 'ആവ്' ആദേശം വരും. പൗ+അകഃ=പാവകഃ ചിലെടത്ത് വകാരം ലോപിച്ചും ലോപിക്കാതെയും രൂപസിദ്ധികാണുന്നുണ്ട്. വിഷ്ണൗ+അത്ര=വിഷ്ണാവത്ര; വിഷ്ണാ അത്ര ഇത്യാദി ഉദാഹരണം.

തമിഴിൽ ഇങ്ങനെയുള്ളിടത്ത് വകാരം കൂടുതലായി വരും. കൗ+അത്=കൗവത്. ഇതുപോലെ പലതും ദൃഷ്ടാന്തം. ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചവിധം, സംസ്കൃതത്തിൽ അകാരത്തിനു ശേഷം ഓരോ സ്വരങ്ങൾ വരുമ്പോൾ ഗുണം[5], വൃദ്ധി[6], മുതലായ പല സന്ധിവികാരങ്ങളും അതുപോലെ അ, ഉ, എ തുടങ്ങിയ സ്വരങ്ങൾക്കും നാനാമാതിരി സന്ധികളും വന്നുകാണുന്നു. തമിഴിൽ അ, ഉ, ഒ, ഓ ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്ക്

വകാരവും ഇ, ഐ, എ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്ക് യകാരവും ഏകാര ത്തിന് യകാര വകാരങ്ങളും സ്വരസന്ധിയിൽ ആഗമവും ചില ദിക്കിൽ ഹ്രസ്വോകാരങ്ങൾക്ക് ലോപവും വരുന്നവിധം വ്യാകരണവിധികൾ ഇരി ക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് തമിഴ്സന്ധിവികാരങ്ങൾ സംസ്കൃതഭാഷയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

വ്യഞ്ജനസന്ധിയെക്കുറിച്ചും നോക്കാം. സംസ്കൃതത്തിൽ ക്, ച്, ത്, പ് എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കു പരമായി അനുനാസികങ്ങൾ ഇരു ന്നാൽ ക് തുടങ്ങിയവ അനുനാസികമായി മാറുന്നു. ഉദാഹ രണം=വാക്+മാത്രം=വാങ്മാത്രം; ഷട്+നവതി=ഷണ്ണവതി; ഷട്+മുരാരി=ഷണ്മുരാരി; അപ്+മാത്രം=അമ്മാത്രം. തമിഴിൽ ഈ അക്ഷ രങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നേ ഇല്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ ത് ന് ഈ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ച് ശ് ഈ വ്യഞ്ജ നങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ മുറയ്ക്ക് ച് ഞ് എന്നു മാറുന്നു. തമിഴിൽ ഇങ്ങനെ അർദ്ധാക്ഷരത്തിൽ നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളും ഇല്ല. തകാരന കാരങ്ങൾ അന്തമായിട്ടുള്ള പദങ്ങൾക്ക് തമിഴിൽ ഈ വിധി കാണുന്നി ല്ല. അവൻ+ചൈകൈ=അവൻചൈകൈ എന്നു ഉദാഹരണം. സംസ്കൃ തത്തിൽ പദാന്തത്തിലുള്ള മകാരത്തിനുപരമായി വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ഇരു ന്നാൽ അനുസ്വാരം ആദേശമായി വരും. കൃഷ്ണമ്+വന്ദേ=കൃഷ്ണം വന്ദേ.

തമിഴിൽ അർദ്ധമകാരവും അനുസ്വാരവും പ്രത്യേകമില്ലാത്തതി നാൽ ഈ വിധി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ അനുസ്വാര ത്തിനുശേഷം ക്, ച്, ട്, ത്, പ് ഈ അക്ഷരങ്ങൾ വന്നാൽ ആ അനു സ്വാരം പരമിരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ അനുനാസികങ്ങളായി മാറും. ത്വം+കരോഷി=ത്വങ്കരോഷി; കിം+ച=കിഞ്ച; തം+ടീകതേ+തണ്ടീകതേ; സം+തരതി=സന്തരതി; സം+പൃച്ഛതി=സമ്പൃച്ഛതി. മേല്പറഞ്ഞ വ്യഞ്ജ നങ്ങളുടെ വർഗ്ഗാന്തരിതങ്ങളായ അനുനാസികങ്ങൾ അനുസ്വാര ങ്ങൾക്ക് പിമ്പുവന്നാലും ആ അനുനാസികങ്ങൾ തന്നെ അനുസ്വാര സ്ഥാനത്തു നില്ക്കും. ഉദാഹരണം-സം+നവതി=സന്നവതി; സം+മതം=സമ്മതം; അയം+ങകാരഃ=അയങ്ങകാരഃ; ഇത്യാദി.

തമിഴിൽ അനുസ്വാരത്തിന് പരമായി ഖരങ്ങൾ വന്നാൽ സജാതീ യാനുനാസികങ്ങളായി മാറും. ഉദാഹരണം-നാം+കടിയം=നാങ്കടിയം; മരം+ചേതിൽ=മരഞ്ചേതിൽ; നാം+ടാകിനി=നാണ്ടാകിനി; മരം+തോൽ=മരന്തോൽ; നാം+പെരിയം=നാമ്പെരിയം. നന്നൂൽ 219-ാം സൂത്രം ഇവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ വിധി സംസ്കൃതത്തിന് അനു

ഗുണമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അർദ്ധമകാരവും അനുസ്വാരവും ഒന്നെന്ന് വിചാരിച്ചാലും ഇവ ഉച്ചാരണത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി വന്നു പോകുന്നതാകയാൽ മറ്റു ഭാഷയെ അനുകരിച്ചതുകൊണ്ട് സിദ്ധിക്ക ണമെന്നില്ല. കൂടാതെ തൊൽകാപ്പിയത്തിലെ 'അമ്മിൻ ഇറുതി കചത ക്കാലൈ തൻ മെയ്തിരുന്തുങഞന' ആകും (സൂ. 130) എന്ന സൂത്ര പ്രകാരം അം എന്നുള്ളതിന്റെ അന്തത്തിലുള്ള അർദ്ധമകാരം കചത ങ്ങൾ പരം വരുമ്പോൾ ങഞനങ്ങളായ് മാറും. ഉദാഹരണം-പു ളിയം+കോട്=പുളിയങ്കോട്; പുളിയം+ചേതിൾ=പുളിയഞ്ചേതിൾ; പുളിയം+തോൽ=പുളിയന്തോൽ. ഇങ്ങനെ അനുനാസികങ്ങളായി മാറും.

ചേനാവരൈയർ ഉരൈയിൽ തം നം നും ഉം ഇത്യാദിചാരിയക ളുടെ അർദ്ധമകാരവും ങ ഞ നവങ്ങളായിമാറുമെന്ന് വിധിച്ച് എല്ലാർത ങ്കൈയും എല്ലാർനങ്കൈയ്യും എല്ലീർനുങ്കൈയും വാനവരിവില്ലുന്തിങ്കളും എന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളും കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഖരങ്ങൾക്ക് പൂർവ്വമിരിക്കുന്ന അർദ്ധമകാരങ്ങളെല്ലാം സജാതീയാനുസ്വാരങ്ങളായി മാറുമെന്ന നിത്യനിയമം തമിഴിലില്ലയെന്നൂഹിക്കാം. ഇതിൽ നിന്ന് നന്നൂൽകർത്താവ് സംസ്കൃതവ്യാകരണമുറയനുസരിച്ചായിരുന്നു അർദ്ധമകാരങ്ങളുടെ സന്ധികാര്യം വിധിച്ചതെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. സംസ്കൃതത്തിൽ അനുസ്വാരങ്ങൾക്കു പരമായി അനുനാസികങ്ങൾ വന്നാൽ ആ അനുസ്വാരങ്ങൾക്കു പരമിരിക്കുന്ന അനുനാസികങ്ങളായി മാറുന്നു. ഈ നിയമം തമിഴിലില്ല. ഉദാഹരണം-എ നവും+നിനൈന്ത്=എനവുനിനൈന്ത്; മരം+നാർ=മരനാർ; ഇങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ മകാരം ലോപിച്ചു പോയിരിക്കുന്നു. (നന്നൂൽ സൂ.219).

സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ മാതിരി അനുസ്വാരലോപമില്ല. അനുസ്വാ രത്തിന് യ വ ല എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ പരം വരുമ്പോൾ അനുസ്വാരം ആ അക്ഷരങ്ങളായി മാറുന്നു. സം+യന്താ=സയ്യന്താ; സം+വത്സരഃ=സവ്വ ത്സരഃ യം+ലോകം=യല്ലോകം.

തമിഴിൽ ങ ഞ ണ ന മ ര ല വ ഴ ള ഈ പത്തു വ്യഞ്ജന ങ്ങൾക്കു പൂർവമായി യകാരം വന്നാൽ ഇകാരച്ചാരിയൈ തോന്നും. (നന്നൂൽ സൂത്രം 206) ഉദാഹരണം-മൺ+യാതു=മണ്ണിയാതു. സംസ്കൃ തത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വികാരവും കാണുവാനില്ല. തനിക്കുറിലോടു ചേരാത്ത ഞ ന കാരങ്ങൾക്ക് പിൻപു നകാരം വന്നാൽ ആ നകാരം ലോപിക്കും. (നന്നൂൽ-സൂ 210). തൂൺ+നന്റു=തൂണന്റു, അരചൻ+നല്ലൻ =അരചനല്ലൻ ഇവ ഉദാഹരണം. ലകാരളകാരങ്ങൾക്കു പിൻപ് ഖരങ്ങൾ

വന്നാൽ റകാരടകാരങ്ങളായിട്ടും അനുനാസികം വന്നാൽ നകാരണ കാരങ്ങളായും മാറും. ഉദാഹരണം-കൽ+കുറിതു=കർകുറിതു; മുൾ+കുറിതു=മുട്കുറിതു; കൽ+ഞെരിന്തത്=കൻഞെരിന്തത്; മുൾ+ഞെരിന്തത്=മുൺഞെരിന്തത്. തകാരം പിമ്പു വന്നാൽ 'ആയ്തം' എന്ന എഴുത്തായി മാറും. കൽ+തീതു=ക...റ്റീതു; മുൾ+തീതു=മു....ട്ടീതു; തനിക്കുറലിനോടു കലരാത്ത ലകാരളകാരങ്ങളുടെ പിൻപിൽ വരുന്ന തകാരനകാരങ്ങളുടെ സന്നികർഷത്തിൽ ലകാരളകാരങ്ങൾ ലോപിക്കും. ഉദാഹരണം-തോന്റൽ+തിയൻ=തോന്റതിയൻ; വേൾ+തിയൻ= വേടിയൻ; വേൾ+നല്ലൻ=വേണല്ലൻ; തോന്റൽ+നന്മൈ=തോന്റനന്മൈ (നന്നൂൽ-സൂ-227, 228, 229). ഇവിടെ തകാരം റകാരമായും ടകാരമായും നകാരം നകാരമായും മാറിക്കാണുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ധികൾ സംസ്കൃതത്തിലില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ തകാരത്തോടും നകാരത്തോടും ചകാരശകാരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ചകാരഞകാരങ്ങൾ ആദേശമായി വരും. തത്+ചരിത=തച്ചരിത; സം+ചരതി=സഞ്ചരതി; തത്+ചരതി=തച്ചരതി; തത്+ശാസ്ത്രം=തച്ഛാസ്ത്രം; സന്+ശംഭുഃ= സഞ്ശംഭുഃ ഇങ്ങനെ ഉദാഹരണം തകാര നകാരങ്ങളോടു ടകാരണ കാരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ടകാരണകാരങ്ങൾ ആദേശമായി വരും. ഉദാഹരണം-തത്+ടീകതേ=തട്ടീകതേ; ഷട്+നാം=ഷണ്ണാം.

തമിഴിൽ തകാരനകാരങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന വാക്കില്ല. 'ന' എന്നവസാനിക്കുന്ന തൊഴിൽ നാമങ്ങളിരുന്നാലും അവ വ്യഞ്ജന പൂർവ്വങ്ങളായ ഇതരവാക്കുകളോടു ചേരുമ്പോൾ ചാരിയകൾ വന്നു ചേരുന്നു. ഉം പൊരുന് + കടിതു = പൊരുനുക്കടിതു; പൊരുന്+കടുമൈ=പൊരുനുക്കടുമൈ (നന്നൂൽ സൂ. 207, 208).

സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരങ്ങൾക്ക് പിൻപ് ഇരിക്കുകയും എന്നാൽ ആ വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് പരമായി സ്വരങ്ങൾ ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ദിത്വം വരികയുള്ളു. ഉദാഹരണം -രാമാ+ത്+ത്=രാമാത്ത്. ധാ+ത്+രംശഃ=ധാത്ത്രംശഃ.

തമിഴിൽ അർദ്ധാക്ഷരങ്ങൾക്ക് അഥവാ ചില്ലുകൾക്ക് പിന്നീട് സ്വരമിരുന്നാൽ ദിത്വംവരും. ഉദാഹരണം-മൺ+അരിതു=മണ്ണരിതു; പൊൻ+അരിതു=പൊന്നരിതു; കൽ+അതു=കല്ലതു; മുൾ+അതു= മുള്ളതു. നന്നൂൽ സൂ (205). സ്വരങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ക ച ത പ ഇവ ഇരുന്നാൽ അവയും യകാരത്തിനുശേഷം വരുന്ന ഞ ന മ ങ്ങ ളും ഇരട്ടിക്കും. (നന്നൂ. 158, 167) ഉദാഹരണം-നമ്പി+കൊറ്റൻ=നമ്പിക്കൊറ്റൻ; താറാ+കടിതു=താറാക്കടിതു; ഒറൈ+കൈ=ഒറൈക്കൈ; ചാല+പകൈ

ത്തത്=ചാലപ്പകൈത്തത്; മെല്ല+താഴ്ന്തത്=മെല്ലത്താഴ്ന്തത്; മെയ്+ഞാന്റത്=മെഞ്ഞാന്റത്; മെയ്+നീണ്ടത്=മെയ്ന്നീണ്ടത്; മെയ്+മാണ്ടത്=മെയ്മ്മാണ്ടത്; ഐകാരത്തെക്കുറിച്ചും ഈ വിധി തന്നെ. ഉദാഹരണം-കൈ+മാണ്ടത്=കൈമ്മാണ്ടത് ഇത്യാദി ഉദാഹരണങ്ങൾ. യകാരരകാരഴകാരങ്ങൾക്കു പിമ്പ് വരുന്ന കചതപങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചും അല്ലാതെയും നിൽക്കും. ഉദാഹരണം-മെയ്+കീർത്തി=മെയ്ക്കീർത്തി; കാർ+പരുവം=കാർപ്പരുവം; പുൾ+പറവൈ=പുൾപ്പറവൈ; വെയ്+കടിതു=വെയ്കടിതു; വേർ+കടിതു=വേർകടിതു; വീഴ്+കടിതു= വീഴ് കടിതു; (ന. സു. 224).

പേരച്ചങ്ങളിലും 'ഇയ' എന്ന പ്രത്യയത്തോടുകൂടിയ വിനയച്ച ങ്ങളിലും ഷഷ്ഠീ വിഭക്തിയിലും പലവകമുറ്റിലും അ\ റിണൈപന്മ യിലും വേറെ ചില വിശേഷവിധികളിലും ഈ ദിത്വം വരികയില്ല. ഉദാ ഹരണം-ഉണ്ണാനിന്റചാത്തൻ ഉണ്ണിയകൊണ്ടാൽ; ചിവന്തപൂ; തന തുകൈ; (നന്നൂൽ. സൂ. 167).

സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ദിത്വം വന്നുകാണുന്നില്ല. ചില ദിത്വങ്ങൾ കാണുന്നുവെങ്കിൽ അവ രണ്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ കലരു ന്നിടത്തുമാത്രമുള്ളതാകയാൽ ഉച്ചാരണത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുന്നില്ല.

രണ്ടു ഭാഷകളിലുമുള്ള എല്ലാ വിശേഷവിധികളേയും ഇവിടെ കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ വളരെ വിസ്താരമായിപ്പോകുമെന്ന് ചുരു ക്കുന്നു. തമിഴിലില്ലാത്ത അക്ഷരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സന്ധിനിയമ ങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനാവശ്യമില്ലെന്നുകണ്ട് അതിനൊരുങ്ങു ന്നില്ല. ഈ ഭാഷകളുടെ സംബന്ധാഭാവം വിശദമാക്കുന്നതിന് മേൽകാ ണിച്ച അംശങ്ങൾ ധാരാളം മതിയാകും. അതുകൊണ്ടും ഈ പ്രക്ര മത്തെ ഇനി അനുസരിക്കുന്നില്ല.

ഇതരഭാഷകളിലില്ലാത്ത സന്ധിവികാരങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതുതന്നെ ഇവയുടെ അന്യാദൃശസംബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ സന്ധി യെന്നത് ജനങ്ങൾ ഒരു ഭാഷ സംസാരിച്ചു സംസാരിച്ചു കാലംകൊണ്ട് ദാർഢ്യം സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഒരു വാക്കിനുശേഷം മറ്റൊരുവാക്ക് ഉച്ചരി ക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വേഗസൗകര്യങ്ങൾ നിമിത്തം സ്വാഭാവിക മായി സംഭവിക്കാറുള്ള ഉച്ചാരണഭേദമാണെന്ന് കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് വ്യാകരണം കൊണ്ട് നിയമനം ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ഈ വികാരങ്ങൾ വരാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ വാദം യുക്തിയുക്തമാകുന്നില്ല. തമിഴ് വ്യാകരണങ്ങളിലും ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആദികാലത്ത് സന്ധിവി

കാരങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നിരിക്കണം. സംസ്കൃത ഭാഷാപരിഷ്കരണ കാലത്ത് പ്രബലമായി വ്യവസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സന്ധിനിയമത്തെ അനുകരിച്ച് സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള തമിഴ്വ്യാകരണകർത്താക്കൾ-തൊൽകാപ്പിയർ മുതലായ ആചാര്യന്മാർ-തമിഴിലും ഈ സമ്പ്രദായം കലർത്തിയതായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഈ ശാസ്ത്രകാരന്മാർ നിർബന്ധപൂർവ്വം പ്രവർത്തിച്ച് ഏതാണ്ടു ചില വ്യവസ്ഥകൾക്ക് ആനുരൂപ്യം സാധിച്ചുവെങ്കിലും അവരുടെ ഇച്ഛപോലെ പൂർണമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നും കഴിയുകയില്ലെന്നും അടിയിൽ വിവരിക്കുന്ന ഭാഗം കൊണ്ട് വിശദമാകും.

'കിളന്തവല്ല ചെയ്യുളുൾ തിരിനവും വഴങ്കിയൽ മരുങ്കിൽ മരുവൊടു തിരിനവും വിളമ്പിയ ഇയർക്കൈയ്യിൻ വെറുപടത്തോന്റിൻ വഴങ്കിയൽ മരുങ്കിൻ ഉണർന്ത നർ ഒഴുക്കൽ നന്മതിനാട്ടത്തു എന്മനാർ പുലവർ' (തൊ. എഴു. സൂ. 484) ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ പദ്യത്തിൽ മാറി വരുന്നവയും പണ്ടേയുള്ള പ്രയോഗം മൂലം മാറി വരുന്നവയും ആയ സന്ധികൾ മേൽപറഞ്ഞ നിയമങ്ങളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി കണ്ടാൽ ബുദ്ധികൊണ്ട് ആരാഞ്ഞു പ്രയോഗത്തിനൊത്തവണ്ണം നിയമം ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളണമെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നു. (തൊൽ. ഏഴു. 484).

'ഇടൈഉരിവട ചൊലിൽ ഇയമ്പിയ കൊളാതവും
പൊലിയും മരുഉവും പൊരുന്തിയ ആറ്റിർക്കു
ഇയൈയപ്പുണർത്തൽയാവർക്കും നെറിയേ'

(നന്നൂൽ, സൂത്രം 239)

ഇവിടെ പറഞ്ഞ നിയമങ്ങൾക്കു യോജിക്കാത്ത ദ്യോതകം, ഭേദകം, സംസ്കൃതപദം എന്നിവയേയും അക്ഷരവ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും അർത്ഥവ്യത്യാസമില്ലാത്ത പദങ്ങളെയും പ്രയോഗത്തിൽ രൂപം മാറി വരുന്നവയെയും യോജിക്കുന്നവണ്ണം ചേർക്കുന്നതു പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രയോഗരീതിയനുസരിച്ചാണ്.

'ഇതർക്ക് ഇതു മുടിപു എന്റു എഞ്ചാതുയാവും
വീതിപ്പുഅളവു ഇൻമൈയിൻ വിതിത്ത വറ്റു
ഇയലാൻവകുത്തു ഉരൈയാതവും വകുത്തനർ കൊളലേ'

(ടി–257)

ഇന്ന പദം ഇന്ന പദത്തോടു ഇന്നവണ്ണം സന്ധിചേരും എന്നു ഒന്നും വിടാതെ പറയാൻ തുനിഞ്ഞാൽ അന്തമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്

മേൽപറഞ്ഞ രീതിയിൽ പറയാത്തവയ്ക്കും നിയമം കല്പിച്ചുകൊള്ളണം.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. പാണിനീയസൂത്രം 6-1-101 അ, ഇ, ഉ, ഋ, നു എന്നീ സ്വരങ്ങൾക്കു സമാനസ്വരം പരമായിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടിനും കൂടി ദീർഘം വരും.
2. ഇകോയണചി-പാണിനീയസൂത്രം, 6, 177 ഇ, ഉ, ഋ, നു എന്നിവയ്ക്ക് ഇതര സ്വരം പരമായിരിക്കുമ്പോൾ യഥാക്രമം യ, വ, ര, ല എന്നിവ ആദേശം വരും.
3. പ്രമാണം പാണിനീയസൂത്രം-ഏചോയവായാവഃ-61, 78 ഏ, ഓ, ഐ, ഔ എന്നിവയ്ക്ക് സ്വരം പരമായിരിക്കുമ്പോൾ യഥാക്രമം അയ്, അവ്, ആയ്, ആവ് എന്നിവ ആദേശം വരും.
4. പ്രമാണം പാണിനീയസൂത്രം-ഏങഃ പദാന്താദതി-61, 109 പദാന്തത്തിലെ ഏ, ഓ എന്നിവയിൽ നിന്നു അകാരം പരമായിവരുമ്പോൾ പൂർവരൂപം ഏകാദേശം വരും.
5. ഗുണം = അ, ഏ, ഓ
6. വൃദ്ധി = ആ, ഐ, ഔ

4

പദവ്യവസ്ഥാനിരൂപണം

ഇനി, ഈ രണ്ടുഭാഷകളിലുമുള്ള പദവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു പര്യാലോചിക്കാം.

സംസ്കൃതത്തിൽ നാമം, ആഖ്യാതം, ഉപസർഗം, നിപാതം എന്നു നാലു വകയായി ശബ്ദങ്ങളെ വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. നാമമെന്നു വെച്ചാൽ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരിനെകുറിക്കുന്ന ശബ്ദമാകുന്നു. ആഖ്യാതം പൂർണക്രിയയാകുന്നു. ഉപസർഗത്തിന് ക്രിയാധാതുക്കളോടു ചേർന്നു നിന്ന് അവയ്ക്ക് അർത്ഥവ്യാത്യാസമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരുതരം ശബ്ദമെന്നു രൂപനിർണ്ണയം ചെയ്തുകാണുന്നു. ഉദാഹരണം - ഹൃഞ്ഹരണേ, ഹൃ എന്ന ധാതു ഹരിക്കുക എന്നുള്ള അർത്ഥത്തോടുകൂടിയിരിക്കും. ഈ ധാതുവിന് വി എന്ന ഉപസർഗം മുമ്പ് ചേരുമ്പോൾ വിഹരിക്കുക-കളിക്കുക - എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മാറുന്നു.

നിപാതം എന്നത് ഒരുവിധം ഇടച്ചൊൽ. സ്വരങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തെക്കാട്ടാനായി ഒരു പിരിവായി മാത്രം ഇവയെ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'നിപാതാഃആദ്യുദാത്താഃ' (ശാന്തനവാചാര്യരുടെ ഫിട്സൂത്രം). ഈ പ്രമാണപ്രകാരം നിപാതങ്ങൾ ആദ്യുദാത്തങ്ങളോടുകൂടിയത്-ആദിസ്വരങ്ങൾ ഉദാത്തരൂപത്തിൽ ഇരിക്കുന്നത്-ആകുന്നു എന്നു സൂത്രത്തിനർത്ഥമാകുന്നു.

മേൽകാണിച്ച നാമങ്ങൾ, ജാതിഗുണക്രിയാസംജ്ഞാഭേദത്താൽ നാലുവിധത്തിലിരിക്കുന്നു. ഘടം, പടം, വൃക്ഷം, ഇവ ജാതിനാമത്തിനും[1], ശ്വേത, മധുര, ശീത ശബ്ദങ്ങൾ ഗുണനാമത്തിനും ഉദാഹരണം. പചതി[2], പാചക പചനം, ഇവ ക്രിയാനാമങ്ങൾ. ദേവദത്തഃ കൃഷ്ണഃ തുടങ്ങിയവ സംജ്ഞാനാമങ്ങൾ.

ഇതുകൂടാതെ, ശക്തം, ലക്ഷകം, വ്യഞ്ജകം, ഇങ്ങനെ നാമങ്ങൾക്കു മൂന്നുവിഭാഗങ്ങൾകൂടി കാണുന്നു. ഇവയിൽ ശക്തത്തിന് ശക്തിയോടുകൂടിയതെന്ന് അർത്ഥം. ശക്തിക്ക് ഉചിതാർത്ഥത്തെ

ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം. 'അസ്മാച്ഛബ്ദാദയമർത്ഥോ ബോദ്ധവ്യ ഇതി ഈശ്വരസങ്കേതഃ ശക്തിഃ'[3] ഈ വാക്കുകളിൽ നിന്ന് ഈ അർത്ഥം അറിയത്തക്കത് എന്ന ഈശ്വര സങ്കേതം (നിയമം, മതം) എന്നർത്ഥമെന്നു സംസ്കൃതക്കാരിൽ ചിലരും, 'അർത്ഥ സ്മൃത്യനുകൂലപദപദാർത്ഥസംബന്ധഃശക്തിഃ'[4] – ഒരു വാക്കു കേൾക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതിനു ശരിയായ പദപദാർത്ഥ സംബന്ധം ശക്തിയെന്ന് മറ്റു ചിലരും പറയുന്നു. ശക്തി കൊണ്ട് പദാർത്ഥത്തെ പ്രതിബോധിപ്പിക്കുന്ന പദം ശക്തം. 'ലക്ഷണയാ ബോധകഃ ശബ്ദോ ലക്ഷകഃ' 'ശക്യസംബന്ധോലക്ഷണാ' ലക്ഷണകൊണ്ടു പദാർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്ന ശബ്ദം ലക്ഷകം. ശക്യത്തിന്റെ സംബന്ധം ലക്ഷണാ. ശക്തിയാൽ പറയപ്പെട്ട അർത്ഥം ശക്യം; അതായതു ശരിയായ അർത്ഥത്തിനുയോജനയില്ലായ്കയാൽ ആ അർത്ഥത്തിന്റെ സംബന്ധിയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന വാക്ക് വ്യഞ്ജകം. 'വ്യക്ത്യാ അർത്ഥബോധകഃ ശബ്ദോ വ്യഞ്ജകഃ' – അടയാളം കൊണ്ട് അർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്ന വാക്ക്. ഉദാഹരണം–ഘടമെന്ന വാക്ക് കുടത്തെ അറിയിക്കുമ്പോൾ ആ പദം ശക്തം; 'ഒരു കുടം കുടിച്ചു കളയുക' എന്നു പറയുന്നിടത്ത് ആ ഘടസ്ഥമായ ജലാദിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി തരുന്നതിനാൽ ഘടപദം ലക്ഷകം. ദാനസമയത്ത് 'ഇവൻ കാശിവാസി' എന്ന് ഒരുത്തനെ സ്തുതിച്ചു പറയുന്നിടത്ത് വാച്യാർത്ഥത്തിനു യോജന ഇരുന്നിട്ടും പ്രയോജനമില്ലായ്കയാൽ അവനിലുള്ള പരിശുദ്ധതയെ അറിയിക്കുന്ന ഉപയോഗംകൊണ്ട് അർത്ഥമുള്ളതാകും. 'അസ്തം ഗതഃ സവിതാ'– സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു–എന്ന വാക്കു ബ്രാഹ്മണന് സന്ധ്യാവന്ദനാവസരത്തെയും പരിചാരകന് വിളക്കുവയ്ക്കാറായ സമയത്തെയും ഇങ്ങനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അറിയിക്കുന്നത്.

ഇവയിൽ മുമ്പ് പറഞ്ഞ ശക്തമെന്നത് രൂഢം, യോഗരൂഢം, യൗഗികം, യൗഗികരൂഢം എന്നു നാലുവിധം. 'സമുദായശക്തിഃ രൂഢിഃ രൂഢ്യൈവ അർത്ഥ ബോധകഃ രൂഢ' – രൂഢി രോഹിക്ക (മുളയ്ക്ക) സ്വാഭാവികശക്തിയാൽ പ്രകാശിക്കുക, ശബ്ദംകൊണ്ട് മാത്രം അർഥത്തെ അറിയിക്കുന്നത്. അവയവാർത്ഥസംബന്ധത്തെ അപേക്ഷിക്കാതെ അർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം–ദേവാനാംപ്രിയഃ എന്ന ശബ്ദത്തിന് മൂർഖനെന്ന് അർത്ഥം – ഈ അർത്ഥം ദേവന്മാരുടെ പ്രിയൻ എന്ന അവയവാർത്ഥം കൊണ്ടു കിട്ടുന്നതല്ല. സമുദായത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക ശക്തിയാൽ മാത്രമേ സിദ്ധിക്കുന്നുള്ളു. ഇനി മുക്താവലിയിൽ 'അവയവ ശക്തി നൈരപേക്ഷ്യേണ സമുദായ ശക്തി മാത്രേണ ബുദ്ധ്യതേ തദ്രൂഢം'[5] – യാതൊരിടത്ത് അവയവ ശക്തിയെ

അപേക്ഷിക്കാതെ സമുദായശക്തികൊണ്ട് അർത്ഥം വിളങ്ങുന്നുവോ ആ പദം രൂഢം. 'യത്ര തു അവയവശക്തിവിഷയേ സമുദായ ശക്തിര സ്തിതദ്യോഗരൂഢം'[6]. ഉദാഹരണം-പങ്കജം-പങ്കത്തിൽ നിന്ന് ജനിച്ചത് എന്ന അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ അർത്ഥത്തെ സമുദായശക്തി യാൽ താമരപ്പൂവെന്ന് അറിയിക്കുന്നു. 'യത്ര അവയവാർത്ഥ ഏവ ബുധ്യതേ തദ്യൗഗികം'[7] - യാതൊരു വാക്കിൽ അവയവാർത്ഥം മാത്രം അർത്ഥബോധകമായിരിക്കുന്നോ അതു യൗഗികം. ഉദാഹരണം-പാ ചകഃ എന്ന പദം അതിന്റെ ഒരവയവമായ 'പച്' ധാതുവിൽ നിന്നും പാകം ചെയ്ക എന്ന അർത്ഥത്തേയും ഇതരാവയവമായ അക എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ അർത്ഥമായിരിക്കുന്ന കർത്താവിനെയും അറിയിക്കു ന്നതല്ലാതെ അന്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. 'യത്രതു യൗഗികാർത്ഥരൂ ഢ്യർത്ഥയോസ്സ്വാതന്ത്ര്യേണബോധസ്തദ്യൗഗികരൂഢം'[8] - ഏതു ശബ്ദത്തിൽ യൗഗിക രൂഢ്യർത്ഥങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായി ജ്ഞാനമുണ്ടാ ക്കുന്നുവോ അതു യൗഗികരൂഢം. ഉദാഹരണം-ഉദ്ഭിത്, ഉൽഭേദിച്ചു- പിളർന്നുകൊണ്ട് കിളിർക്കുന്ന മരം, ചെടി മുതലായവയെ അവയവശ ക്തികൊണ്ടും അന്യദിക്കിൽ അവയവശക്ത്യപേതമായി ഒരു യാഗത്തെ[9] സമുദായശക്തിയാലും അറിയിക്കയാൽ ഇതു യൗഗികരൂഢം. ലക്ഷകം എന്നത്, ജഹല്ലക്ഷകം അജഹല്ലക്ഷകം, ഉഭയലക്ഷകം എന്നു മൂന്നു വിധം. ജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് വസ്തുവിനെ അറിയിക്കുന്നത് ജഹല്ലക്ഷ കം. 'യത്ര വാച്യാർത്ഥസ്യാന്വയാഭാവഃ തത്ര ജഹല്ലക്ഷണാ'[10] - എവിടെ വാച്യാർത്ഥത്തിന് യോജനയില്ലയോ (യാതൊരു പദത്തിൽ വാച്യാർത്ഥം വക്താവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനിണങ്ങാതിരിക്കുന്നോ) അവിടെ ജഹലക്ഷണ (ജഹത്-വിട്ടതായ) ലക്ഷണാ-ലക്ഷിപ്പിപ്പത്-ല ക്ഷ്യമായിരിക്കുന്ന സാധനം. ഉദാഹരണം-മഞ്ചാഃ ക്രോശന്തി-കട്ടിലു കൾ നിലവിളിക്കുന്നു-ഇവിടെ മഞ്ച ശബ്ദം തന്റെ വാച്യാർത്ഥമായ കട്ടിലെന്ന രൂപത്തെവിട്ട് വക്താവിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം കട്ടിലിലിരി ക്കുന്ന മനുഷ്യരെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇവിടെ കട്ടിലിനും അതിലിരിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കും സംബന്ധം മൂലമാണു ലക്ഷണ. ഇതു തർക്കമതം. സംബന്ധം മൂലം അർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്ന ശക്തിയാണ് ലക്ഷണ. ഇതു വ്യാകരണമതം. 'യത്ര വാച്യാർത്ഥസ്യാപ്യന്വയസ്തത്ര അജഹ ല്ലക്ഷണാ'[11] യാതൊരു പദത്തിൽ വാച്യാർത്ഥം ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തോടു ചേരുന്നോ അവിടെ അജഹല്ലക്ഷണ, അജഹതീ-വാച്യാർത്ഥത്തെ വിടാ ത്തതായ ലക്ഷണ, ലക്ഷ്യമായി അർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്ന സാധനം. ഉദാഹരണം-'കാകേഭ്യോ ദധി രക്ഷ്യതാം'-കാക്കകളിൽ നിന്നു തൈരു രക്ഷിക്കപ്പെടണം-ഇവിടെ കാകേഭ്യഃ എന്ന പദം അതിന്റെ അർത്ഥമായ കാക്കകളെ അറിയിക്കുന്നതോടുകൂടി തൈരിനെ കുടിക്കുന്ന ഇതരജ

ന്തുക്കളെയും അറിയിക്കുന്നു. 'യത്ര വാച്യൈകദേശത്യാഗേനൈകദേശാന്വയസ്തത്ര ജഹദജഹജല്ലക്ഷണാ'[12] -യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽ വാച്യാർത്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചേരാതെയും മറ്റൊരു ഭാഗം ചേർന്നും ഇരിക്കുന്നുവോ അവിടെ ജഹദജഹല്ലക്ഷണ. ഉദാഹരണം-'തത്ത്വമസി'[13] നീ അവനായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ത്വം എന്ന പദം ജീവനേയും തത്പദം ഈശ്വരനേയും കുറിക്കുന്നു. 'സോയം ദേവദത്തഃ' - ഈ ദേവദത്തൻ അവനാകുന്നു-ഇവിടെ സഃ എന്ന ശബ്ദം മുമ്പൊരിക്കൽ കാണപ്പെട്ടവനെന്നും അറിയിക്കയാൽ ഒരുവന് ഒരു കാലത്ത് രണ്ടു കാലങ്ങളുടെ സംബന്ധം ഘടിക്കായ്ക നിമിത്തം അവൻ എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥമായ തത്കാല സംബന്ധത്തേയും വിട്ട് ദേവദത്തൻ എന്ന അംശത്തെ മാത്രം സ്വീകരിക്കയാൽ ഇവിടെ ജഹദജഹല്ലണ.

ഇനി തമിഴിലെ പദവിഭാഗത്തെക്കുറിച്ചു നോക്കാം. പദങ്ങളെന്നാൽ അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ എന്നു ഭാവം. തമിഴിൽ പദങ്ങളെ 'പകുപദം, പകാപ്പദം', എന്നു രണ്ടു വലിയ വിഭാഗങ്ങളായിത്തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയവവിഭാഗം ചെയ്ത് അർത്ഥം നിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തവിധം, പ്രത്യയ യോജനയ്ക്കു മുമ്പു തന്നെ പ്രയോഗാർഹമായിരിക്കുന്ന പദം 'പകാപ്പദ'മെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണം-നിലം, നീർ, കാറ്റു തുടങ്ങിയവ. ഈ പദങ്ങൾ തന്നെ ബഹുവചന പ്രത്യയം മുതലായ പ്രത്യയങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ പകുപദങ്ങളെന്ന് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. പേർപകാപ്പദം, വിനൈപ്പകാപ്പദം, ഇടൈപ്പകാപ്പദം, ഉരിപ്പകാപ്പദം ഇങ്ങനെ പകാപ്പദം നാലു വിധമുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ കലർത്തത്തക്കതല്ലാത്ത മൻ, കോൻ മുതലായ ഇടപ്പകാപ്പദങ്ങളും ഉരു, കഴി തുടങ്ങിയ ഉരിപ്പകാപ്പദങ്ങളും ഒഴിച്ച് അന്യപകാപ്പദങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ പകുപദങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഉദാഹരണം-നിലം, നീർ നെരിപ്പു മുതലായവ പേർപ്പകാപ്പദങ്ങൾ. നട, വാ, ഉൺ മുതലായവ വിനൈപ്പകാപ്പദങ്ങൾ, മൻ, കോൻ, പൊൻ തുടങ്ങിയവ ഇടൈപ്പകാപ്പദങ്ങൾ. ഉരു, കഴി, അൻപു, അഴകു, മുതലായവ ഉരിപ്പകാപ്പദങ്ങൾ. (നന്നൂൽ, സൂ-128, 131) നിലത്താൻ, നിലങ്കൾ മുതലായവ പേർപ്പകുപദങ്ങൾ നൊന്താൻ, നടക്കിന്റാൻ മുതലായവ വിനൈപ്പകുപദങ്ങൾ.

മൊഴി എന്നാൽ അർത്ഥത്തെ വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതിനു ചൊല്ലെന്നും അപരപര്യായമുണ്ട്. മൊഴികൾ, ഒരുമൊഴി, തൊടർമൊഴി, പൊതുമൊഴി എന്നു മൂന്നു വിധമാക്കുന്നു. (നന്നൂൽ, ചൊൽ. 259). ഒരു അർത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു മൊഴി. ഉദാഹരണം-നിലം, നിലത്തൻ, നട ഇത്യാദികൾ. (പേർമൊഴി). നട, നട

ന്താൻ മുതലായവ വിനമൊഴി. മൻ, കൊൻ മുതലായവ ഇടമൊഴി, ഉരി, കഴി മുതലായവ ഉരുമൊഴി. ഇനി മേല്പറഞ്ഞ പകുപദം, പകാപ്പദം ഈ രണ്ടിനവും ഈ വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടും. മേൽ വിവരിച്ച പദമെന്നതും ഒരു മൊഴിയെന്നതും ഒരേ അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നതാകുന്നു. പല അർത്ഥങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു തുടർമൊഴിയാകുന്നു. ഇതു പൂർണ്ണമായി ഒരു വിഷയത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതായും അപൂർണ്ണമായി ബോധിപ്പിക്കുന്നതായും ഇരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-നിലം വലുതായിരിക്കുന്നു എന്നത് പൂർണ്ണം. ക്രിയയോടു ചേരാതെ സംഖ്യ കൊണ്ടാകട്ടെ തനിച്ചാകട്ടെ പല അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നത് അപൂർണ്ണം. ഉദാഹരണം-ചാത്തൻ മകൻ, പൂങ്കുഴൽ, വലുതായനിലം, നിലത്തെക്കടന്നു, നെടുമാൽ മുതലായവ, പൊതുമൊഴി എന്നതു ഒരർത്ഥത്തേയും പല അർത്ഥത്തെയും ബോധിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. എട്ടുത്താമരൈ, വേങ്കൈ മുതലായവ എട്ടെന്ന സംഖ്യയേയും താമരപ്പൂവിനെയും പുലിയേയും ഓരോ വാക്കായി നിന്ന് അർത്ഥവ്യത്യാസത്തെകാണിക്കുന്നതിനു പുറമെ എളൈതു, താവുന്ന മര, വേകുന്നകൈ, ഇത്യാദി തുടർമൊഴികളായി പല അർത്ഥങ്ങളേയും സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്നു.

ഇച്ചൊല്ലുകൾ വെളിപ്പെടച്ചൊൽ, കുറിപ്പുച്ചൊൽ എന്നു രണ്ടുവിധം. വെളിപ്പടച്ചൊല്ലാകട്ടെ ചൊല്ലിന്റെ നേരെയുള്ള അർത്ഥം കൂടാതെ വേറെ അർത്ഥം ഇല്ലാത്തതാകുന്നു. ഉദാഹരണം-രാമൻ വന്നു. ഇവിടെ നേരെയുള്ള അർത്ഥം കൂടാതെ വേറെ അർത്ഥമില്ല.

കുറിപ്പുച്ചൊല്ലെന്നത് ഒരർത്ഥത്തെ ലക്ഷ്യമായി കാണിക്കുന്നതാണ്. ഉദാഹരണം- ആയിരം മനുഷ്യർ പൊരുതു. ഇവിടെ പൊരുതു എന്നുള്ള ക്രിയാപദം പുരുഷന്മാരായ ആയിരം പേരെമാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. കൂടാതെ ഈ ചൊല്ലുകൾ, ഇയർച്ചൊൽ, തിരിച്ചൊൽ, തിശൈച്ചൊൽ, വടച്ചൊൽ എന്നു നാലുവിധം (തൊൽ, ചൊൽ, സൂ. 397). പണ്ഡിതപാമരന്മാർക്കു സാധാരണ്യേന അർത്ഥം ദ്യോതിക്കുന്നത് ഇയർച്ചൊല്ലെന്ന് പറയുന്നു. ഉദാഹരണം-മൺ, പൊൻ മുതലായവ. ഇതിനു പേരിയർച്ചൊൽ എന്നും പറയും. നടന്താൻ, വന്താൻ മുതലായവ വിനൈയർച്ചൊൽ. അഴകു, അൻപു മുതലായവ ഉരിയിയർച്ചൊൽ.

തിരിച്ചൊല്ലെന്നത് ഒരർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന പലചൊല്ലും പല അർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്ന ഒരു ചൊല്ലുമാകുന്നു. ഉദാഹരണം-കിളി, ശുകം, തത്ത ഇവ കിളിയെന്ന ഒരേ അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന 'പല പേർ തിരിച്ചൊല്ലാകുന്നു'. വാരണം, ആന, കോഴി, ശംഖു മുതലായ നാനാർത്ഥങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ഒരു പേർ തിരിച്ചൊൽ. പടർന്നാൻ,

ചെന്നാൻ പോയിനാൻ ഇങ്ങനെയുള്ളത് ഒരർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന പല വിനൈതിരിച്ചൊൽ. വരൈന്താൻ, ഇതു നീക്കുവാൻ, കൊണ്ടാൻ എന്നു പലക്രിയകളെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു പൊരുൾ തിരിച്ചൊൽ, ചേറും, വരുതും ഇവയുടെ റൂം, തും പ്രത്യയങ്ങൾ, ഉത്തമ പുരുഷബഹുവചനം, ഭാവി ഈ രൂപങ്ങളിൽ ഒരേ അർത്ഥത്തെ കാട്ടുന്ന പല ഇടത്തിരിച്ചൊൽ, കൊൽ, ഇതു, അയ്യം, അശനിലൈ എന്നിവ പല അർത്ഥങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു ഇടത്തിരിച്ചൊൽ. ചാല, ഉറു, തവ, നനി, കൂർ, കഴി, ഇവൈ, മികൽ എന്നിവ ഒരർത്ഥത്തെക്കാണിക്കുന്ന പലഉരിത്തിരിച്ചൊൽ. കടി, ഇതു, കാപ്പു, കൂർമൈ, അച്ചം, കരിപ്പു, വിളക്കം, ഇറൈപ്പു, മണം മുതലായവ പല അർത്ഥങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു ഉരിത്തിരിച്ചൊൽ.

'തിശൈച്ചൊൽ' എന്നതു കരിന്തമിഴ്ദേശത്തു നിന്നും ചെന്തമിഴ്ദേശത്തുവന്നു പ്രചാരമായത് ഉദാഹരണം-പശുവെന്ന അർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പെറ്റം എന്ന വാക്ക് ദക്ഷിണപാണ്ഡ്യദേശത്തു നിന്ന് ചെന്തമിഴ് നാട്ടിൽ വന്നു ചേർന്നതാണ്. മാതാവിനെകുറിക്കുന്ന തള്ള എന്ന വാക്ക് കുട്ടനാട്ടുനിന്ന് വന്നതാണ്. സംസ്കൃതമൊഴികെ മറ്റുള്ള ഭാഷകളിൽ നിന്നു വന്നവയും ഈ വർഗത്തിൽപെടും.

വടചൊല്ലു എന്നത് വന്നുചേർന്ന സംസ്കൃതവാക്കുകളാണ്. ഉദാഹരണം-കാരണം, കമലം, കരം, മുതലായവ. ഇവ തമിഴിലെ അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഉച്ചരിക്കത്തക്കതാണ്. ചുകി(ശുകി), പോകി(ഭോഗി), മുത്തി(മുക്തി) തുടങ്ങിയവ വിശേഷാക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ട് ഉച്ചരിക്കത്തക്കവയാകുന്നു. അതായത് തമിഴിലില്ലാത്ത സംസ്കൃതാക്ഷരങ്ങളെ തമിഴെഴുത്തുകളാക്കി മാറ്റി ഉച്ചരിക്കപ്പെട്ടവ. അരൻ, കടിനം, ചലം മുതലായവ രണ്ടു ഭാഷയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായതാണ്. അതായത് ഹരൻ എന്നതിൽ ആദ്യമിരിക്കുന്ന ഹകാരം അകാരമായി ചിതൈന്തും (ന്യൂനപ്പെട്ടും) രകാരം രൂപാന്തരപ്പെടാതെയും വരുന്നുവെന്നു സാരം. ഈ ജാതിയെ 'ചിതൈച്ചൊൽ' എന്നു പറയും.

ചൊല്ലുകൾ:- (ഇലക്കണമുടയത്) ലക്ഷണസമ്പന്നം, (ഇലക്കണപ്പൊലി) ലക്ഷണാഭാസസംയുക്തം, മരുതു, ഇടക്കരടക്കൽ, മങ്കലം, കുഴൂഉക്കുറി എന്ന് വേറേ ആറുവിധം. വ്യാകരണശാസ്ത്രാനുസാരം ഇരിക്കുന്നത് ഇലക്കണമുടയത്. ഉദാഹരണം. നിലം, നീർ, കാറ്റു മുതലായവ. ചില അക്ഷരങ്ങൾ ക്രമാനുഗതമാകാതെയോ മുമ്പു വയ്ക്കേണ്ടതിനെ പിൻപ് വച്ചോ മറിച്ചു സംഭവിച്ചോ ഇലക്കണമില്ലാതിരുന്നും ഇലക്കണം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നത് ഇലക്കണപ്പൊലി. ഉദാഹരണം - കോവിൽ എന്ന ശബ്ദം ആക്ഷരവ്യത്യാസംകൊണ്ട് കോയിൽ എന്നു വന്നു കാണുന്നതും നകരപ്പുറം എന്നത് പുരനകർ എന്നും കൺമ്മീ

എന്നതു മീകൺ എന്നും മുൻ പിന്നാകെ മാറി പ്രചരിക്കുന്നതും പോലെ അനേകം.

മരുഉ എന്നത് ഇലക്കണം ചിതൈന്തത്-മരീഇൗയത്-(തീരെ ന്യൂന പ്പെട്ടത് ആകുന്നു). അരുമരുന്തതൻ പിള്ളൈ എന്നത് അരുമന്തപിള്ളൈ എന്നും മലൈയമാനാട് മലാട് എന്നും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത് ഉദാഹ രണം.

ഉച്ചാരണയോഗ്യമല്ലാത്ത വാക്കുകളെ മറച്ചുവച്ച് പറയുന്നത് ഇട ക്കരടക്കൽ എന്നുള്ളതാണ്. ഉദാഹരണം - കാൽ കഴുകി ഇവരുതും - കാൽ കഴുകാൻ പോയി വരട്ടെ എന്ന പറച്ചിൽ തുടങ്ങിയവ.

മാംഗല്യമില്ലാത്തതിനെ മംഗലമെന്ന് പറയുന്നത് 'മങ്കളം' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. ഉദാഹരണം-'ചത്തു' എന്നുള്ളതിനുപകരം അയ്യാളുടെ കാര്യമൊക്കെ സുഖമായി - ആമുൻപകരവിപവ്വി എന്നും ഓ എന്നു പറയുന്നത് തിരുമുഖമെന്നും കാരാട് വെള്ളാടെന്നും പറ യുന്നതു തുടങ്ങിയവയാണ്. (വഴങ്ങി വരുന്നതു പോലുള്ളവ).

ഒരു സമുദായത്തിലുള്ളവർ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാരണത്താൽ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരിനെമാറ്റി മറ്റൊരു പേരുകൊണ്ട് പറയുന്നത് കുഴൂഉ ക്കുറി എന്നതാണ്. ഉദാഹരണം-പൊർക്കൊല്ലർ (തട്ടാന്മാർ) പൊന്നിനെ പറിയെന്നും ആനക്കാരന്മാർ മുണ്ടിനെ കാരയെന്നും വേടന്മാർ കള്ളിനെ ചൊൽ വിളമ്പിയെന്നും പറഞ്ഞു വരുന്നവ തുടങ്ങിയതാണ്. (നന്നൂൽ. ചൊൽ. 267)

പേരുകൾ:- ഇടുക്കുറി (രൂഢി)പ്പേരെന്നും കാരണപ്പേരെന്നും രണ്ടു വക. ഈ രണ്ടും മരപിനെയും ആക്കരത്തെയും തുടർന്ന് വരുന്നതാണ്. ഉദാഹരണം-മരം, വിള, പന മുതലായവ ഇടുകുറി മരവും; അവൻ, അവൾ, പറവ, വിലങ്കു മുതലായവ കാരണക്കുറി മരവും, മിൻ പോലു മാനവേൻ മുട്ടയ്ക്കു മാറായ പെവ്വർ പോങ്കാനവേൻ മുട്ടയ്ക്കും കാട്- ഇവിടെ, വേട്ടാളക്കുഞ്ഞിനെ മുട്ടയെന്ന നാമം കൊണ്ടുപറകയാൽ ഇതു പോലെയുള്ളവ 'ഇടുകുറിയാക്കപ്പേരാകും'. പൊന്നൻ, പൂണൻ, മലൈ, മകൾ, മകൻ, മാറ്റോർ, കുറ്റെ ഇതു പോലുള്ളവ 'കാരണക്കുറിയാക്ക പ്പേരാണ്.'

ഈ പേരുകൾ:- പൊരുൾ പേര്, ഇടപ്പേര്, കാലപ്പേര്, വിനൈപ്പേ ര്, ഗുണപ്പേര്, തൊഴില്പേര്, ചുട്ടപ്പേര്, വിനാപ്പേര് എന്ന് എട്ടു വക യുണ്ട്. ഉദാഹരണം-തമൻ, ഒരുവൻ, അപൈയത്താൻ, പൊന്നൻ മുത ലായവ പൊരുളെ സംബന്ധിച്ചു വരുന്നതിനാൽ പൊരുൾ നാമങ്ങളാ

ണ്. വെർപ്പൻ, എയിനൻ, ഇടയൻ, മകിഴിന്തൻ, തുറൈവൻ, ചോഴിയൻ, കരുവൂരാൻ, വാനത്താൻ, അകത്താൻ, പുറത്താൻ മുതലായവയും; തിണൈതേയം, ഉളർ ഇവയും ഇടങ്ങളെ (സ്ഥാനങ്ങളെ) സംബന്ധിച്ചു വന്നതിനാൽ ഇടപ്പേരുകളാണ്. മൂവാട്ടയാൻ, വേലിലാൻ, തയ്യാൻ, ആതിരയാൻ, കാലയാൻ, മുതലായവ സംവത്സരം, മാസം മുതലായ കാലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വരികയാൽ കാലപ്പേരുകളാണ്. ചെങ്കണ്ണാൻ, കുഴയ്ക്കാതൻ, നെടുങ്കയ്യാൻ മുതലായവ അവയവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വരികയാൽ ചിന(അവയവ)പ്പേരുകളാണ്. പെരിയവൻ, ചെറിയവൻ, പുലവൻ, പൊന്നപ്പൻ, കരിയൻ, കുനൻ, അന്തണൻ, അരചൻ, ചേരൻ മുതലായവ ഗുണസംബന്ധമായി വരികയാൽ ഗുണപ്പേരാണ്. ഓതുവാൻ, ഈവാൻ മുതലായവ തൊഴിൽ സംബന്ധിച്ചുവരികയാൽ തൊഴിൽപ്പേരാണ്. അവൻ, ഇവൻ മുതലായവ ചുട്ട(ചൂണ്ടു)പ്പേരുകളാണ്. എവൻ, യാവൻ മുതലായവ വിനാ(ചോദ്യ)പ്പേരുകളാണ്.

പിറൻ (അന്യൻ), മറ്റയാൻ (മറ്റവൻ) മുതലായവയും സബി മുതലായ നാമങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ വാക്കുകളിൽ ചേരുവാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്തതും പൊതുലക്ഷണം പറയാൻ പാടില്ലാത്തതും ആയിരിക്കയാൽ ഈ എട്ടുവകുപ്പുകളിൽ നിന്നും അന്യങ്ങളായവ എന്നു മാത്രം പറയപ്പെടുന്നു.

പേരുകൾ ഇയർപ്പേരുകളെന്നും ആക്കപ്പേരുകളെന്നും രണ്ടുവിധം. അതിനു തക്കതായ അർത്ഥത്തെകാട്ടുന്നത് ഇയർപ്പേര്. ഉദാഹരണം–താമര, വെറ്റില, കാൽ മുതലായവ താമരക്കൊടിയേയും വെറ്റിലയേയും കാൽ എന്ന കണക്കിനെയും പറയുമ്പോൾ ഇയർപ്പേരാകും.

അതിന്റെ അർത്ഥത്തിനു തക്കതായ വേറൊരു അർത്ഥത്തെ ക്രമേണ ചേർത്തു പറഞ്ഞുവരുന്നവ ആക്കപ്പേരാകും-ഉദാഹരണം–താമര, വെറ്റില, കാൽ എന്നു മുൻപിൽ കാണിച്ച സ്വാഭാവിക നാമങ്ങൾ തന്നെ താമരയുടെ അവയവമായ അതിന്റെ പൂവിനെയും, വെറ്റിലയുടെ ആദ്യത്തെ അവയവമായ വെറ്റിലക്കൊടിയേയും കാൽ എന്നു കണക്കുള്ള ശരീരാവയവത്തേയും ക്രമേണ കാണിക്കുമ്പോൾ ആക്കപ്പേരുകളാണ്.

ഈ ആക്കപ്പേര് പലവകയായിരിക്കും. കാർ എന്ന കറുത്തനിറത്തിന്റെ നാമം അതോടുകൂടിയ മേഘത്തെ ബോധിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആക്കപ്പേരാകും. ആ മേഘം വർഷിക്കുന്ന അവസ്ഥയെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഇരുപടി ആക്കപ്പേര് എന്നാകും. ആ അവസ്ഥയിൽ വിളയുന്ന ധാന്യത്തെ ബോധിപ്പിക്കുമ്പോൾ മുമ്മടിയാക്കപ്പേര് എന്നാകും. ഇപ്രകാരം നാന്മാടി

മുതലായവയും വരുമെന്നറിക. മേലും 'ഇരുപേരൊട്ടാക്കപേർ' 'കാണ്ഡിക'യിലുണ്ട്. ഇതിലെഴുതുന്നില്ല.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള മൊഴികളെല്ലാം ക്രിയാധാതുക്കളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായവയാണ്. ഈ ക്രിയാധാതുക്കൾ പ്രത്യയങ്ങളോടു ചേരാതെ തനിച്ചുപയോഗമുള്ളതല്ല. ധാതുക്കളുടെ മേലായി 'കൃത്' പ്രത്യയങ്ങളെന്ന ഒരു വിധ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന് ക്രിയാപദം ഒഴിച്ച് നാമം, ഉപസർഗം, നിപാതം എന്ന മൂന്നുവിധമായ എല്ലാ വാക്കുകളുമുണ്ടായി. അവ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നു പ്രയോഗത്തിനു തക്കതായ പദങ്ങളാകുന്നു. ഈ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ 'സുപ്'[14] എന്നു പറയപ്പെടും. ഇപ്പറഞ്ഞ മൂന്നുവിധ ശബ്ദങ്ങളും സുബന്ത (സുപ് എന്ന അന്തത്തോടു കൂടിയ) പദങ്ങളെന്ന് പറയപ്പെടും. ഉദാഹരണം-രാമഃ എന്ന സുബന്ത നാമപദം (രമ് ക്രീഡായാം) കളിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും. ഈ ധാതുവിൽ 'ഘഞ്' എന്ന 'കൃത്' പ്രത്യയം ചേർന്ന് രാമ് എന്നതു ദീർഘിച്ച് രാമ എന്ന നാമമായി 'സു'-ഃ വിഭക്തി പ്രത്യയം ചേർന്ന് രാമഃ എന്ന സുബന്ത പദം പ്രയോഗാർഹമായിത്തീരുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ 'ദുഃ' (ടുദു ഉപതാപേ - ദു എന്ന ധാതു ഉപതാപം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും). ഈ ധാതുവിൽ 'ഉസ്' എന്ന കൃത് പ്രത്യയം ചേർന്നു ദുസ് എന്ന ഉപസർഗ്ഗമായി അതിൽ സ് എന്ന വിഭക്തി പ്രത്യയം ചേർന്ന് ആ പ്രത്യയം ലോപിച്ച് ദുസ് എന്ന സുബന്ത ഉപസർഗ്ഗമായിത്തീരുന്നു.

അവ് (അവ-രക്ഷണേ-അവ എന്ന ധാതു രക്ഷിക്കൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും) എന്നു പറയപ്പെട്ട ധാതുവിൽ ഉം എന്ന കൃൽ പ്രത്യയം ചേർന്ന് വകാരം ലോപിച്ച് ശേഷിച്ച അകാര ഉകാരങ്ങൾ ഒന്നു ചേർന്ന് ഓകാരമായിട്ട് ഓം എന്ന നിപാതമായിത്തീരും. ആ നിപാതത്തോട് സ് എന്ന വിഭക്തി പ്രത്യയം ചേർന്ന് അതുതന്നെ ലോപിച്ച് ഓം എന്ന സുബന്തനിപാത പദമാകുന്നു.

ക്രിയാപദമെന്നത് ധാതുക്കളോടുകൃൽപ്രത്യയങ്ങൾ ചേരാതെ 'തിങ്ങുകൾ'[15] എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന് ഉണ്ടാകുന്നു. ഉദാഹരണം. 'രമ്' എന്ന ധാതുവിൽ 'തേ' എന്ന തിങ് പ്രത്യയം ചേർന്ന് മധ്യേ അകാരം അടയാളമായിച്ചേർന്ന് രമതേ എന്ന തിങന്തപദമായിത്തീരുന്നു.

സുപ്, തിങ് എന്ന രണ്ടു വക പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരാതെ യാതൊരു ധാതുവും പ്രയോഗത്തിനാകയില്ല. 'ന കേവലാ പ്രകൃതിഃ പ്രയോക്തവ്യാ' (ധാതുമാത്രം തനിയെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യമല്ല) എന്നു പതഞ്ജലി മഹാഭാഷ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തമിഴിലെ 'ഇട

ച്ചൊല്ലു'കൾക്ക് ഏറക്കുറെ സമമായിരിക്കുന്ന അവ്യയങ്ങളെല്ലാം പ്രാതിപദിക ഏകവചന പ്രത്യയത്തോടു കൂടിയതാകുന്നു.

തമിഴിൽ നന്നൂലാചാര്യർ മൊഴിയെ പകുപദം പകാപ്പദം എന്നു രണ്ടു വകയായിട്ട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിലം, നീർ, കാറ്റ് മുതലായ അനേകം നാമപദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തെപ്പോലെ ധാതുക്കളിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകാത്തതും കൃൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന് സുബന്തപദങ്ങളുടെ പ്രാതിപദിക[16]മാകാതെയും വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ യാതൊന്നും ചേരാതെയും പ്രയോഗത്തിന് തക്കവയായിത്തീരുന്നതുമാണ്. ഇടച്ചൊൽ, ഉരിച്ചൊൽ ഇവ അനേകം പ്രത്യയങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാത്തതിനാൽ നിലം, നീർ മുതലായവ പോലെതന്നെ പ്രയോഗയോഗ്യമായി ഭവിക്കുന്നു. അജ്ഞാത രൂപത്തിലുള്ള നട, വാ, വിടു മുതലായ ക്രിയാപദങ്ങൾ (മറ്റൊരുവനോടുള്ള ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുമ്പോൾ) യാതൊരു പ്രത്യയം കൂടാതെയും പകാപ്പദങ്ങളായി പ്രയോഗത്തിനു യോഗ്യമായിത്തീരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ എല്ലാ ശബ്ദങ്ങളും ധാതുക്കളിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടും പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരാതെ പ്രയോഗിക്കത്തക്കവ ആകാതിരിക്കുന്നതിനേയും തമിഴിൽ ധാതുക്കളെന്ന ഏർപ്പാടില്ലാതെയും പ്രത്യയങ്ങൾ യാതൊന്നും ചേരാതെയും ഉപയോഗത്തിനുതകുന്നതിനേയും നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ഭാഷകൾക്കുമുള്ള വലുതായ വ്യത്യാസത്തെ അറിയാവുന്നതാണ്.

സംസ്കൃതത്തിൽ ധാതുക്കളോടു ഉപസർഗമെന്ന[17] ഒരു ജാതി ഇടച്ചൊല്ലുകൾ ചേർന്ന് അതിൽ നിന്ന് ആഹാര, വിഹാര, സംഹാര ഇത്യാദിഭിന്നാർത്ഥങ്ങളായ പല വാക്കുകൾ ഉണ്ടാകുന്നു. തമിഴിൽ ഇങ്ങനെ ഉപസർഗം ചേർത്ത് അർത്ഥവ്യത്യാസം വരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായമില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ഉദാത്താദിസ്വരങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനു നിപാത (ഗതി) മെന്ന് ഒരുമാതിരി ശബ്ദങ്ങളെ തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഈവിധസ്വരങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തതു കൊണ്ട് അതിനെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്ന വിഭാഗങ്ങളുമില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രത്യയം (വികുതി വിശേഷം), ആഗമം (ചാരിയൈ) ആദേശം (വികാരം അല്ലെങ്കിൽ പകരം) എന്നു മൂന്നിനം ഏർപ്പെടുത്തി അവയെക്കൊണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-രാമഃ എന്ന രൂപത്തിൽ ധാതുവിന് പരമായി വന്നിരിക്കുന്ന 'അ' എന്നത് കൃത് പ്രത്യയം. 'രമ്' എന്ന ധാതുവിലുള്ള അകാരം ദീർഘിച്ച് 'രാ' എന്നായത് ആദേശം: എന്ന വിസർഗരൂപം വിഭക്തിപ്രത്യയം. 'അര

മത'[18] എന്ന ക്രിയാ പദത്തിൽ 'രമ്' ധാതുവിന് മുമ്പ് ഇരിക്കുന്ന അ ആഗമം.

തമിഴിൽ ഇടച്ചൊല്ലെന്നൊരു ജാതിശബ്ദങ്ങളാണ് പ്രത്യയങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണം-'നിലം' എന്ന നാമത്തിനു പിൻപ് 'കൾ' എന്ന ഇടച്ചോൽ പ്രഥമാബഹുവചന പ്രത്യയമായി നില്ക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഇടനിലൈ, ചാരിയൈ എന്നു രണ്ടു ജാതി ശബ്ദം കൂടിയുണ്ട്. ഇവ പദങ്ങളെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ രണ്ടിനു പകരം ആഗമമെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വിഭാഗമായിരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ പ്രത്യയസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന വികുതികൾ ഇങ്ങനെയൊരു പ്രത്യേകവിഭാഗമായിരിക്കുന്നില്ല. അവ ഇടച്ചൊല്ലെന്ന പദവിഭാഗത്തിൽ ഒരംശം മാത്രമായിരിക്കുന്നു. ഇതും പ്രസ്തുത ഭാഷകൾക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ തമിഴിന്റെ ഈ നിയമം യുക്തിക്കത്ര ഇണങ്ങുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ നിലം എന്ന നാമത്തിനുശേഷം കൾ എന്ന ഇടച്ചൊല്ലു ചേർക്കുമ്പോൾ രണ്ടു വാക്കുകൾ എന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ ഒരു വാക്കെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ഇടമില്ല. ആകട്ടെ, അവ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ തന്നെ, അതുകൊണ്ട് ദോഷമെന്ത്? അപ്പോൾ ശാസ്ത്രം അതിനെ ഒന്നെന്നു പറയുന്നതു ഘടിക്കയില്ല. (നന്നൂൽ. 259, 260 സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നോക്കുക). കൂടാതെയും 'മരം വീണു' എന്നിടത്ത് മരമെന്നത് എഴുവായ്പ്പൊരുളെയും ഏകവചനാർത്ഥത്തെയും പ്രത്യയസന്നിവേശം കൂടാതെ തന്നെ അറിയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രഥമ മുതലായ വിഭക്ത്യർത്ഥങ്ങളും ഒന്നു, പലത് ഈ അർത്ഥങ്ങളും അതാതു നാമങ്ങളിൽ തന്നെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ആകയാൽ വ്യവഹാരോപയോഗമായി ആവശ്യപ്പെടുന്ന വിഭക്ത്യർത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ അറിയിക്കുന്നതിന് ഓരോ സൂചനകളെന്ന് മാത്രം സ്വീകരിക്കത്തക്കതെന്നതല്ലാതെ അവയെക്കൂടി ഒരു പദവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത് യുക്തമായിരിക്കയില്ല. 'മരങ്ങൾ വീണു' മരങ്ങളെ 'മുറിച്ചാർ' ഇത്യാദികളിലുള്ള മരങ്ങൾ, മരങ്ങളെ മുതലായവ ഒരു വാക്കായി മാത്രം തോന്നുന്നതല്ലാതെ പലതെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തിലെ മുറയനുസരിച്ച് ഇവിടെയും ഈ പ്രത്യയങ്ങളെ ഇടനിലൈ, ചാരിയൈ മുതലായവ പോലെ അടയാളമായി മാത്രം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു തന്നെ കൊള്ളാമെന്നിരിക്കെ തമിഴ് വ്യാകരണ കർത്താക്കളായ അഗസ്ത്യർ, തൊൽകാപ്പിയർ തുടങ്ങിയവർ അവർ സംസ്കൃതാഭിജ്ഞന്മാരായിരുന്നിട്ടും അതിലെ സമ്പ്രദായം സ്വീകരിക്കാതെ

മുമ്പിരുന്ന തമിഴ് ഇലക്കങ്ങളെ വേറായും അവയിൽ മുഖ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതിരുന്നാൽ പഠിക്കുന്നവർക്ക് പ്രയാസമേറുമെന്നും ശങ്കിച്ചു മാറ്റിയില്ലായെന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ നാമപദങ്ങളിൽ സർവ്വനാമപദങ്ങളെന്ന് ഒരു പിരിവ് ഏർപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ചുട്ട്, വിനം, മുന്നിലൈ (മധ്യമപുരുഷൻ), തന്മൈ, പിരിയിട മുതലായ പൊതുവാക്കുകൾ ഏറക്കുറെ അടക്കിയും ഇരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഈ മാതിരി വിഭാഗം ഏർപ്പെടുത്താതെ, തന്മൈപേർ, മുന്നിലൈപേർ, എന്നിങ്ങനെ ഓരോന്നും പ്രത്യേകം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇയർച്ചൊൽ, തിരിച്ചൊൽ, തിശൈച്ചൊൽ, വടച്ചൊൽ എന്ന നാലു പിരിവുകളിൽ വടച്ചൊൽ എന്ന പിരിവ് തമഴിൽ സംസ്കൃതം കലർന്നതിൽ പിന്നെ ഏർപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. സംസ്കൃഭാഷ ദേശഭാഷയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പലദിക്കിൽ നിന്നും വാക്കുകൾ ചേരുന്നതിന് ഇടമില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് തിശൈച്ചൊല്ലെന്ന പതിവ് സംസ്കൃതത്തിലുൾപ്പെട്ടില്ലെന്ന് വാദിക്കാൻ വിരോധമില്ല. തിരിച്ചൊല്ലെന്നുള്ള വിഭാഗം യുക്തിയ്ക്ക് ഇണങ്ങാത്തതുമായിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ തിരിച്ചൊല്ല് പല അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു വാക്കെന്നും ഒരർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന പലവാക്കെന്നും രണ്ടുലക്ഷണങ്ങളോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു. പല അർത്ഥത്തിലുള്ള ഒരു വാക്കിനെ ഒരു വാക്കായി ഗണിക്കാമെങ്കിലും ഒരേ അർത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പല വാക്കുകളെ എങ്ങനെ ഒരു വാക്കെന്ന് വിധിക്കും? ഇനി തൊടര് മൊഴിയോ എന്നാണെങ്കിൽ 'നിലം വലുത്' വലിയ നിലം എന്ന വിധം ഒരു വാക്കിന്റെ അർഥത്തിൽ മറ്റൊരു വാക്കിന്റെ അർഥം കലർന്നിരിക്കേ ആ ഇരുമൊഴി, മുമ്മൊഴി തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ തൊടര്മൊഴിയാകുന്നതുപോലെ ഇവയെ ഗണിച്ചുകൂടായ്കയാൽ തൊടർമൊഴിയെന്നതും പാടില്ല. ഒരർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന പല വാക്കുകളെന്നതിന് ഒരർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്ന പല പദങ്ങളിൽ ഒന്നായ വാക്ക് എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ അത് ഒരു പൊരുൾ കുറിക്കുന്ന ഒരു വാക്കായിതന്നെയേ ഇരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇപ്രകാരം തന്നെ, ആന, കോഴി, ശംഖ് മുതലായ പല അർത്ഥമുള്ള വാരണമെന്ന വാക്ക് ഒരിക്കൽ ഒറ്റ അർത്ഥത്തെമാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാക്കായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. കൂടാതെ, ഈ വാരണശബ്ദം ആന, ദന്തി, കളിറ് എന്നിപ്രകാരം ഒരു അർത്ഥത്തെ കാട്ടുന്ന പല വാക്കായും ആന, ശംഖ്, കോഴി ഇത്യാദി പല അർത്ഥമുള്ള ഒരു വാക്കായും ഇരിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെ ഏതു വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം? ഇയർച്ചൊല്ലിന് ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായി കാണിച്ച മൺ, പൊൻ, മരം, അഴകു, അൻപു മുതലായവ പല അർഥ

ങ്ങൾ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചൊൽവകുപ്പിലും ഒരർത്ഥം കാട്ടുന്ന പല ചൊൽവകുപ്പിലും ചേർന്നിരിക്കയാൽ തിരിച്ചൊല്ലിന്റെ ലക്ഷണത്തോടു കൂടിയിരിക്കുന്നു. മണ്ണെന്നത് ഒപ്പനൈ, ചുടുചാമ്പൽ, ഭൂമി, മല, സൗഭാഗ്യം (മാഴ്ചിമ) മുതലായ അർത്ഥങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കയാൽ പല അർത്ഥമുള്ള ഒറ്റ വാക്കാകുന്നു. ഞാലം, മൺ മുതലായവ ഏകാർത്ഥവാചിയായ വാക്കുകളിൽ ഒന്നായുമിരിക്കുന്നു. പൊൻ മുതലായവയും ഇതുപോലെതന്നെ. ചെന്തമിഴായിരിക്കുന്നത്, ഇയർച്ചൊൽ, ഇതരങ്ങൾ തിരിച്ചൊല്ലുകൾ, ഇപ്രകാരം ലക്ഷണം പറയുന്നിടത്ത് അവ വടച്ചൊൽ തിശച്ചൊൽ ഇവയുടെ ഉൾപ്പിരിവിൽ അടങ്ങുമെന്നല്ലാതെ വേറൊരു വിഭാഗമായിപ്പറയാൻ തരമില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ 'ധാതവഃ അനേകാർത്ഥാഃ'-ക്രിയാധാതുക്കൾ അനേകാർത്ഥങ്ങളോടുകൂടിയവ എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് പദങ്ങളെല്ലാം നാനാർത്ഥവാചികളായിത്തന്നെ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തമിഴിലുള്ള മേല്പറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങൾ സംസ്കൃതനിയമത്തിന് വളരെ വിപരീതമായിരിക്കുന്നുവെന്നും യുക്തിക്കു ചേരാത്തതെന്നും സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായ തമിഴ് ശാസ്ത്രകാരന്മാർക്ക് നല്ലതിന്മണ്ണം അറിയാമെന്നിരിക്കെ ആ വിഭാഗത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാതിരുന്നത് പഴയ ഇലക്കണ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മാറ്റാൻ മനസ്സില്ലാത്തതുകൊണ്ടത്രേ. അതുകൊണ്ടു പഴയ ഇലക്കണങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ തിരിച്ചൊല്ലെന്ന് വിഭാഗിച്ചത് അസംഗതമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. അതെന്തെന്നാൽ, തമിഴ് വേറൊരു ഭാഷയിൽ നിന്ന് ഉണ്ടാകാതെ ആദികാലം മുതല്ക്കേ നില നിന്നുവരുന്ന ഒരു ഭാഷയായതുകൊണ്ട് ആദ്യം ഒരു വാക്കിന് ഒരർത്ഥം മാത്രമായിട്ട് വ്യാപരിച്ചുവരവേ കാലപ്പഴക്കത്തിൽ പലകാരണങ്ങൾ മൂലം ഒരർത്ഥത്തിന് അനേകം വാക്കുകളും അനേകാർത്ഥത്തിന് ഒറ്റ വാക്കും ഇങ്ങനെ പലതുമുണ്ടാകാം. അപ്പോൾ മുമ്പ് സാധാരണ നടപ്പിലിരുന്ന ഇയർച്ചൊല്ലിൽ നിന്ന് അവയെ പിരിച്ചു കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടതു നിമിത്തം ഈ വിഭാഗങ്ങളേർപ്പെട്ടു എന്നൂഹിച്ചാൽ അതു യുക്തിക്കു ചേരും.

തമിഴിൽ പദങ്ങൾ ഇലക്കണമുടയതു, ഇലക്കണപ്പോലി, മരുഉ, ഇടക്കറടക്കൽ, മങ്കലം, കഴുവുക്കുറി ഈ വിഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ ഇടക്കറടക്കൽ, മങ്കലം ഈ രണ്ടു പിരിവുകൾ ലൗകികഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടി സംസ്കൃതത്തിലും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശേഷിച്ച വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭാഷയാകട്ടെ വ്യാകരണമാകട്ടെ സ്ഥാനമനുവദിക്കുന്നില്ല. സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വ്യാകരണനിയമത്തിനനുഗുണമായ പദമേ പ്രയോഗത്തിനു പര്യാപ്തമാവൂ.

എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ പൃഷോദരാദി വർഗത്തിൽ വ്യാകരണവിധിക്കിണങ്ങാത്ത ശബ്ദങ്ങളെ വിധിക്കൊത്തതായിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.[19] അവ വളരെ കുറച്ചേയുള്ളു. അതുകളും പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ പ്രയോഗിച്ചതായിരിക്കണം താനും എന്നു നിയമമുണ്ട്.

തമിഴിൽ ഇലക്കണത്തിനു ചേരാത്ത പദങ്ങൾ സാധാരണയായി നടപ്പിലിരിക്കുന്നു. ഗുണങ്ങളേയും ക്രിയകളേയും-ജീവൻ, ജഡം എന്ന രണ്ടു ജാതിവസ്തുക്കളുടെ ഗുണത്തേയും ക്രിയയേയും-കാണിക്കുന്ന ഉരുച്ചൊല്ലുകളെന്ന വിഭാഗം സംസ്കൃതമുറയെ അനുസരിക്കാതെ തമിഴു സ്വീകരിച്ച് കാണുന്നു. ഈ ചൊല്ലുകൾ ക്രിയകളേയും ഗുണങ്ങളേയും മാത്രമല്ലാതെ അവയ്ക്കാധാരമായ വസ്തുവിനേയും വിശേഷണമായി കാണിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചിലത് നാമമായും വേറെ ചിലത് പേരെച്ചവിനയെച്ചങ്ങളായുമിരിക്കുന്നു. പേരിയലിൽ ഗുണനാമം, ക്രിയാനാമം എന്നു നാമത്തിന്റെ ഉൾപ്പിരിവുകൾ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ആ നാമങ്ങളിൽ ഗുണം, ക്രിയ ഇവയെ കാട്ടുന്ന ഉരിച്ചൊല്ലുകളെ ചേർക്കാം -ചെപ്പ് മുതലായ ഉരിച്ചൊല്ലുകൾ ക്രിയാപദങ്ങളിലും വിശേഷണപ്രത്യയം ചേർന്നവയെ വിശേഷണങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുത്താം. ഉദാഹരണം-പുരൈയമന്റ പുരൈയോർ, കേൺമൈവയക്കൽ, ചീർത്തിമൈയ്യിൽ വര്ന്നമുകം, വചപ്പൂരുംമേ-ഇതു പോലുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ പുരയെന്ന ഉരിച്ചൊൽ മേന്മയേയും ചീർത്തിയെന്നത് ഉന്നതകീർത്തിയേയും വശപ്പെന്നത് നിറത്തെയും ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇവയും ഇതുപോലുള്ളവയും ഗുണനാമങ്ങളാകുന്നു. (തൊൽ ഉരി ഇയൽ ചേനാവരയർ ഉരയിൽ കാണ്ക.) ‘ഇരുപിറപ്പാളർ പൊഴുതറിന്തുനുവൽ മേൽ മൂവാറെ നവിളമ്പിനർ പുലവര് ഇടിപോലെ വയമ്പിനാനേ’ ഇത്യാദി സ്ഥലങ്ങളിൽ ‘നുവർ’ ‘വിളമ്പിനർ’ ‘ഇയാവിനാൻ’ മുതലായ ഉരിച്ചൊല്ലുകൾ പൂർണ്ണ ക്രിയകളായിരിക്കുന്നു. (നന്നൂൽ)

‘ഉറ്റതു നാങ്കൾ കൂറ ഉണർന്തതൈ മുഴങ്കു മുന്നീർ ഇരൈക്കും ചിറൈപ്പരവകൾ’ ഇത്യാദി സന്ദർഭങ്ങളിൽ കൂറയെന്നതു ക്രിയയിൽനിന്നുവന്ന ക്രിയാവിശേഷണവും മുഴങ്ങും, ഇരൈക്കും ഇവ ക്രിയയിൽനിന്നുണ്ടായ നാമവിശേഷണങ്ങളുമാകുന്നു. ‘നനി വരുന്തിനൈ വാഴിയം നെഞ്ചേ കടിമലർ’-ഇങ്ങനെയുള്ള ദിക്കിൽ നനി, കടി തുടങ്ങിയവ മുറയ്ക്കു ക്രിയയിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന വിശേഷണങ്ങളും നാമവിശേഷണങ്ങളുമായിരിക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട് ഉരിച്ചൊല്ലുകളെന്ന വിഭാഗത്തിനു കാരണം കാണുന്നില്ല. പദ്യങ്ങൾക്കു മാത്രം യോജിച്ചിരിക്കയാൽ പ്രത്യേകവിഭാഗമാ

യിപ്പറയപ്പെട്ടു എന്നാണെങ്കിൽ അതാതു വിഭാഗങ്ങളിൽചേർന്ന ഉരി ച്ചൊല്ലുകളെ ഇവ പദ്യത്തിന് മാത്രം പറ്റിയതെന്ന് അവിടവിടെ പറഞ്ഞു വിട്ടാൽ മതിയായിരുന്നു.

(വമ്പു പേചുകിറാൻ) വമ്പു പറയുന്നു, (കുഴക്കന്റു) കുഴക്കില്ലാതെ, (കറ്റവർ കുറുകിന്റാർ) പഠിച്ചവർ പറയുന്നു, നന്മൊഴി ഇത്യാദി ഘട്ട ങ്ങളിൽ വമ്പു, കുഴ, കൂറു, മൊഴി മുതലായ വാക്കുകൾ സാധാരണ യായി സംഭാഷണങ്ങളിലും ഉപയോഗപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് പദ്യങ്ങൾക്കു മാത്രം ചേരുന്നതെന്ന് എങ്ങനെ പറയാം. (തൊഴിൽ, ഉരിയിയൽ സൂ-297).

ഉരിച്ചൊർകിളവി വിരിക്കും കാലൈ-ഇത്യാദി. ഉരിച്ചൊൽ എന്ന ശബ്ദം ഉദ്ദേശം, ഗുണം എന്നിവ സൂചിപ്പിക്കാൻ നാമത്തിന്റെയോ ക്രിയ യുടെയോ രൂപത്തിൽ പല അർത്ഥമുള്ള ഒരു പദമായോ ഒരേ അർത്ഥ മുള്ള പല പദങ്ങളായിട്ടോ വരും. അവയിൽ പ്രയോഗം കുറഞ്ഞവ യുടെ അർത്ഥം പ്രയോഗം കൂടുതലുള്ളവയിൽ കാണാം. 'ചേനാവര യർ ഉരയിൽ പെരുമ്പാമ്പെയും ചെയ്യുൾക്കുറിവായ് വരുതലിൽ ഉരി ച്ചൊല്ലായിറ്റം പാരുമുളര്'-മിക്കവാറും പദ്യത്തിന് ഉപയോഗമാകാതെ കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഉരിച്ചൊല്ലെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരും ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഇവിടെ മിക്കവാറും പദ്യത്തിന് ഉപയുക്തമെന്ന് പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഉരിച്ചൊല്ലുകൾ പ്രയോജനപ്പെടാതെയും വരുമെന്ന് പറയുന്നവരുണ്ട്. അല്ലാത്തവരുമുണ്ട് എന്നുള്ള അർത്ഥം സിദ്ധിക്കു ന്നതിനാൽ അവ്യാപ്തിദോഷം നേരിടുന്നു. ഇലക്കണമാകാത്തതല്ലാ ത്തതുകൊണ്ട് സ്വാഭിപ്രായമില്ലെന്നും തോന്നുന്നു. തമിഴിൽ സമുദ്ര പ്രായം അനന്തസംഖ്യാകമായി കാണുന്ന നാമം ക്രിയ ഇടകളെന്ന മറ്റു മൂന്നു വിഭാഗത്തിൽപെട്ട പദങ്ങൾ ഈ എല്ലാ സംഭാഷണങ്ങൾക്കുമു തകാത്തതിനാൽ ആ മാതിരി വാക്കുകളെ ഉരിച്ചൊല്ലുകളായി പറയാ ത്തതെന്ത്? അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ച് അപരിഷ്കൃ തമായ ഈ ഉരിച്ചൊൽ വിഭാഗം തമിഴ്ഭാഷകളുടെ സംസ്കൃതസംബ ന്ധഭാവത്തെ തെളിയിക്കുന്നു.

കൂടാതെ, 'ചെല്ലനപ്പടുപപെയരേ വിനൈയെന്റു ആയി രണ്ടു എൻപ അറിന്തിചിനോരെ' (തൊൽ. ചൊൽ സൂ-158). പദങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവ പെയർനാമം, വിനൈക്രിയാ എന്ന് രണ്ടാണെന്ന് അഭി ജ്ഞന്മാർ പറയും എന്നു പ്രമാണപ്പടി വാക്കുകൾ പേർച്ചൊൽ, വിനൈ ച്ചൊൽ എന്നു രണ്ടുതരം മാത്രമേയുള്ളുവെന്ന് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു അടുത്ത സൂത്രത്തിൽ ഉരിച്ചൊല്ലും ആ വിഭാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു സിദ്ധിക്കുമെന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ മുഖ്യമായി സുബന്തം, തിങന്തം എന്നു രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളെ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുള്ളു. ഉപസർഗ്ഗം നിപാതം ഈ രണ്ടു തരം സ്വരം തുടങ്ങിയ ചില ലക്ഷണവിധികൾ വരുത്തുന്നതിനു സൗക ര്യമായി കലർത്തപ്പെട്ടവയത്രേ.

ഏതു ഭാഷയിലും വാക്കുകളെല്ലാം ജാതി, ഗുണം, ക്രിയ ഇവയെ ആശ്രയിച്ച് ഉണ്ടാകുന്നവയായി കാണുന്നു. ഉദാഹരണം-വൃക്ഷജാതി മരങ്ങൾ, ഗുണജാതി സൗന്ദര്യം സുന്ദരൻ, ക്രിയാജാതി പറയൽ, പറ വോൻ ഇവ യഥാസംഖ്യം ജാതി ഗുണ ക്രിയകളെ മൂന്നിനെയും മുഖ്യ മായും അമുഖ്യമായി അതതുകളുടെ സ്ഥാനങ്ങളായ ദ്രവ്യങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നതിനാൽ ഇതുപോലുള്ളവ ജാതിഗുണക്രിയകൾ കാരണ മായിട്ടു വരുന്നവയാകുന്നു.

കാലം, ഇടം (പ്രഥമ പുരുഷാദി), കർത്താവു തുടങ്ങിയ അർത്ഥ ത്തോടു ചേരാൻതക്കതും പ്രധാനമായി ക്രിയകളെ കാണിക്കുന്നതു മായ വാക്കുകൾ പൂർണ്ണക്രിയകളാകുന്നു. ഉദാഹരണം-'രാമഃ പചതി '-രാമൻ പചിക്കുന്നു. ഇവിടെ പചിക്കുന്നു എന്ന ക്രിയ രാമൻ എന്ന കർത്താവോടുകൂടിയതും വർത്തമാനകാലത്തെ കുറിക്കുന്നതും ആകുന്നു എന്നർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ വിധവ്യത്യാസത്തെ മുൻനിർത്തി പൂർണക്രിയകൾ ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗമായി പിരിക്കപ്പെ ട്ടിരിക്കുന്നു. മേൽ കാണിച്ച മൂന്നു വക പേരുകൾ വിശേഷ്യമായിനിന്ന് ഒരു വസ്തുവെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയതും ഇല്ലാ ത്തതും എന്ന് രണ്ടുവിധമായിരിക്കുന്നു-ഉദാഹരണം-മരം നില്ക്കുന്നു, സുന്ദരൻ വരുന്നു, പഠിക്കുന്നവൻ വരുന്നു. ഇത്യാദി ഘട്ടങ്ങളിൽ മര ത്തെയും മനുഷ്യനെയും അന്യശബ്ദാപേക്ഷ കൂടാതെ വിശേഷ്യമായി കാണിക്കുന്നു. വെളുത്ത, കറുത്ത, പഠിച്ച മുതലായ വാക്കുകൾ മൃഗം അഥവാ മനുഷ്യൻ ഈ വസ്തുക്കളെ ചൂണ്ടുന്നു. മറ്റൊരു വിശേ ഷ്യത്തെ വെളുത്ത കുതിര, കറുത്ത കാള, പഠിച്ച മനുഷ്യൻ ഈ വിധം അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിശേഷ്യമായി നിന്ന് വസ്തുക്കളെ പ്രതിബോധിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടിയ പദങ്ങൾ ആവിധപ്രഭാവത്തെ വിട്ട് അന്യവാക്കിനെ വിശേഷ്യമായി അപേക്ഷി ച്ചുകൊണ്ട് വിശേഷണരൂപത്തിൽ നില്ക്കയും ചെയ്യും - ഉദാഹരണം - മരക്കലം, സുന്ദരവൃഷഭം, പഠിക്കുന്ന ഈ വാക്കുകൾ കലം, വൃഷഭം, ശിഷ്യൻ എന്നീ വാക്കുകളെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ട് വിശേഷണമായിരി ക്കുന്നു.

തമിഴിൽ വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളെ പിരിച്ചു കാട്ടുന്നതിന് ഉത കുന്ന 'ആന' 'ആയ' തുടങ്ങിയ പദങ്ങളെ അടയാളങ്ങളായി ചേർത്തി

രിക്കുന്നു. വിശേഷ്യമാകാത്ത യോഗ്യതയുള്ള ഏതു പദത്തോടും 'ആന' തുടങ്ങിയ ഏതു വാക്കും ചേർത്തു വിശേഷണങ്ങളാക്കാം-അങ്ങനെ വിശേഷണങ്ങളാകുമ്പോഴും അതതുവാക്കുകൾ (മരം മുതലായവ) അതതിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കാട്ടുന്ന നാമങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. ഉദാഹരണം-സുന്ദരനായ പുരുഷൻ, മരമാകിയകലം, ഇവിടെ 'ആകിയ' എന്ന അടയാളം സുന്ദരൻ, മനുഷ്യൻ ഈ രണ്ടു വാക്കുകളുടെ രണ്ട് അർത്ഥങ്ങളേയും ഒരർത്ഥമായി കാണിക്കുന്നു. മരമാകിയ കലം എന്നതും ഈ വിധം തന്നെ. ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം നാമവിശേഷണം, ക്രിയാവിശേഷണം ഇവയും ഇടച്ചൊല്ലു തുടങ്ങിയവയും വിശേഷണമായിനിന്ന് വിശേഷ്യവസ്തുവോടു അഭിന്നമായിരിക്കയാൽ നാമവിഭാഗത്തിൽ ചേരാൻ തക്കവയായിരിക്കുന്നു. കറുത്ത കുതിര എന്നതിൽ കറുത്ത എന്ന വിശേഷണം കുതിര എന്ന പൊരുൾ കറുത്ത നിറത്തോടുകൂടിയതെന്നു കാട്ടുന്നു. നല്ല പ്രവൃത്തി എന്നിടത്ത് നല്ല എന്ന നാമവിശേഷണം പ്രവൃത്തിയെന്ന ക്രിയാനാമത്തിന്റെ അർത്ഥമായ പ്രവൃത്തിയെ നല്ലതെന്നു കാണിക്കുന്നു. നല്ലവണ്ണം പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന പൂർണക്രിയാധാതുവിന്റെ അർത്ഥമായ ക്രിയയും ക്രിയാനാമമായിത്തന്നെ ഇരിക്കയാൽ നാമപദമെന്നാകട്ടെ ക്രിയയെന്ന വിഭാഗമനുസരിച്ച് ക്രിയയെന്നാകട്ടെ പറയത്തക്കതാണ്. ഉദാഹരണം-അടുത്തുവന്നാൽ, അടുത്തുഞെരുങ്ങുന്നു, ഇടവിടാതെ ചെയ്താൽ ഇങ്ങനെയുള്ളിടത്ത് അടുത്തു, ഇടവിടാതെ എന്നതു ഇടച്ചൊല്ലുകളും 'നനി വരുന്തിനൈ' എന്നിടത്തുള്ള നനിയെന്ന ഉരിച്ചൊല്ലും ചെയ്ക, വരുന്തതൽ എന്ന ക്രിയകളെ വിശേഷണമായിനിന്നു കാട്ടുകയാൽ ക്രിയകളെന്നു പറയാം.

അതുകൊണ്ട് സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായ തൊൽകാപ്പിയർ നാമം, ക്രിയ ഈ രണ്ടു വിഭാഗം മാത്രം പ്രധാനമെന്ന് കാണിക്കാൻവേണ്ടി ആദ്യസൂത്രത്തിൽ ആ രണ്ടു തരമേയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞ്, അടുത്ത സൂത്രത്തിൽ പഴയ തമിഴിലക്കണപിരിവനുസരിച്ച് ഇടച്ചൊൽ, ഉരിച്ചൊൽ ഈ രണ്ടു പിരിവുകളെയും അപ്രധാനമായി വിധിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ യുക്തിക്കു ചേരും.

ക്രിയാനാമം, ഗുണനാമം, മുൻകാലങ്ങളിൽ തൊഴിൽപേർ, വൻപുപേർ, (ക്രിയാനാമം, ഗുണനാമം) എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ നാമങ്ങളിലേർപ്പെടാതെ ഉരിച്ചൊല്ലുകളിൽ തന്നെ അടങ്ങിയിരുന്നിരിക്കണം. ഉരിച്ചൊൽപിരിവിൽ ചേർന്ന ഗുണഗുണിനാമങ്ങൾ മാത്രമേ ഭാഷയ്ക്കുപയോഗമായിരുന്നിരിക്കൂ. പിൽക്കാലത്തു ഭാഷാവിസ്തൃതിയെ പ്രാപിച്ച് അനന്തഗുണഗുണിനാമങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവരാൻ തുടങ്ങവെ, ഇന്നിന്ന പദ

ങ്ങൾ ഉരിച്ചൊല്ലുകളെന്നു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമൂലം, അനന്തരകാലത്താവിർഭവിച്ച ഗുണഗുണിനാമങ്ങളെ ഉരിച്ചൊല്ലിൽ ചേർക്കുന്നത് ഭാഷയുടെ അനാവശ്യവിസ്താരത്തിനു ഹേതുവാകരുതെന്നു കരുതി ക്രിയാനാമം, ഗുണനാമം എന്നു രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളാക്കി പിരിച്ചു തള്ളുകയും മുൻപേ ഏർപ്പെടുത്തിയ ഉരിച്ചൊൽ വിഭാഗത്തെ ഭേദപ്പെടുത്താൻ മനസ്സില്ലാതെ അതേപടി തന്നെ ഇടുകയും ചെയ്തു എന്നൂഹിക്കാം. അല്ലാതെയും ചെയ്ത്, ചെയ്യുന്ന മുതലായ വിനയച്ചപേരച്ചങ്ങൾ ക്രിയയിൽനിന്ന് ഉണ്ടായവമാത്രം രണ്ടു പിരിവുകളായി പറയപ്പെട്ടും, 'ചിറിയ' 'നനി' മുതലായ മറ്റു പേരച്ചവിനയച്ചങ്ങൾ ഉരിച്ചൊൽ വകുപ്പിൽതന്നെ ചേർക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കണം. ചെയ്ത്, ചെയ്യുന്ന ഇത്യാദി വിനയച്ചപേരച്ചങ്ങൾ ക്രിയകളുടെ ഉൾപ്പിരിവായി ചേരുമെന്നുകരുതി പ്രത്യേക വിഭാഗമായിപ്പറഞ്ഞില്ലെന്നും ഊഹിക്കാം.

ഈ വിഭാഗങ്ങളെല്ലാം അധികവും സംസ്കൃതത്തിനു വിപരീതമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. തമിഴിൽ ഗുണഗുണിനാമങ്ങളെന്നു നവീന വൈയാകരണന്മാർ ഒരു പിരിവു ചേർത്തെങ്കിലും പഴയ തമിഴിൽ ഈ ഭേദം ഇല്ലാതെതന്നെ ഇരുന്നിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ചുവന്നതാകിയ കുതിര എന്നും ചുവപ്പാകിയ കുതിര എന്നും വെളുത്തവനായ മനുതൻ, വെളുപ്പാകിയ മനുതൻ എന്നും ഭേദമില്ലാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു കാണുന്നു. സംസ്കൃതക്കാരായ തമിഴ് ഭാഷാശാസ്ത്രകർത്താക്കൾ ഇതിനെ ഭേദപ്പെടുത്തിക്കാട്ടാത്തത് പഴയ തമിഴ്‌ലക്ഷ്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചു തന്നെ എന്നൂഹിക്കാം.

തമിഴിൽ കുറിപ്പുചൊൽ, വെളിപ്പടച്ചൊൽ എന്ന വിഭാഗം സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുചൊല്ലുകൾ:-ഒന്റൊഴി പൊതിച്ചാൽ, വികാരം, തകുതി, ആകുപേർ, അന്മൊഴിത്തൊകച്ചൊൽ, വിനൈക്കുറിപ്പു, മുതൽക്കുറിപ്പുചൊൽ, കൈക്കുറിപ്പുചൊൽ ഇങ്ങനെ എട്ടു വിധവും, ഇപ്രകാരം പിറക്കുറിപ്പുചൊല്ലുകളും കുറിപ്പുചൊല്ലുകൾ തന്നെ. ഈ കുറിപ്പുചൊല്ലുകളല്ലാത്തവ വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുകളാകുന്നു (നന്നൂൽ പേരിയൽ. 269 നോക്കുക). ഉദാഹരണം-ആയിരം മക്കൾ പൊരുതാർ. ഇതിൽ മക്കളെന്ന പൊതുനാമവും പൊരുതാർ എന്ന ക്രിയയും സ്ത്രീലിംഗത്തെ ഒഴിച്ചു പുല്ലിംഗത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതാകയാൽ ഒന്റൊഴിപൊതുച്ചൊൽ കുറിപ്പുകളാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ ഒന്റൊഴിപൊതുച്ചൊൽ കുറിപ്പു വെളിപ്പടച്ചൊൽ (ശക്തം) ആയി ഗ്രഹിച്ചുകാണുന്നു. ഈ ശക്തപദങ്ങളുടെ

അർത്ഥത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കാൻ ചില സാധനങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവ ഏതെല്ലാമെന്നാൽ:-

സംയോഗോ വിപ്രയോഗശ്ച
സാഹചര്യം വിരോധിതാ
അർത്ഥഃ പ്രകരണം ലിംഗം
ശബ്ദസ്യാന്യസ്യ സന്നിധിഃ
സാമർത്ഥ്യമൗചിതീദേശഃ
കാലോ വ്യക്തിസ്വരാദയഃ
ശബ്ദാർത്ഥസ്യാനവച്ഛേദേ
വിശേഷസ്മൃതിഹേതവഃ[20]

അർത്ഥം-സംയോഗം (മറ്റർത്ഥത്തോടു ചേരുവ), വിപ്രയോഗം (അന്യ അർത്ഥത്തോടു ചേരായ്ക), സാഹചര്യം (അടുത്തിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തോടു ചേർത്തു പറയൽ), വിരോധിതാ (ശത്രുത്വം), അർത്ഥം (സംബന്ധിച്ച വാക്കിന്റെ വിശേഷാർത്ഥം), പ്രകരണം (ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചു വരുന്ന സന്ദർഭം), ലിംഗം (മുൻപിൻ വാക്യങ്ങൾ മുതലായ അടയാളം), ശബ്ദസ്യാന്യസ്യ സന്നിധിഃ (അന്യശബ്ദത്തിന്റെ അടുപ്പം), സാമർത്ഥ്യം (ശക്തി), ഔചിത്യം (ആയിരം മക്കൾ പുരുഷരായി വിചാരിച്ചത്), ദേശം (ഇടം), കാലം (സമയം), വ്യക്തി (പുല്ലിംഗം മുതലായവ), സ്വരാദികൾ (ഉദാത്താദികൾ) ഇവയെല്ലാം പലപല അർത്ഥങ്ങളുള്ള വാക്കുകളുടെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഇന്ന അർത്ഥമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിനു കാരണങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-സവത്സാധേനുഃ-വത്സത്തോടു കൂടി പശു-ഇവിടെ ധേനു എന്നതിനു പിടിയാനയെന്നും പശുവെന്നും രണ്ടർത്ഥമുള്ളതു കൊണ്ട് ഉണ്ടാകാവുന്ന സന്ദേഹത്തെ വത്സശബ്ദത്തിന്റെ ചേരുവ പശു എന്ന നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥം നല്കി ഇല്ലാതാക്കുന്നു. 2. അവത്സാധേനുഃ -വത്സത്തോടുകൂടാത്ത പശു-ഇവിടെ വത്സത്തിന്റെ ഇല്ലായ്ക പശുവെന്ന അർത്ഥത്തെ നിശ്ചയമാക്കുന്നു. 3. രാമലക്ഷ്മണൗ-രാമലക്ഷ്മണന്മാർ-ഇവിടെ രാമൻ എന്ന നാമം എപ്പോഴും കൂടിനടക്കുന്ന ലക്ഷ്മണന്റെ സാഹചര്യത്താൽ ദാശരഥിയെന്ന അർത്ഥത്തെ വെളിവാക്കുന്നു-രാമകാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൗ-കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനോടു ശത്രുതയാൽ രാമശബ്ദത്തിനിവിടെ പരശുരാമാർത്ഥം കിട്ടുന്നു. അഞ്ജലിനാ ദദാതി - കൊടുക്കുന്നു എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥവിശേഷത്താൽ കൈമലർത്തിപ്പിടിക്കൽ എന്ന ഭാവം കിട്ടുന്നു. അഞ്ജലിം ശിരസി ദധാതി, സൈന്ധവം ആനയ-മരുന്നു ചേരുമ്പോൾ ഇന്തുപ്പെയും സവാരിസമയത്തു കുതിരയെയും പ്രകരണവ്യത്യാസത്താൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഫലം ആനയ യതഃ കദള്യാസ്സർവ്വാവയവാഃ ശരീരരഹിതാഃ. ഇവിടെ രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിന്റെ അടയാളംകൊണ്ടു ഫലശബ്ദം കദളിപ്പഴ മെന്ന അർത്ഥത്തെ തരുന്നു. 'രാമോ ജാമദഗ്ന്യഃ'– ഇതിൽ ജാമദഗ്ന്യഃ എന്ന നാമത്തിന്റെ സാമീപ്യത്താൽ രാമശബ്ദം പരശുരാമനെന്ന അർത്ഥത്തെയാണ് ഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് കിട്ടുന്നു. 'അഭിരൂപായ കന്യാ ദേയാ' ഇതിൽ അഭിരൂപനെന്ന വാക്ക് അതിസുന്ദരൻ എന്ന അർത്തത്തെ ശക്തിയാൽ കാണിക്കുന്നു. 'ഖലപുഃ ആഗഛതി'–ഇതിൽ നെൽക്കളം നന്നാക്കുന്ന പുരുഷൻ എന്ന് ഔചിത്യം അർത്ഥം തരു ന്നു. 'സിന്ധു ദേശസ്ഥഃ സൈന്ധവഃ ശോഭനഃ' – ഇതിൽ സിന്ധു ദേശ മെന്നത് സൈന്ധവമെന്ന പദത്തിനു കുതിര എന്ന അർത്ഥത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. 'രാത്രൗ ചിത്രഭാനുർഭാതി'–ഇവിടെ രാത്രികാലം ചിത്രഭാനു എന്ന വാക്കിന് അഗ്നി എന്ന അർത്ഥം നിർണ്ണയിച്ചു കാട്ടുന്നു. 'മിത്രോ ഭാതി' – ഇവിടെ മിത്രഃ എന്ന വാക്കിന്റെ പുല്ലിംഗപ്രത്യയം സൂര്യൻ എന്ന അർത്ഥത്തെ തരുന്നു. 'മിത്രം ഭാതി' – ഇതിലെ സപും സകലിംഗപ്രത്യയം സ്നേഹിതനെന്ന അർത്ഥത്തെ കാട്ടുന്നു. 'സ്ഥൂല പൃഷതി' എന്ന സമസ്തപദം തുകച്ചൊൽ ബഹുവ്രീഹി. സ്ഥൂലങ്ങളാ യിരിക്കുന്ന പുള്ളികളോടുകൂടിയതെന്നും സ്ഥൂലമായ പാളിയെന്നും സ്വരവിശേഷത്താൽ ഇവിടെ അർത്ഥമാകുന്നു.

തമിഴിൽ 'ആയിരം മനുഷ്യർ പൊരുതാർ' എന്ന വാക്യത്തിൽ ആയിരം മനുഷ്യർ എന്ന വാക്ക് സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ പൊതുവെ അറി യിക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടിയതാകയാൽ ഈ രണ്ടർത്ഥം ആ വാക്കിന് ചേർന്നതാണ്. ഈ രണ്ടിൽ പൊരുതു എന്ന ക്രിയ സാധാരണമായി പുരുഷന്മാർക്കു ചേർന്നതെന്നുള്ള ഔചിത്യവിചാരത്താൽ ആയിരം പുരുഷന്മാരെന്ന ഒരർത്ഥത്തെ മാത്രം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതമുറയ്ക്ക് വെളിപ്പടച്ചൊല്ലാകുന്ന കുറിപ്പുചൊല്ലാകുന്നു. തനി ക്കില്ലാത്ത അർത്ഥത്തെ ലക്ഷ്യമായി കാട്ടുന്നതാണല്ലൊ കുറിപ്പുച്ചൊ ല്ലിന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടലക്ഷണം. തമിഴുകാർ കുറിപ്പുചൊല്ലെന്നു വേറെ ലക്ഷണം നിർദ്ദേശിക്കുന്നവരാണെങ്കിലും അതു സംസ്കൃതത്തിനനു സരണമായിരിക്കയില്ല.

തമിഴിൽ മരമലർ, താമരമലരെന്ന വാക്കിന്റെ (തകാരം ലോപിച്ച്) വികാരമായിരിക്കകൊണ്ട് വികാരച്ചൊല്ലാകുന്നു. ഈ വികാരച്ചൊൽ താമരമലരെന്ന പൊരുളെ സൂചനകൊണ്ട് അറിയിക്കുന്നതിനാൽ വികാ രക്കുറിപ്പുച്ചൊല്ലാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഇതു കുറിപ്പുചൊൽ (ലക്ഷകം) ആകയില്ല. എന്തെന്നാൽ മര എന്ന വാക്കും താമര എന്ന വാക്കിന്റെ ഏകദേശമാ

കയാൽ അതിനു താമരപ്പൂവെന്ന അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുകയില്ല. ഇതു ലക്ഷണംകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ അപശബ്ദമെന്നല്ലാതെ ഒരു പദമാകയില്ല. വ്യക്തമായി ഒരു അർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്ന വാക്ക് ആ അർത്ഥത്തിന്റെ സംബന്ധംമൂലം വേറൊരു അർത്ഥത്തെ ലക്ഷ്യമായി അറിയിച്ചാൽ അതത്രേ ലക്ഷകം. ഇവിടെ മര എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ മലരെന്ന വാക്കിന്റെ സാമീപ്യത്താൽ 'മരാന്തമായ താമര' എന്ന വാക്കിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി അതിൽ നിന്നു താമരപ്പൂവെന്ന അർത്ഥത്തെ അറിയിക്കുന്നു. ആകയാൽ മര എന്നത് താമര എന്ന വാക്കിനെ അറിയിക്കുന്ന സാധനമെന്നല്ലാതെ അർത്ഥത്തെ പ്രതിബോധിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തിയോടുകൂടിയതല്ല-സാധനമായിരിക്കുന്നതാണു കുറിപ്പുചൊല്ലെന്ന് പറയുകയാണെങ്കിൽ സംസ്കൃതത്തിന് ചേരുകയില്ല. തട്ടാന്മാർ പൊന്നിനെ പറി എന്നു വിളിക്കുന്നതു പകുതികുറിപ്പുചൊല്ലായി ഉദാഹരിച്ചു കാണുന്നു. പറിക്കപ്പെടുന്ന സ്വഭാവം ഇരിക്കകൊണ്ട് നൽകിയ പറി എന്ന നാമം പക്ഷി, മൃഗം മുതലായ (കാരണക്കുറിമരപ്) യോഗരൂഢം പോലിരിക്കുന്നു. എന്നല്ലാതെ സംസ്കൃതയുക്തിപ്രകാരം കുറിപ്പുച്ചൊല്ലാ (ലക്ഷകമാ)യി തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷി മുതലായ വാക്കുകൾ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വാക്കു തട്ടാന്മാരുടെ വർഗത്തിനു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടു. ഇതത്രേ വ്യത്യാസം.

ആകുപേര് എന്നത് യുക്തിക്കു ലക്ഷകമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു-ഉദാഹരണം-കാറ് എന്ന കറുപ്പു നിറത്തെക്കുറിക്കുന്ന വാക്ക് കറുത്ത മേഘത്തെ ലക്ഷ്യമായി അറിയിക്കുമ്പോഴും, ആ പരുവത്തിൽ വിളയിക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളെ അറിയിക്കുമ്പോഴും ആകുപേർ-ലക്ഷകം-തന്നെ ആയിരിക്കുന്നു. തനിക്കിണങ്ങിയ അർത്ഥത്തെയല്ലാതെ വേറെ അർത്ഥത്തെ ഏതെങ്കിലും സംബന്ധം മൂലം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കാട്ടുന്ന സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ആ കുറിപ്പുച്ചൊല്ലുകൾതന്നെ ആ ലക്ഷ്യമായി അറിയിക്കുന്ന പ്രകൃതി പണ്ടുപണ്ടേ ഉള്ളതെന്ന വിശേഷത്താൽ ആകുപേരെന്ന ഉൾപ്പിരിവായി തിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ആ ആകുപേർ അല്ലെങ്കിൽ ലക്ഷകം വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുക (യോഗരൂഢിക)കളായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-പാദഃ, പദ്യതേ, അനേനേതി പാദഃ ഗമിക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് പാദം -കാൽ എന്നർത്ഥം-കാലെന്ന അവയവനാമം ആ അവയവത്തെപ്പോലെ, നാലിൽ ഒന്നെന്ന അർത്ഥത്തേയും അതിന്റെ ഗുണങ്ങളേയും 'പാദസദൃശഃ പാദഃ' പാദത്തിനു (അളവാൽ) തുല്യമായതു പാദം എന്നും 'പാദാധാരഃ പരിമാണം പാദം' പാദമെന്ന അവയമായ ആധാരത്തോടുകൂടിയ അളവു പാദം-എന്ന കാരണം കൊണ്ട് അർത്ഥമേർപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ

'കാരണക്കുറിമരപ്' (യോഗരൂഢം) എന്നാകുന്നു. ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വാക്കുകൾ മിക്കവാറും തദ്ധിതപ്രത്യയം ചേർത്ത് അതിനെ ലോപിപ്പിച്ച് വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുകളായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം -മാവിന്റെ നാമമായ ചൂതമെന്ന വാക്ക് അതിന്റെ അവയവമായ പൂവ്, കായ് ഇവയെ അറിയിക്കുമ്പോൾ 'മയ' എന്ന തദ്ധിതപ്രത്യയം ലോപിച്ച് വീണ്ടും ചൂതമെന്നു തന്നെയായി പൂവെയും പഴത്തെയും അറിയിക്കുന്നു.

നീലനിറത്തെ അറിയിക്കുന്ന നീലശബ്ദം കറുത്ത വസ്തുവെ അറിയിക്കുമ്പോൾ മതുപ്പിന്റെ മകാരത്തിനു വകാരാദേശം വന്നാണ് നീലവത് എന്നാകുന്നത്. 'മതുപ്' പ്രത്യയം വന്ന് നീലവത് എന്നായി പ്രത്യയം ലോപിച്ച് നീലനിറത്തോടുകൂടിയ അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.[21]

തമിഴിൽ ഇതുപോലുള്ളവയെല്ലാം ആകുപേർകളായിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-കാലാൽനടന്നാൽ എന്നിടത്തുള്ള കാൽ എന്ന എണ്ണളവുപേർ അത്രയ്ക്കളവുള്ള അവയവത്തെ അറിയിക്കുകയാൽ ആകുപേരായി തമിഴിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ പാദഃ എന്ന പാദം, ഭാഗം എന്ന അളവിനെ കാണിക്കുന്നതായിരുന്നാലും വെളിപ്പട (ശക്തം) എന്ന ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണ വ്യവഹാരത്തിന് ഉപയോഗമായി അർത്ഥത്തെ വ്യക്തമായി അറിയിക്കുന്നവയെല്ലാം വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുകളെന്നു സംസ്കൃതം വിധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കുറിപ്പുച്ചൊല്ലുകളിൽ ആക്കുപേരെന്ന് ഒരു വിഭാഗം സംസ്കൃതത്തിൽ ഇല്ല. ആധാരം, സാദൃശ്യം തുടങ്ങിയ പല സംബന്ധങ്ങളാൽ പാരമ്പര്യമായി നടന്നുവരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് കാരണക്കുറിമരപെന്ന ശബ്ദവിഭാഗത്തിനു ഹേതു. ഈ ആകുപേർചൊല്ലിനും അതുതന്നെ കാരണമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവ മറ്റൊരു വിഭാഗമെന്ന് എണ്ണപ്പെടുന്നില്ല.

തമിഴിൽ കാരണക്കുറിമരപിന് ഉദാഹരണമായി പറയപ്പെട്ടവിലങ്കെനശബ്ദം വിലങ്കുതൻ-വിലകൻ-(നീങ്ങൻ) എന്ന ക്രിയയെ അറിയിച്ച് അതിനാധാരമായിരിക്കുന്ന മൃഗം എന്ന പൊരുളിനെ കാട്ടുന്നു. 'നീലം ചൂടിനാൻ' ഇവിടെ നീലനിറത്തിനാധാരമായ കൂവളമലരെ അറിയിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടും ആകുപേർ ചൊല്ലുകൾ തന്നെ. നീങ്ങൽ ക്രിയ, നീലം ഗുണം ഈ രണ്ടേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ. എല്ലാ വാക്കുകളും കാരണത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നു. അവയിൽ ജ്ഞാതകാരണമായവ കാരണക്കുറികളാകും. അജ്ഞാതകാരണങ്ങൾ മാത്രം ഇടക്കുറി(രൂഢി)

കളാകും. കാരണമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് രൂഢികളായതല്ല. ആകുപേരു കൾക്കും ഈ ലക്ഷണം തന്നെ ചേരുന്നതിനാൽ അവയെ കാരണ ക്കുറി (യോഗരൂഢി) മരപെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് സംസ്കൃത മുറയ്ക്കു ചേരുന്നതെന്നിരിക്കെ അങ്ങനെ പറയാത്തതു പഴയ തമിഴു ലക്ഷണത്തെ ആശ്രയിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. പൊറ്റൊടി എന്നു അനുമൊഴി തുകച്ചൊല്ല് പൊൻവള എന്ന നേരായ അർത്ഥത്തെ കൂടാതെ ആ വള യോടുകൂടിയ സ്ത്രീയെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതിനാൽ കുറിപ്പുച്ചൊല്ലാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ തുകച്ചൊൽ (സമസ്തപദങ്ങൾ) എല്ലാം വ്യാക രണപ്രകരണം ഇന്ന വിധത്തിൽ വരുമെന്ന് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്ക യാൽ വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുകൾ ശക്തങ്ങളായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അനുമൊഴിത്തുകയും (ബഹുവ്രീഹിസമസ്തപദവും) വെളിപ്പടച്ചൊല്ലുകൾ തന്നെ. ഇവനിപ്പോൾ പൊന്നൻ എന്നിടത്തു ഇപ്പോൾ എന്ന കാലം ചേരുന്നതിനു തക്കതായ പൊന്നൻ എന്ന വാക്കു പൊന്നൻ എന്ന അർത്ഥത്തെ മാത്രമല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നവൻ എന്ന ക്രിയാർത്ഥത്തെയും കുറിച്ചു കാട്ടുകയാൽ വിനൈക്കുറിപ്പ് (ക്രിയാല ക്ഷ്യം) എന്ന കുറിപ്പുചൊല്ലാകുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഇവനിപ്പോൾ പൊന്നൻ ഇത്യാദി ഘട്ടങ്ങളിൽ ആയിരിക്കുന്നവൻ എന്ന ശബ്ദം തോന്നുന്നു എന്നും ആ വാക്കിന് (അധ്യാഹൃതപദം) നിമിത്തം ആ ക്രിയാർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നും അതുകൊണ്ട് പൊന്നൻ എന്ന വാക്ക് വെളിപ്പടച്ചൊല്ലെന്നും സ്വീകാര്യ മത്രേ. മുതൽക്കുറിപ്പു, തുകക്കുറിപ്പു തുടങ്ങിയവ സംസ്കൃതലക്ഷക ത്തോട് ഒത്തിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവ ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വ്യത്യസ്തമായവ മാത്രമേ ഇവിടെ നിരൂപണത്തിനു വിഷ യമാക്കീട്ടുള്ളു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. ഘടത്തിൽ ഘടത്വം പടത്തിൽ പടത്വം വൃക്ഷത്തിൽ വൃക്ഷത്വം എന്നിവയത്രേ ജാതി അഥവാ സാമാന്യം.
2. പചതി എന്നു ക്രിയയായും ക്രിയാനാമമായും പ്രയോഗിക്കും. പചതി ഭവതി = പാകം ഉണ്ടാകുന്നു.
3. ഇതു നൈയായികന്മാരിൽ പ്രാചീനന്മാരുടെ അഭിപ്രായം
4. ഇതു നൈയായികന്മാരിൽ നവീനന്മാരുടെ മതം..
5. വിശ്വനാഥപഞ്ചാനനൻ, കാരികാവലി-കാരിക 81
   മുക്താവലി വാക്യം 79
6. ടി. വാക്യം 80

7. ടി. വാക്യം 77
8. ടി. വാക്യം 90
9. ഉദ്ഭിദ് എന്ന് ഒരു യാഗത്തിന് പേരുണ്ട്.
10. ധർമ്മരാജാധ്വരീന്ദ്രന്റെ വേദാന്തപരിഭാഷയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അതേ കാര്യം തന്നെ. പക്ഷേ സ്വാമികൾ വാക്യം അതേപടി ഉദ്ധരിക്കുകയല്ല. കാര്യം സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.
11. ടി.
12. ടി.
13. ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് ആറാമദ്ധ്യായത്തിൽ 7 മുതൽ 16 വരെയുള്ള ഖണ്ഡങ്ങളുടെ ഒടുവിലായി ഒൻപതു തവണ ഈ വാക്യം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.
14. സംസ്കൃതത്തിൽ ഏഴുവിഭക്തികൾ ഓരോവിഭക്തിയിലും ഏകവചനം, ദ്വിവചനം, ബഹുവചനം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു വചനങ്ങൾ. അങ്ങനെ ഇരുപത്തൊന്നു രൂപങ്ങൾ. ഈ ഇരുപത്തൊന്നിനും ഓരോ പ്രത്യയം. അവയത്രേ സുപ് ഇവിടെ പ്രഥമ ഏക വചനത്തിന്റെ സു എന്ന പ്രത്യയവും സപ്തമി ബഹുവചനത്തിന്റെ സുപ് എന്നതിലെ പകാരവും ചേർത്താണ് സുപ് എന്ന പ്രത്യാഹാരം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രത്യയങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന സൂത്രവും പ്രത്യയങ്ങളും ഇതേ പുസ്തകത്തിൽ വിഭക്തിനിരൂപണപ്രകരണത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
15. സംസ്കൃതത്തിൽ ധാതുക്കൾ പരസ്മൈപദം, അത്മനേപദം എന്നുരണ്ടുവിധം. ഓരോന്നിലും പ്രഥമപുരുഷൻ, മദ്ധ്യമപുരുഷൻ, ഉത്തമപുരുഷൻ എന്നീ മൂന്നു പുരുഷന്മാരേയും അവ ഓരോന്നിലും മൂന്നു വചനങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ച് 18 ക്രിയാരൂപങ്ങൾ. പതിനെട്ടിനും ഓരോ പ്രത്യയം. അവയത്രേ തിങ്. പ്രത്യയങ്ങൾ ഇതേ പുസ്തകത്തിന്റെ ധാതു പ്രകരണത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. പരസ്മൈപദം പ്രഥമൈകവചനത്തിന്റെ 'തി'യും ആത്മനേപദം ഉത്തമപുരുഷബഹുവചനത്തിന്റെ മഹിങ്ങിലെ 'ങ്' എന്നതും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ പ്രത്യാഹാരമാണ് തിങ്.
16. ക്രിയാരൂപങ്ങളുടെ മൂലത്തിനു ധാതു എന്നു പറയുന്നതുപോലെ നാമരൂപങ്ങളുടെ മൂലത്തിനു പ്രാതിപദികം എന്നുപറയുന്നു. പാണിനീയസൂത്രവും അർത്ഥവും ഇതേ പുസ്തകത്തിൽ വിഭക്തിപ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.
17. പ്ര, പര, അപ, സമ്, അനു, അവ, നിസ്, നിര്, ദുസ്, ദുര്, വി, ആങ്, നി അധി, അപി, അതി, സു, ഉത്, അഭി, പ്രതി, പരി, ഉപ എന്നിവയത്രേ ഉപസർഗങ്ങൾ.
18. രമിച്ചു എന്നർത്ഥം.
19. വ്യാകരണനിയമങ്ങൾക്കു വഴങ്ങാത്ത സമസ്തപദങ്ങളെ ചേർത്തു പൃഷോദരാദിഗണം പാണിനി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പാണിനീയസൂത്രം 9-3-109 പറയുന്നത് അവ അപ്രകാരം തന്നെ സാധുവായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി എന്നാണ്.
20. ഭർത്തൃഹരി, വാക്യപദീയം, 2-3-15, 3-16.
21. അതോടുകൂടിയത് എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വതുപ്, മതുപ് എന്ന രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളാണുള്ളത്.

5

ലിംഗനിരൂപണം

ഇനി ലിംഗവ്യവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചുകൂടി കുറഞ്ഞൊന്നു നിരൂപിക്കാം. ഇതിനു തമിഴിൽ പാൽ (പ്രകരണം) എന്നു പറയും. 'ലിംഗ്യതേ ജ്ഞായതേ അനേന ഇതി ലിംഗം'[1] ഇതിൽനിന്ന് ആൺ, പെൺ ഈ രണ്ടുമല്ലാത്തത് എന്ന രൂപം അറിയപ്പെടുന്നത് ലിംഗം എന്നു കിട്ടുന്നല്ലോ. സ്ത്രീപുരുഷ നപുസകങ്ങളെ കാട്ടുന്ന അടയാളങ്ങൾ ലിംഗങ്ങളെന്നു സാരം. പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം, നപുംസകലിംഗം എന്നു ലിംഗങ്ങൾ മൂന്നു വിധം. സംസ്കൃതത്തിൽ തിങന്തങ്ങൾ, അവ്യയങ്ങൾ ഇവയൊഴിച്ച് എല്ലാ പദങ്ങളും ലിംഗത്തോടു കൂടിയവ തന്നെ. പുരുഷനെ അറിയിക്കുന്ന വാക്ക് പുല്ലിംഗം സ്ത്രീയെ അറിയിക്കുന്ന വാക്ക് സ്ത്രീലിംഗം, അചേതനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്ന വാക്ക് നപുംസകലിംഗം-സാധാരണ ഇതാണ് പ്രകൃതി നിയമമനുസരിച്ചുള്ള വ്യവസ്ഥ. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥ നിയതമല്ല. ഉദാഹരണം-രാമഃ, സീതാ, ഫലം. തിര്യഗ്ജന്തുക്കളായ മൃഗാദികളും ഈ ലിംഗങ്ങളോടുകൂടിയവ തന്നെ. ഉദാഹരണം-ഹരിണഃ(പു), ഹരിണീ(സ്ത്രീ); കുക്കുടഃ(പു), കുക്കുടീ(സ്ത്രീ). വൃക്ഷവാചകങ്ങൾ പുല്ലിംഗങ്ങൾ, ലതാവാചകങ്ങൾ സ്ത്രീലിംഗങ്ങൾ. ഉദാഹരണം-ചൂതഃ (മാവ്)-മരം, മാലതീ(പിച്ചകം)-ലത.

ഈ പിരിവ് മരങ്ങളിൽ ബലം, രൂപവലിപ്പം, തുടങ്ങിയ പുരുഷഗുണങ്ങളിരിക്കകൊണ്ടും വല്ലികളിൽ (അബലാത്വം)[2], മരങ്ങളോടു ചേർന്നിരിക്ക മുതലായ സ്ത്രീഗുണങ്ങളിരിക്കയാലും ആ ഗുണങ്ങളനുസരിച്ച് രൂപകത്താൽ വന്നുചേർന്നതെന്നൂഹിക്കാം. ഇവ കൂടാതെ ജഡത്വത്തെ ലക്ഷീകരിക്കുന്ന അനേകം പദങ്ങൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതെങ്ങനെ ഘടിക്കുമെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു കഴിയാത്തനിലയിൽ അവ പുരുഷസ്ത്രീ ഭാവങ്ങളടഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-ഘടഃ, സൗധഃ, തടീ, അന്തികാ (അടുപ്പ്), ഹസന്തീ. ഈ ജഡവസ്തുക്കളെ അറിയിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ ചിലത് ഒരു ലിംഗത്തേയും മറ്റു ചിലത് രണ്ടു ലിംഗങ്ങളേയും വേറെ ചിലതു മൂന്നു ലിംഗ

ങ്ങളേയും ഗ്രഹിക്കുന്നവയായിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-ശ്വേത-ഘടഃ-ഘടീ, സൗധഃ-സൗധം, തടഃ, തടീ, തടം, ജഡ വസ്തുക്കൾ സ്ത്രീപുംഭാവങ്ങളോടുകൂടി ഇരിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവ ആ രണ്ടുമല്ലാത്ത നപുംസകലിംഗത്തിൽ ചേരത്തക്കവയായിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഇങ്ങനെ കാണുന്നത് രൂപകത്താലായിരിക്കണം. ഏതുമാതിരി രൂപകത്താലെന്നുള്ളത് കാലപ്പഴക്കത്തിൽ കലങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു. കാരണമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും പദങ്ങളിൽ ചിലത് ഇടകുറികൾ (രൂഢി) ആയിപ്പോയതുപോലെ ഇവയും എന്നു വച്ചുകൊള്ളാം. കാരണം അറിയായ്കകൊണ്ട് പദങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായുണ്ടായതെന്ന് പറയുന്നതിന് വിദ്വാന്മാർ ഒരുങ്ങുകയില്ല. അതുകൊണ്ട്, ചേതനമല്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ കാണിക്കുന്ന പദങ്ങൾക്കു ലിംഗങ്ങൾ സ്വാഭാവികങ്ങൾ എന്നു ശഠിക്കാൻ അവൻ തുനിയുകയില്ല. കവികൾ ശ്ലേഷ്മം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളെ കൃതികളിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തിനായി ജഡവസ്തുക്കൾക്കു ലിംഗവ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തിയെന്ന് ഊഹിക്കാം. ഉദാഹരണം –'അയമൈന്ദ്രീമുഖം പശ്യ രക്തശ്ചുംബതി ചന്ദ്രമാഃ' (കുവലയാനന്ദം സമാസോക്ത്യലംകാരം). ഇതിന് ഇതാ ചന്ദ്രൻ ചുവപ്പുനിറത്തോടുകൂടി പൂർവ്വദിങ്മുഖം ചുംബിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം കൊടുക്കുമ്പോൾ ഒരു നായകൻ അനുരാഗത്തോടുകൂടി നായികയുടെ മുഖത്തെ ചുംബിക്കുന്നു എന്നു മറ്റൊരു അർത്ഥവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. ഇതു കവിയുടെ ആശയമാകയാൽ കിഴക്കെ ദിക്കെന്ന അർത്ഥത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കുന്ന ഐന്ദ്രീ എന്ന ശബ്ദം സ്ത്രീലിംഗമായും ചന്ദ്രമാ എന്ന ശബ്ദം പുല്ലിംഗമായും ഇരിക്കുന്നത് ഇവിടെ കവിഹൃദയത്തിനു സഹായമായിരിക്കുന്നു. ഐന്ദ്രീ-കിഴക്കുദിക്ക് സ്ത്രീലിംഗമാകയാൽ ഒരു നായികയെന്നും മുഖം-ദിഗ്ഭാവം വദനമെന്നും ചന്ദ്രമാഃ=ചന്ദ്രൻ പുല്ലിംഗമാകയാൽ നായകനെന്നും രക്തഃ-ചുവപ്പുനിറത്തോടുകൂടിയവൻ, അനുരാഗസംയുക്തനെന്നും; ചുംബതി-ഉമ്മവയ്ക്കുന്നു, പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നും, അയം-ഇവൻ, ഇത് എന്നും രണ്ടുവിധം അർത്ഥം അടങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായം.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ലിംഗവ്യവസ്ഥകേടിന് കവികളാണ് പ്രധാനഭൂതന്മാരെന്ന് ആ ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചവർക്കറിയാവുന്നതാണ്. വ്യാകരണമഹാഭാഷ്യകർത്താവായ പതഞ്ജലിമഹർഷി ലോകത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളും മൂന്നു ലിംഗങ്ങളോടുകൂടിയവ തന്നെ എന്നു പറയുന്നു. എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ആവിർഭാവം, തിരോഭാവം, സ്ഥിതി എന്നു മൂന്നു സ്വഭാവങ്ങൾ ഉള്ളവയാണ്. ആവിർഭാവം പുരുഷഗുണം, തിരോഭാവം സ്ത്രീയുടെ ഗുണം, സ്ഥിതി നപുംസകഗുണം. സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളുടെ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളായ ഈ

മൂന്നു പ്രകൃതികൾ എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും ഇരിക്കയാൽ അവയെല്ലാം മൂന്നു ലിംഗങ്ങൾക്കും അധികരണങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെ അദ്ദേഹം തന്റെ പൂർവ്വപ്രതിജ്ഞയെ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ലോകത്ത് ഏതേതു വാക്കുകൾ ഏതേതു ലിംഗങ്ങളായി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നോ അതതു വാക്കുകൾ അതതു ലിംഗങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും ഭാഷ്യകാരൻ വിധിക്കുന്നു. വ്യാകരണസൂത്രകാരനായ പാണിനിമഹർഷി ഇന്ന ശബ്ദം ഇന്ന ലിംഗമാണെന്നു, ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതരഭാഷകളിലെപ്പോലെയല്ലാതെ ഇതിൽ ലിംഗങ്ങൾ വേറെ പ്രകാരത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ കാരണമെന്താണെന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം കവികളുടെ സൗകര്യങ്ങളും അതുപോലെയുള്ള മറ്റേതെങ്കിലും, അഥവാ രണ്ടും കാരണങ്ങളായിരിക്കണമെന്നൂഹിക്കാം. വക്താവിന്റെ ഇച്ഛപോലെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ ചെയ്തുവെന്നാണെങ്കിൽ മനുഷ്യർ തിര്യക്കുൾ ഈ രണ്ടിലും പുല്ലിംഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പദങ്ങളെല്ലാം-മിത്രംപോലെ ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കുകളൊഴികെ-പുല്ലിംഗങ്ങളായും സ്ത്രീയെന്ന് കാണിക്കുന്ന പദങ്ങളെല്ലാം-ദാരാഃ, കളത്രം, ക്ഷേത്രം ഇങ്ങനെ രണ്ടോ മൂന്നോ വാക്കുകളൊഴിച്ച് സ്ത്രീ ലിംഗനാമങ്ങളായും നിയമേന ഇരിക്കാൻ കാരണമെന്ത്? പാണിനിസൂത്രം അധ്യായം 4 പാദം 1 സൂ 3 സ്ത്രീയാം എന്ന സൂത്രത്തിന്റെ മഹാഭാഷ്യത്തേയും ശബ്ദേന്ദു ശേഖരത്തെയും നോക്കുക. 'സ്തനകേശവതീ സ്ത്രീ സ്യാത്, ലോമശഃ പുരുഷഃ സ്മൃതഃ, ഉഭയോരന്തരം യച്ച തദഭാവേ നപുംസകം' സ്തനകേശങ്ങളുള്ളവൾ സ്ത്രീ, മുല, കേശം മുതലായ മുഖ്യമായ എല്ലാ അടയാളങ്ങളും എന്നർത്ഥം. മീശയുള്ളവൻ പുരുഷൻ, ആൺ, പെൺ ഈ രണ്ടും സമാനമായിരിക്കുന്നതു നപുംസകം-എന്ന ഭാഷ്യപദ്യത്തേയും അതിന്റെ വിവരണമായ കൈയടത്തേയും ശബ്ദേന്ദുശേഖരത്തേയും നോക്കുക.[3] ആദ്യം ആണ്, പെണ്ണ്, അതല്ലാത്തത് ഈ പിരിവിനനുസരിച്ച് ത്രിലിംഗശബ്ദങ്ങളും ഏർപ്പെട്ടു, പിന്നീട് കാലക്രമേണ കവികളും മറ്റുള്ളവരും പലകാരണങ്ങൾകൊണ്ട് ജഡത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഇതരലിംഗങ്ങളാരോപിച്ചുവന്നു എന്നല്ലാതെ, സത്വരജസ്തമസ്സുകളുടെ അവസ്ഥാഭേദം നിമിത്തം എല്ലാ വാക്കുകളും ഏതു ലിംഗത്തിനും ഇണങ്ങിയതെന്നു കരുതി ലോകം നിയമം നോക്കാതെ ലിംഗനിർണ്ണയം ചെയ്തതല്ലെന്നും ലിംഗനിയമം കാണാത്തതെന്തെന്നു ചോദിക്കുന്നവർക്ക് ഓരോ ഉത്തരം കൊടുത്തൊഴിക്കാൻ വേണ്ടി പതഞ്ജലി അങ്ങനെ പറഞ്ഞുവെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

തമിഴിൽ നാമപദങ്ങൾ ഉയർതിണച്ചൊല്ലുകൾ, അ റിണച്ചൊല്ലുകൾ എന്നു രണ്ടു വക. ദേവന്മാർ, മനുഷ്യർ, നരകർ ഇവർ ആദ്യവിഭാ

ഗത്തിലുൾപ്പെടും (നന്നൂൽചൊൽ 261). പക്ഷിമൃഗാദികളും അചേതന ങ്ങളും രണ്ടാം പിരിവിൽ. ആദ്യവകുപ്പിൽപ്പെട്ട പദങ്ങൾ, പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം, സാമാന്യലിംഗം എന്നു മൂന്ന്. ഉദാഹരണം-ചാത്തൻ, ചാത്തി, ചാത്തർ, ചാത്തികൾ. അ റിണച്ചൊല്ലുകൾ ഒന്റെൻപാൽ, പലവിൻപാൽ എന്നു രണ്ടുവക. ഉദാഹരണം-മരൈ, മരൈകൾ, മരം, മരങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളും ഇവിടെ ചേർക്കണം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ആ (ടാപ്, ഡാപ്, ചാപ്) ഈ (ങീപ്, ങീഷ്, ങീൻ), തി ഇത്യാദി സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ, ഉദാഹരണം-രമാ, ബഹു രാജാ, കാരീഷഗന്ധ്യാ (ഉണങ്ങിയ ചാണകത്തിന്റെ ഗന്ധത്തോടുകൂ ടിയവന്റെ പുത്രി) രാജ്ഞി-ങീപ്, ഗൗരി-ങീഷ്, ശാർങ്ഗരവീ-ങീൻ, യുവതീ-തിപ്രത്യയം, മതിഃ, ഗതിഃ-ക്തിൻ പ്രത്യയം പുല്ലിംഗനപുംസ കലിംഗങ്ങൾക്കു സ്ത്രീലിംഗത്തിനെന്നപോലെ പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങ ളില്ല. വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്ന് അവ അറി യപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണം-വൃക്ഷഃ (ഏകവചനം), വൃക്ഷൗ (ദ്വിവചനം), വൃക്ഷാഃ (ബഹുവചനം), ഫലം (ഏകവചനം), ഫലേ (ദ്വിവചനം), ഫലാനി (ബഹുവചനം).

ഇവിടെ 'ഃ' എന്ന വിസർഗ്ഗം സ്ത്രീലിംഗനപുംസകങ്ങളിൽ ഇല്ലാ ത്തതായിട്ടും (അം) മുതലായ നപുംസകലിംഗത്തിനുള്ള നപുംസക പ്രത്യയങ്ങൾ സ്ത്രീലിംഗ പുല്ലിംഗങ്ങളിലില്ലാത്തതായുമിരിക്കുന്നു. അനേക ശബ്ദങ്ങൾ ഇന്ന ലിംഗമെന്നു പ്രത്യയ വ്യത്യാസങ്ങൾ കൊണ്ട് അറിയുന്നതിനിടയില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-'ശാസ്ത്രകൃത്' ഇത് ശാസ്ത്രനിർമ്മാതാവായ പുരുഷനെയും സ്ത്രീയെയും കാണി ക്കത്തക്കത്. രൂപത്തിനും വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസമില്ല. ഈവിധ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം അടുത്തുള്ള ശബ്ദങ്ങളുടെ ലിംഗവി ഭക്തികളാലും പ്രകരണ(അർഥനിർണ്ണയ)ത്താലും ഇന്ന ലിംഗത്തോ ടുകൂടിയവയെന്ന് അറിയാവുന്നതാണ്. പാണിനിമഹർഷിയുടെ ലിംഗാ നുശാസനത്തിൽ ഇന്നിന്ന പ്രത്യയങ്ങളുള്ളവ ഇന്നിന്ന ലിംഗങ്ങളെന്ന സാമാന്യവിധിയുംഇന്നിന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഇന്നിന്ന ലിംഗമുള്ളവയെന്ന വിശേഷവിധിയും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. വിശേഷണപദങ്ങൾ വിശേഷ്യ ത്തിന്റെ സമാനലിംഗങ്ങളായിരിക്കണം.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. അറിയപ്പെടുന്നത് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അത് ലിംഗമെന്നർത്ഥം
2. ബലംകുറഞ്ഞവളായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ.
3. പാണിനീയസൂത്രത്തിലും ഭാഷ്യത്തിലും കൈയടന്റെ പ്രദീപത്തിലും ശബ്ദേന്ദു ശേഖരത്തിലും എല്ലാം ലിംഗഭേദത്തിനു നിയമമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

6

വചനനിരൂപണം

ഇനി വചനത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ഏക വചനം, ദ്വിവചനം, ബഹുവചനം എന്നു മൂന്ന് വചനങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹ രണം-രാമഃ, രാമൗ, രാമാഃ. ഒരർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നത് ഏകവചനം, രണ്ടിനെക്കുറിക്കുന്നത് ദ്വിവചനം, മൂന്നു മുതൽ മേല്പ്പോട്ടുള്ള എല്ലാ സംഖ്യകളെയും കുറിക്കുന്നത് ബഹുവചനം. തമിഴിൽ അൻ, ആൻ, മൻ, മാൻ മുതലായവ പുല്ലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും അൾ, ആൾ, ഇ മുതലാ യവ സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും അർ, മാർകൾ മുതലായവ സാമാന്യ ലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും തു, അൽ മുതലായവ ഏകലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും, കൾ, വൈ മുതലായവ അനേകലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും ആകുന്നു. മുറപ്ര കാരം ഉദാഹരണം നോക്കുക.

കുഴൈയൻ, കുഴൈയാൻ, വടമൻ, കോമാൻ,
കുഴൈയൾ, കുഴൈയാൾ, പൊന്തി
കുഴൈയർ, കുഴൈയാർ, തേവിമാർ, തേവികൾ
അതു, തോന്റൽ, അതുകൾ, അവൈ മുതലായവ.

തമിഴിലുള്ള ഉയർതിണൈ, അ റിണൈ എന്ന രണ്ടു പിരിവുകൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഇല്ലാത്തതിനു തമിഴിൽ പിൻകാലത്തിൽ യുക്ത്യ നുസരണമായി ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കാമെന്നാണെങ്കിൽ അതു ശരിയാ കയില്ല. എന്തെന്നാൽ പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം രണ്ടുമല്ലാത്തത് എന്ന വിഭാഗമേ മതിയായിട്ടുള്ളതെന്നും യുക്തിക്കുചേർന്നതുമായിട്ടിരിക്കെ ഉയർതിണൈ അ റിണൈ എന്ന വിഭാഗമെന്തിന്? മേലും ഉയിർത്തിണൈ അ റിണെ ഈ പിരിവ് ഏതിനെ തുടർന്ന് വന്നത്? അറിവിനെ അനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ തീരെ അറിവില്ലാത്ത മരം, മണ്ണ്, കല്ല് മുതലായവയും കുറെ അറിവുള്ളവയായ മൃഗാദികളും അ റിണൈ എന്ന ഒരു വകുപ്പായതെങ്ങനെ? അ റിണൈയിൽ ഏകലിംഗം, അനേ കലിംഗം എന്നു രണ്ടുവിധമായി വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ ഉയർതി ണൈയിലും ഏകലിംഗം, അനേകലിംഗം എന്നു രണ്ടു പിരിവില്ലാത്ത

തെന്ത്? പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം എന്ന പിരിവുകളിൽ ഏകലിംഗം ഉൾപ്പെട്ടുപോയി എന്നാണെങ്കിൽ അനേകലിംഗം പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം ഇവയിൽ ഉൾപ്പെടാതെ നിൽക്കുന്നതോ? ഏകലിംഗം, പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം ഇവയിൽ കാണുമെങ്കിൽ അനേകലിംഗവും പുല്ലിംഗസ്ത്രീലിംഗങ്ങളിൽ കാണുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉദാഹരണം–മൈന്താൻ എന്നു പറയുമ്പോൾ 'അൻ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർന്ന് ഒരാളിനെ കുറിക്കുന്നു. മൈന്തർ എന്ന ശബ്ദം അർ എന്ന പ്രത്യയം ചേരുമ്പോൾ പലരെ കുറിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധമായ ശബ്ദങ്ങൾ ഓരോ മാതിരിയായി പുല്ലിംഗത്തെ കാട്ടുന്നതോടുകൂടി ഏകത്വം, ബഹുത്വം എന്ന അർഥങ്ങളേയും പ്രത്യേകമായി കാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഒന്നു പുല്ലിംഗശബ്ദമെന്നും മറ്റൊന്ന് അനേകലിംഗശബ്ദമെന്നും വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നതു യുക്തിക്ക് അല്പമെങ്കിലും യോജിക്കുന്നതല്ല. അനേകലിംഗം എന്നതിനെ പകുത്താൻ അതല്ലാത്തത് ഏകലിംഗമെന്നു സ്വയമേവ സിദ്ധിക്കുമെന്നാണെങ്കിൽ പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം എന്നു വിഭാഗിച്ചാൽ രണ്ടുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നു സിദ്ധിക്കും. ആകയാൽ അനേകലിംഗശബ്ദം പുല്ലിംഗസ്ത്രീലിംഗങ്ങൾ അല്ലാത്തതായിപ്പോകുമല്ലോ. മേലും, അനേകലിംഗം മറ്റു രണ്ടു ലിംഗങ്ങളിലും ഉള്ളതാകയാൽ ഏതാണ് അനേകലിംഗശബ്ദമെന്നു ചോദ്യമുണ്ടായാൽ ഉത്തരം പറയുന്നതെങ്ങനെ? സ്ത്രീത്വവിവക്ഷയിലെ അനേകലിംഗമെന്നാകട്ടെ പുരുഷത്വവിവക്ഷയിലെ അനേകലിംഗമെന്നാകട്ടെ, ഉത്തരം പറയാമെന്നാൽ ഉയർതിണൈയിൽ തന്നെ പുല്ലിംഗത്തിലുള്ള ഉയർതിണൈ സ്ത്രീലിംഗത്തിലുള്ള ഉയർതിണൈ എന്നു രണ്ടുവകയുണ്ട്. ഈ രണ്ടിലും ഏകാർത്ഥലിംഗം അനേകാർത്ഥലിംഗം എന്നു രണ്ടു വകയും ഉൾപ്പെടുത്തി നാലു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് വന്നുകൂടും.

മേലും, മൈന്തർ, നങ്കൈയർ എന്നു പറയുന്നിടത്തു പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗമെന്നറിയാതെ അനേകലിംഗമെന്നു മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതിയെന്നാണെങ്കിൽ മൈന്തർ, നങ്കൈ ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ പുല്ലിംഗസ്ത്രീലിംഗങ്ങളെ അറിയാതെ ഏകലിംഗമെന്നു മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ പോരാത്തതെന്ത്? ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഉയർതിണൈ എന്ന രണ്ടു വകയും ഏകാർത്ഥലിംഗം, അനേകാർത്ഥലിംഗം എന്നു വിഭാഗിച്ചാൽ വ്യാകരണാചാര്യന്മാർക്ക് എളുപ്പമായിരിക്കും.

മേലും, ഒന്ന്, പലത് എന്നവ സംഖ്യാവിഭക്തികളേയും ആൺ, പെൺ എന്നത് ജാതിവിഭക്തികളെയും കാട്ടുന്നവയാകയാൽ ആ രണ്ടു വകയ്ക്കും ലിംഗമെന്ന ഒരു നാമം തന്നെ കൊടുത്തു ഒരു വകയായിട്ടു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ രണ്ടു വകയ്ക്കും ലിംഗം, വചനം എന്നു വേറെ സംജ്ഞകൾ കൊടുത്തു പ്രത്യേകമായിട്ടും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ തമിഴിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ലിംഗവിഭാഗങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിനോടു സംബന്ധമില്ലെന്നുള്ളതിനേയും പ്രാചീനത്വത്തേയും കാണിക്കുന്നു. തമിഴിൽ മൃഗം, പക്ഷി മുതലായവയ്ക്ക് പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം എന്ന വിഭാഗം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും സംസ്കൃതത്തോടു തീരെ അടുപ്പമില്ലെന്നുള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നു. കൂടാതെ തമിഴിൽ മുൻകാണിച്ച പ്രകാരം അൻ, ആൻ, അൾ, ആൾ എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഃ, ആഃ, ഈഃ ഈ പ്രത്യയങ്ങളോടു സംബന്ധമില്ലാതിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇ എന്ന പ്രത്യയം കുനി, കുഴൈക്കാതി, മണ്ണകത്തി, പുറത്തി മുതലായ ശബ്ദങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്നു എന്നും ഇതു സംസ്കൃതം തമിഴിൽ കലർന്നതിൽ പിന്നീട് വന്നുചേർന്നതായിരിക്കണം എന്നും ഉന്നേയമായിരിക്കുന്നു.

മേലും കൂനി മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ കുനൾ, കുഴൈക്കാതൾ എന്ന വിധം അൾ, ആൾ പ്രത്യയങ്ങൾ വച്ചും കാണപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും വന്ന മാനുഷി, ശങ്കരി, ദേവി, കുമാരി, കിന്നരി മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയത്തോടുകൂടി മാത്രം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മാനുഷി, ശങ്കരി, ദേവി മുതലായ സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങളിലുള്ള 'ഈ' എന്ന പ്രത്യയം തമിഴിൽ ഹ്രസ്വമായതുതന്നെ. ആകയാൽ തമിഴിൽ കാണപ്പെടുന്ന 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ആദ്യകാലത്തുതന്നെ തമിഴിൽ സ്വയമായി ഉള്ളതെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ വിശേഷണങ്ങൾ (പേരച്ചങ്ങൾ) എല്ലാം വിശേഷ്യത്തിന്റെ ലിംഗവചനങ്ങളെ അനുസരിച്ചേ ഇരിക്കയുള്ളൂ. ഉദാഹരണം- സുന്ദരഃ പുരുഷഃ, സുന്ദരീ സ്ത്രീ, സുന്ദരം ഗൃഹം. ഇവിടെ സുന്ദര എന്ന പേരച്ചം പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, ഗൃഹം എന്ന വിശേഷ്യങ്ങളിൽ ലിംഗവചനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

തമിഴിൽ പേരച്ചങ്ങൾക്കു ലിംഗവചനങ്ങൾ ഇല്ല. ഉദാഹരണം-അഴകിയ മനുഷ്യൻ, അഴകുള്ള പെണ്ണ്, അഴകുള്ള വീട് ഇങ്ങനെയാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഏകവചനം, ദ്വിവചനം, ബഹുവചനം ഇങ്ങനെ മൂന്ന് വചനങ്ങൾ ഉണ്ട്. തമിഴിൽ ഏകവചനം, ബഹുവചനം എന്നു രണ്ടുവചനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളു. സംസ്കൃതത്തിനു മുമ്പ് രണ്ടു വചനങ്ങൾ മാത്രം ഇരുന്നു. പിൽക്കാലത്തിൽ മൂന്ന് വചനങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം എന്നു നിശ്ചയം. ദമ്പതിമാർ ചേർന്ന് കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത് രണ്ടുപേരെയും കാത്തനുഗ്രഹിക്കുമെന്നുള്ള ഏർപ്പാട് ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷം രണ്ടു പേരും കർമ്മങ്ങളുടെ ആരംഭ

ത്തിനു അടുത്ത മുമ്പുസമയത്ത് സങ്കല്പം ചെയ്യുന്നതിലും അവസാനകാലത്ത് മഹാന്മാരുടെ അടുത്തുനിന്നും ആശീർവാദം സ്വീകരിക്കുന്നതിലും അതിവ്യാപ്തി, അവ്യാപ്തി എന്ന ദോഷങ്ങൾ കൂടാതെ അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ മുഴുവനും രണ്ടുപേർക്കുമാത്രം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കണമെന്നുള്ള സൗകര്യത്തിനുംവേണ്ടി ദ്വിവചനം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് ഊഹിച്ചറിയണം. അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നുമുതൽ എത്രയും കുറിക്കുന്നതിനു ബഹുവചനം മതിയെങ്കിൽ രണ്ടിനെ കുറിക്കുന്നതിനു ബഹുവചനം എന്തുകൊണ്ട് മതിയാകയില്ല?

മേലും ആദികാലം മുതല്ക്കുതന്നെ മൂന്നുവചനങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോഴും പിന്നെയും പിന്നെയും കൂടെക്കൂടെ യോജിച്ചു മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തുവന്ന സംസ്കൃതികൾ[1] പിൽക്കാലങ്ങളിൽ മറ്റു ഭാഷകളെക്കണ്ട് ദ്വിവചനം ആവശ്യമില്ലെന്നു തള്ളിക്കളയുമായിരുന്നു.

തമിഴിൽ മകിഴ്ചി, ഉയർവ് മുതലായ അർത്ഥങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിന് ലിംഗവചനവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട് (നന്നൂൽ-പൊതുവിയൽ 379. സൂ). ഉദാഹരണം -'തൻപുതൽവനൈ എന്നമ്മൈ വന്താൾ'എന്നു സന്തോഷിച്ചു പറയുന്നതിൽ പുല്ലിംഗം സ്ത്രീലിംഗമായിപ്പോയി.[2] എന്നാൽ ഈ സൂത്രത്തിൽ പറയപ്പെട്ട ലിംഗവ്യത്യാസം എന്നത് അലങ്കാരമൂലമായി ഏർപ്പെട്ടതത്രേ. വചനവ്യത്യാസം മാത്രം ഈ ഭാഷയ്ക്ക് ചേർന്നതായിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം - ഒരുവനെ പുകഴ്ത്തി പറയുന്നതിൽ 'അവരു വന്താർ' എന്ന ഏകവചനത്തെ ബഹുവചനമാക്കി പ്രയോഗിക്കുന്നു. 'ഏനൈതുണൈയാരായിനും എന്നാന് നിനൈത്തുണൈയുന്തേരാൻ പിറനിൽ പുകൽ' എന്ന സ്ഥലത്തു കോപത്താൽ ബഹുവചനം ഏകവചനം ആയിപ്പോയി. സംസ്കൃതത്തിൽ ഈവിധം വ്യത്യാസമില്ല. ബഹുമതിയെ കാട്ടുന്നതിന് ഈ കാലത്ത് സംസ്കൃത വിദ്വാന്മാർ തമിഴ്ഭാഷ മുതലായ ഭാഷകളെ അനുസരിച്ചുവരുന്നെങ്കിലും മുൻകാലത്ത് അങ്ങനെയില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ ജാതിയെക്കാട്ടുന്നതിന് ബ്രാഹ്മണൻ (ഉയർന്നവൻ) ബ്രാഹ്മണർ (ഉയർന്നവർ) എന്ന പ്രകാരം രണ്ടുവചനത്തേയും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. മേലും ഉത്തമപുരുഷവചനമായ അസ്മച്ഛബ്ദത്തെ (ഞാൻ എന്നതിനെ) ഏകവചനം, ദ്വിവചനം, ബഹുവചനം എന്ന മൂന്നർത്ഥങ്ങളിലും അഹം, ആവാം, വയം എന്നതിനുപകരമായി വയം എന്ന ബഹുവചനം സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇത് അന്യനെയും താനായിട്ടു ഭാവിക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടതാണ്. ഇനി ആപഃ (വെള്ളങ്ങൾ), ദാരാഃ (ഭാര്യമാർ), പ്രാണാഃ (പ്രാണവായുക്കൾ), വർഷാഃ

(വർഷങ്ങൾ, ഋതു) മുതലായ ഈ ശബ്ദങ്ങൾ വ്യാകരണമൂലമായിട്ട ല്ലാതെയും, കോസലാഃ, കുരവകാഃ, അംഗാഃ മുതലായ ദേശശബ്ദങ്ങൾ വ്യാകരണമൂലമായിട്ടും ഏകവചനത്തെ കാണിക്കുന്നതിന് എല്ലാ യ്പ്പോഴും ബഹുവചനമായിട്ടുമാത്രം വഴങ്ങിവരുന്നു. തമിഴിൽ 'അർ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയത്തോട് 'കൾ' എന്ന ബഹുവചനപ്രത്യയം വച്ചും ബഹുവചനത്തെ കാണിപ്പാൻ ഏർപ്പെടുത്തിവരുന്നു. സംസ്കൃ തത്തിൽ ഒരു വചനപ്രത്യയത്തിന്റെ മേൽ മറ്റൊരു വചനപ്രത്യയത്തെ വയ്ക്കുന്നില്ല.

സംസ്കൃതത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗപുല്ലിംഗങ്ങളിൽ ഏകവചനത്തെ കാട്ടുന്നതിന് തമിഴിലെപ്പോലെ ഭേദങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ബഹുവചനത്തെ കാണിക്കുന്നതിന് അഃ (ജസ്) എന്ന പ്രത്യയം മാത്രം (പുല്ലിംഗസർവ്വ നാമം ഒഴിച്ച്) ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. പുല്ലിംഗം രാമാഃ (രാമ+അഃ=രാമാഃ), ഹരയഃ (ഹരയ്+അഃ=ഹരയഃ). സ്ത്രീലിംഗം സ്ത്രിയഃ (സ്ത്രിയ്+അഃ=സ്ത്രിയഃ), ഗൗര്യഃ (ഗൗര്യ്+അഃ=ഗൗര്യഃ). മറ്റുള്ളവയെ ക്രമേണ കണ്ടുകൊള്ളുക.

തമിഴിൽ പുല്ലിംഗബഹുവചനത്തെ കാണിക്കുന്നതിന് അർ, ആർ, കൾ, മർ മുതലായ പല പ്രത്യയങ്ങളും, സ്ത്രീലിംഗബഹുവചനത്തെ കാണിക്കുന്നതിന് അര്, ആർ, കൾ, മാർ മുതലായ പല പ്രത്യയങ്ങളു മുണ്ട്. ക്രമത്തിൽ ഉദാഹരണം കുഴൈയർ, കുഴൈയാർ, ആൺകൾ, വടമർ മുതലായവയും കോതൈയർ, കോതൈയാർ, പെൺകൾ, തേവി മാർ മുതലായവയുമാകുന്നു. ഇനി സംസ്കൃതത്തിൽ നപുംസകലിം ഗത്തിലും (അലിപ്പാലിലും) (അ റിണൈ) ഇ എന്നതുമാത്രം ബഹുവ ചനപ്രത്യയമായിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-(ജ്ഞാനാനി) ജ്ഞാനാന്+ഇ=ജ്ഞാനാനി, (വാരീണി) വാരീണ്+ഇ=വാരീണി (മൃദൂ നി) മൃദൂന്+ഇ=മൃദൂനി ഇത്യാദി. തമിഴിൽ 'അ റിണൈയിൽ' ബഹുവ ചനത്തെ കാണിക്കുന്നതിന് വൈ, കൾ, അവ് മുതലായ പല പ്രത്യയ ങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹരണം-അവൈ, മരങ്കൾ, യാവന, അവ് മുതലായവ.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. സംസ്കൃതക്കാർ എന്നർത്ഥം
2. കോപം, നിന്ദ തുടങ്ങിയവയെ കുറിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ലിംഗവചനാദികൾ മാറിയാലും കുഴപ്പമില്ലെന്നു നന്നൂൽ 379-ാം സൂത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

7

വിഭക്തിനിരൂപണം

സംസ്കൃതത്തിൽ ഏഴു വിഭക്തികളുണ്ട്. അവ പ്രഥമാ, ദ്വിതീയാ, തൃതീയാ, ചതുർത്ഥീ, പഞ്ചമീ, ഷഷ്ഠീ, സപ്തമീ ഇവയാണ്. ഇവയിൽ പ്രഥമാവിഭക്തിയിൽ സംബോധനപ്രഥമാ എന്നൊരു ഭേദംകൂടിയുണ്ട്. ഓരോരോ വിഭക്തിയിലും ഏകദ്വിബഹുത്വങ്ങളെ കാട്ടുവാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ആകയാൽ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ 21 ആകുന്നു. തമിഴിലും സംബോധന പ്രഥമയോടുകൂടി എട്ടായിട്ട് വിഭക്തികൾ പിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെപോലെ ഓരോരോ വിഭക്തിയിലും ഏകത്വബഹുത്വങ്ങളെ കാട്ടുന്നതിന് പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങളില്ല. പ്രഥമൈക വചനശബ്ദത്തോടു 'ഐ' മുതലായ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്ത് ഏകവചനത്തിലും പ്രഥമാബഹുവചനശബ്ദത്തോടു 'ഐ' മുതലായ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്തു ബഹുവചനത്തിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഉദാഹരണം– ചാത്തൻ എന്ന ഏകവചനത്തോട് 'ഐ' പ്രത്യയം വച്ച് ചാത്തനൈ എന്നും ചാത്തർ എന്ന പ്രഥമാബഹുവചനശബ്ദത്തോടു 'ഐ' എന്ന പ്രത്യയം വച്ച് ചാത്തരൈ എന്നും പറയുന്നു. ഇതുപോലെ കണ്ടുകൊൾക. സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രഥമയുടെ പ്രത്യയങ്ങളെ തന്നെയാണ് സംബോധനപ്രഥമയ്ക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. എന്നാൽ സംബോധനപ്രഥമൈകവചനത്തിൽ മാത്രം വിഭക്തി വന്നു ലോപിച്ച് വിഭക്തി ഇല്ലാത്തതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണം– രാമഃ, രാമൗ, രാമാഃ എന്നത് പ്രഥമവിഭക്തി, രാമ, രാമൗ, രാമാഃ എന്നത് സംബോധനപ്രഥമ, ചില അക്ഷരങ്ങൾ അന്തമായിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളിൽ വിഭക്തിപ്രത്യയം ലോപിക്കുന്നതോടുകൂടി അന്ത്യങ്ങളിൽ ചില വികാരങ്ങളുമുണ്ട്. ഉദാഹരണം–

ഹരിഃ, ഹരീ, ഹരയഃ,
ഹരേ, ഹരീ, ഹരയഃ.

പ്രഥമയായത് കർത്താ, കർമ്മം മുതലായ വിശേഷാർത്ഥങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കാതെ പ്രാതിപദികത്തിന്റെ (നാമധാതുവിന്റെ)

അർത്ഥത്തെ മാത്രം കാട്ടുന്നു. സംബോധനപ്രഥമയ്ക്ക് പ്രഥമയുടെ പ്രത്യയങ്ങളല്ലാതെ വേറെ പ്രത്യയങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ പ്രഥമയിൽ ചേർക്കപ്പെടും. ഈ സംബോധനാവിഭക്തിശബ്ദങ്ങൾ 'ഹേ' എന്ന അവ്യയത്തെ ആദ്യമായിട്ടു വച്ചും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും. ഉദാഹരണം- ഹേ രാമ. തമിഴിൽ വേറെ പ്രത്യയവികാരങ്ങൾ വരികയാൽ എട്ടാമതു പ്രത്യേകവിഭക്തിയായിട്ടു സംബോധനാപ്രത്യയം പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം- ചാത്താ വാ, ഇവിടെ ചാത്തൻ വരുന്നുവെന്നുള്ള പ്രഥമാശബ്ദത്തിൽ നിന്നുമുള്ള വ്യത്യാസത്തെ കണ്ടുകൊള്ളുക. തമിഴിൽ പ്രഥമാ വിഭക്തിക്ക് (എഴുവായ് വേറ്റുമൈ) പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങളില്ല. ഇപ്രകാരം പ്രത്യയാഭാവംതന്നെയാണ് പ്രഥമാവിഭക്തിക്ക് ലക്ഷണമായിരിക്കുന്നത്. (നന്നൂൽ. സൂ.295).

സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രഥമയും മറ്റുള്ള വിഭക്തികളെപ്പോലെ പ്രത്യേകപ്രത്യയത്തോടുകൂടിയതാണ്. അല്ലാതെയും അതാതു വിഭക്തിയിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി വചനാർത്ഥങ്ങളോടു കലർന്ന് വിഭക്ത്യർത്ഥങ്ങളെ കാട്ടുവാൻ പ്രത്യേകപ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ഉദാഹരണം- രാമ+അം=രാമം. 'അം' വിഭക്തിപ്രത്യയം (ഒരു രാമനെ); (രാമൗ) 'ഔ' പ്രത്യയം (രണ്ടുരാമന്മാരെ); രാമാൻ (ശസ്പ്രത്യയം) (ബഹുരാമന്മാരെ).

തമിഴിൽ വചനങ്ങളെ കാട്ടുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങളായിട്ടു അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. വചനപ്രത്യയങ്ങളോടു പ്രഥമയിൽ യാതൊരു വിഭക്തി പ്രത്യയവും ചേരുന്നില്ല. മറ്റുള്ള വിഭക്തികളിൽ 'ഐ' മുതലായ ഓരോരോ പ്രത്യയം മാത്രമേ ചേർന്നിട്ടുള്ളൂ. ഉദാഹരണം- (ചാത്തൻ)-അൻ പ്രത്യയം ഏകവചനത്തെ കാട്ടുന്നത്. ചാത്തർ- 'അർ'പ്രത്യയം ബഹുവചനത്തെ കാട്ടുന്നത്; ചാത്തനൈ- ഈ രണ്ടു ഭാഗത്തും 'ഐ' എന്ന ഒരു പ്രത്യയമത്രേ കർമ്മത്തെ കാട്ടുന്നത്. മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളതുപോലെതന്നെ തമിഴിൽ എട്ടു വിഭക്തികളാണെന്നുള്ളത് സംസ്കൃതികളായ വ്യാകരണാചാര്യന്മാർ പിൻകാലങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതാണ്.

സംസ്കൃതത്തിൽ രൂപവ്യത്യാസം മൂലമായിട്ടുതന്നെ ഏഴുവിഭക്തികൾ ഏർപ്പെട്ടു. അല്ലാതെ അർത്ഥവ്യത്യാസം നിമിത്തം ഏർപ്പെട്ടതല്ല- എന്തെന്നാൽ പ്രഥമാവിഭക്തിയിൽ സംബോധനമെന്ന അർത്ഥം അതിന്റെ അഭാവമാകുന്ന വിശേഷങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയെ വേർതിരിക്കുന്നില്ല. രണ്ടാമതിൽ ഗാം ദോഗ്ദ്ധിപയഃ, ഹരിഃ ദേവാൻ അമൃതം ആശയത്, (പശുവിനെ പാലെ കറക്കുന്നു, ഹരി ദേവന്മാരെക്കൊണ്ട് അമൃതത്തെ ഭക്ഷിപ്പിച്ചു); ഇതുപോലെയുള്ള സ്ഥലത്തു

പശുവിനെയെന്നത് പശുവിലിരുന്ന് എന്നതുപോലുള്ള വേറെ വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നതിനാലും, നികഷാലങ്കാം-(ലങ്കയെ സമീപത്തിൽ) എന്നു മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ലങ്കയെ എന്നുള്ളത് ലങ്കയുടെ എന്ന സംബന്ധാർത്ഥത്തെ തരികയാലും മാസം അധീതേ (മാസത്തിൽ മുഴുവനും പഠിക്കുന്നു), ക്രോശം കുടിലാ നദീ (നദി ഒരു വിളിപ്പാട് മുഴുവനുമുള്ള ദൂരത്തിൽ വളഞ്ഞൊഴുകുന്നു) മുതലായ സ്ഥലത്തു കാലത്തേയും വഴിയേയും കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളിൽനിന്ന് മുഴുവനിലും എന്ന ആധാരാർത്ഥത്തിലും, ഉപഹരിംസുരാഃ (ദേവന്മാർ ഹരിയെക്കാളും കുറഞ്ഞവർ) എന്നു പഞ്ചമീവിഭക്തിയുടെ അർത്ഥത്തിലും നദീം അന്വവസിതാ സേനാ എന്നതിൽ (സേന നദിയോടു സംബന്ധിച്ചു) എന്ന തൃതീയാവിഭക്ത്യർത്ഥത്തിലും വരുന്നു. അദ്ധ്യാസ്തേ വൈകുണ്ഠം ഹരിഃ (ഹരി വൈകുണ്ഠത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു) മുതലായ സ്ഥലത്ത് ആധാരാർത്ഥത്തെ കാട്ടുന്നു. ത്രിതീയാവിഭക്തി കർത്താ, കരണം (കരുവിനെ - സഹാർത്ഥയോഗം) (ഉടനികഴ്വ്) ഈ അർത്ഥങ്ങളെ കാട്ടുന്നു. ഉദാഹരണം-രാമേണ ഹതോ രാവണഃ (രാമനാൽ രാവണൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു). കരേണ ആദദാതി അന്നം (കൈകൊണ്ടു ചോറിനെ എടുക്കുന്നു), പുത്രേണ സഹ ആഗച്ഛതി പിതാ (അച്ഛൻ മകനോടുകൂടി വരുന്നു). അല്ലാതെയും രണ്ടോ മൂന്നോ ധാതുക്കളുടെ സംബന്ധത്തിൽ തൃതീയയും ദ്വിതീയയും ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. 'അക്ഷാൻ, അക്ഷൈഃ വാ ദീവ്യതി' (അക്ഷങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ചൂതുകളെ അഥവാ അക്ഷങ്ങൾകൊണ്ടു വിളയാടുന്നു (ചൂതുകളിക്കുന്നു). പിത്രാ പിതരം വാ സഞ്ജാനീതേ, കാരയതി ഭൃത്യേന ഭൃത്യം വാ ഘടം, ഭൃത്യനെക്കൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ ഭൃത്യനെ ഘടത്തെ ചെയ്യിക്കുന്നു. ചതുർത്ഥീവിഭക്തി സമ്പ്രദാനാർത്ഥത്തെയും ചിലേടത്തു ദ്വിതീയാവിഭക്തി ഉദ്ദേശാർത്ഥത്തെയും കാണിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം-വിപ്രായ ഗാം ദദാതി - (ബ്രാഹ്മണന്നായി പശുവിനെ കൊടുക്കുന്നു), ഫലായ യതതേ (ഫലത്തിന്നായി യത്നിക്കുന്നു), ഹരയേ ക്രുദ്ധ്യതി (ഹരിയെ കോപിക്കുന്നു), പുഷ്പായ സ്പൃഹയതി (പുഷ്പത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു). അല്ലാതെയും ചിലയിടത്ത് ദ്വിതീയയും ചതുർത്ഥിയും ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ വരുന്നു. ഉദാഹരണം- ത്വാം തൃണം തൃണായ വാ ന മന്യേ (നിന്നെ പുല്ലായിട്ടുംകൂടെ അതായതു പുല്ലോളവുംകൂടെ വിചാരിക്കുന്നില്ല), ഗ്രാമം ഗ്രാമായ വാഗച്ഛതി (ഗ്രാമത്തിനു പോകുന്നു). അല്ലാതെയും ഒരിടത്തു തൃതീയാർത്ഥത്തിലും ചതുർത്ഥി വരും. ഉദാഹരണം-ശതേന ശതായ വാ പരിക്രീണതേ ഭൃത്യം (നൂറു നാണയം കൊണ്ടടിമയാക്കി വേലക്കാരനെ വാങ്ങിക്കുന്നു.)

തമിഴിൽ മരുനിലം, പഴം മുതലായ അ റിണൈച്ചൊല്ലുകളിലും അന്ത്യമായ 'അം' എന്നത് സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വനം, ഫലം മുതലായ നപുംസകലിംഗശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തോടൊത്തിരിക്കുന്നു. ഈ യോജിപ്പു തമിഴിൽനിന്നും സംസ്കൃതത്തിലായതാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ നിലം, പഴം മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ തമിഴിൽ പകാപ്പദങ്ങളായിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രഥമാവിഭക്തി ഏകവചനപ്രത്യയമായി കാണപ്പെടുന്നു. പ്രത്യയത്തോടുകൂടാതെ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കു യുക്ത്യനുസരണമായി പ്രത്യയം ഏർപ്പെടുത്തി ആ പ്രത്യയത്തെ മറുപടിയും ലോപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണം- വാരി (ജലം), മധു (തേൻ) മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ യാതൊരു പ്രത്യയവും ചേരാതെതന്നെ പ്രഥമൈക വചനലക്ഷണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ഫലം, വനം മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ പ്രത്യയം ചേരാതിരിക്കെ 'അമ്' എന്നതിനെ പ്രത്യയമായി പിരിച്ച് വന, ഫല മുതലായവയെ അടയാളമായി ഏർപ്പെടുത്തി എന്നൂഹിക്കാം.

രമു ക്രീഡായാം, ഇതിലെ രമ് എന്നതു ധാതുവാണ് (പകുതി), ക്രീഡയെന്നത് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. രമു എന്ന ധാതു ക്രീഡായാം (വിളയാട്ട്) എന്ന അർത്ഥത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. ഈ ധാതുവിനെ വിഭാഗിക്കുമ്പോൾ രമ്+ഉ എന്നാകും- ഇതിലെ ഉ എന്നത് 'ഉപദേശേജനുനാസിക ഇത്'(പാ.സൂ. 1-3-2) ഉപദേശത്തിൽ (ആഗമം, ആദേശം, ധാതു, പ്രത്യയം മുതലായവ ഉപദേശിക്കപ്പെടുമ്പോൾ[1]) അനുനാസികമായിരിക്കുന്ന അച്ച് ഇത്താകും എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇത്തായി ലോപിച്ചുപോകയാൽ രമ് എന്നുമാത്രം ഇരിക്കവേ കരണാധികരണയോശ്ച (3-3-117) എന്ന അധികാരത്തിലുള്ള ഹലശ്ച (പാ സു. 3-3-121) ഹലന്തമായിരിക്കുന്ന ധാതുവിലിരുന്ന് അധികാരാർത്ഥത്തിൽ (ഇരിപ്പിടമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ) ഘഞ് പ്രത്യയം വരും എന്ന സൂത്രത്താൽ ഘഞ് വന്നു. രമ്+ഘഞ് എന്നായി. പകുത്തുനോക്കുമ്പോൾ രമ്+ഘ്+അ+ൻ എന്നായി. ഇവയിൽ 'ലശക്വതദ്ധിതേ' (1-3-8) തദ്ധിത പ്രത്യയത്തെ വിട്ടു വേറെവരുന്ന പ്രത്യയങ്ങളുടെ ആദ്യാവയവങ്ങളായിരിക്കുന്ന ലകാരം ശകാരം കവർഗ്ഗം ഇവ ഇത്തുകളായി ഭവിക്കും എന്ന സൂത്രത്താൽ ഘ് എന്നതും ഹലന്ത്യം (പാ. സൂ. 1-3-3) (ഉപദേശത്തിൽ അന്ത്യമായിരിക്കുന്ന ഹല് ഇത്തായിത്തീരും) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഞ് എന്നതും ഇത്തുകളായിത്തീർപ്പോൾ തസ്യ ലോപഃ (പാ. സൂ. 1-3-9) (ഇത്തെന്നുള്ള സംജ്ഞ ഏതിന്നു വിധിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതിനു ലോപം വരും) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇത് സംജ്ഞകളായ ഘ്, ഞ് ഇവയ്ക്ക് ലോപം (അദർശനം) വന്ന് പൊയ്പോയി. അകാരം ശേഷി

ക്കയും ചെയ്തു. രമ്+അ എന്നിരിക്കെ അത ഉപധായാഃ (പാ. സൂ. 1-2 -116) ഉപധയെന്നത് അവസാനത്തിന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന അക്ഷരമാണ്. ഇവിടെ അകാരത്തിനു വൃദ്ധിവന്നു. രാമ്+അ=രാമ എന്നായി. ഇതിന് കൃത്തദ്ധിതസമാസാശ്ച (പാ. സൂ. 1-2-46) (കൃത്പ്രത്യയാന്തവും തദ്ധിതാന്തവും സമാസവും പ്രാതിപദികമാവും) എന്ന സൂത്രത്താൽ പ്രാതിപദികത്വം സിദ്ധിക്കും. രാമ എന്നത് അവ്യുൽപന്നമാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. ആ പക്ഷത്തിൽ അർത്ഥവദ്ധാതുരപ്രത്യയഃ പ്രാതിപദികം (പാ. സൂ. 1-2-45) (അർത്ഥമുള്ളതായും ധാതു അല്ലാത്തതായും പ്രത്യയമല്ലാത്തതായും ഇരിക്കുന്ന ശബ്ദം പ്രാതിപദികമാകും) എന്ന സൂത്രത്താൽ പ്രാതിപദികത്വം സിദ്ധിക്കും. സ്വൗജസമൗട്ഛഷ്ടാഭ്യാംഭിസ്ങേഭ്യാം ഭ്യസ്ങസിഭ്യാംഭ്യസ്ങസോസാംങ്യോസ്സുപ് (4-1-2) പ്രാതിപദികത്തെക്കാൾ പരമായിട്ടു സ്വാദികളായിരിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വരും. സ്വാദികളായ പ്രത്യയങ്ങൾ ഏവ എന്നാൽ.

	ഏക	ദ്വി	ബഹു
പ്രഥമ	സു	ഔ	ജസ്
ദ്വിതീയാ	അം	ഔട്	ശസ്
തൃതീയാ	ടാ	ഭ്യാം	ഭിസ്
ചതുർത്ഥീ	ങേ	ഭ്യാം	ഭ്യസ്
പഞ്ചമീ	ങസി	ഭ്യാം	ഭ്യസ്
ഷഷ്ഠീ	ങസ്	ഓസ്	ആം
സപ്തമീ	ങി	ഓസ്	സുപ്

സുങസികളുടെ ഉ കാരവും ഇകാരവും ഇ് ശ് ട് ങ് പ് ഇവയും ഇത്തുകളാകയാൽ - ഇവയ്ക്കും വിഭക്തികളെന്നു പേർ. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം എല്ലാ പ്രാതിപദികങ്ങളിന്മേലും ഇവയെ ചേർത്തുകൊള്ളണം. എങ്ങനെയെന്നാൽ - സു - എന്നതു പ്രഥമൈകവചന പ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+സു എന്നിരിക്കെ വിഭാഗിക്കുമ്പോൾ രാമ+സ്+ഉ എന്നായി. ഉകാരം ഇത്തായി ലോപിച്ചു പോകയാൽ രാമ്+സ് എന്നിരിക്കെ സസജുഷോരുഃ (പാ. സൂ. 8-2-66) എന്ന സൂത്രത്താൽ സകാരത്തിനു രേഫവും (ര് എന്നും), ഖരവസാനയോഃ വിസർജ്ജനീയഃ (പാ. സൂ. 8-3-15) എന്ന സൂത്രത്താൽ രേഫത്തിനു വിസർഗ്ഗവും വന്നു രാമ+ഃ=രാമഃ എന്നു പ്രഥമൈകവചനാന്തം സിദ്ധിക്കും. ഔ എന്നത് പ്രഥമാദ്വിവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ഔ=രാമൗ എന്നായിത്തീരും. ഇങ്ങനെ പ്രഥമാദ്വിവചനാന്തപദം സിദ്ധിക്കും. രാമ്+ജ്+അസ് എന്നിരിക്കെ ജ് എന്നതു ലോപിച്ചു പോകുന്നതിനാൽ രാമ+അസ് എന്നായതിന്റെ ശേഷം പ്രഥ

മയോഃ പൂർവ്വ സവർണ്ണഃ (പാ. സൂ. 6–1–102) എന്ന സൂത്രത്താൽ രാമശ ബ്ദത്തിന്റെ അകാരത്തിനും അസ് എന്നതിന്റെ അകാരത്തിനുംകൂടി ഒരു ദീർഘാകാരം വന്നു. രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വരുമ്പോൾ രാമാഃ എന്നു പ്രഥമാ ബഹുവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

സംബോധനപ്രഥമൈകവചനപ്രത്യയവും സ് ആകയാൽ രാമ+സ് എന്നിരിക്കെ ഏങ് ഹ്രസ്വാത് സംബുദ്ധേഃ (പാ. സൂ. 6–1–69) എന്ന സൂത്രത്താൽ സംബോധനപ്രഥമയുടെ ഏകവചനമായി സംബുദ്ധി എന്നു പേരുള്ള സ് എന്നതു ലോപിച്ച് രാമ എന്നാകും. ഇതിന്റെ ദ്വിവ ചനവും ബഹുവചനവും മുമ്പു പ്രഥമയിൽ കാണിച്ച ദ്വിബഹുവചന ങ്ങൾപോലെതന്നെയാണ്. ഔ, ജസ് ഇവ ചേർന്നു രാമൗ, രാമാഃ എന്നും രൂപങ്ങൾ സിദ്ധിക്കും. ഈ മൂന്നുവചനങ്ങളുടെ ആദിയിൽ സംബോധ നത്തിന് അടയാളമായ വേറൊരു ശബ്ദമായ ഹേ എന്നതിനെ ചേർത്തു ഹേ രാമ, ഹേ രാമൗ, ഹേ രാമാഃ എന്നു സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അമ് എന്നത് ദ്വിതീയൈകവചന പ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+അമ് എന്നിരിക്കെ അമി പൂർവഃ (പാ.സൂ. 6–1–10) എന്ന സൂത്രത്താൽ രാമ ശബ്ദത്തിന്റെ അകാരത്തിനും അമ് പ്രത്യയത്തിലെ അകാരത്തിനും കൂടി ഒരു അകാരം ആദേശമായി വന്നു രാമ്+അ+മ്=രാമം എന്നു ദ്വിതീ യൈകവചനാന്തമായി രൂപം സിദ്ധിക്കും. ഇതിന്റെ ദ്വിവചനപ്രത്യയം ഔട് ആകയാൽ രാമ+ ഔട് എന്നിരിക്കെ ട് എന്നതു ലോപിച്ചുപോ കുമ്പോൾ രാമ+ഔ എന്നായിട്ടു പ്രഥമാദ്വിവചനത്തിലെപ്പോലെ രാമൗ എന്നുള്ള ദ്വിതീയാ ദ്വിവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

'ശസ്' എന്നത് ദ്വിതീയാബഹുവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ശസ് എന്നിരിക്കെ ശ് എന്നതു ലോപിച്ച് രാമ+അസ് എന്നായി പ്രഥമയോഃ പൂർവ്വസവർണ്ണഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സവർണ്ണദീർഘം വന്നു രാമ്+ആ+സ്=രാമാസ് എന്നിരിക്കെ തസ്മാഛസോ നഃ പുംസി (6–1 –103) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിന് 'ൻ' എന്ന ആദേശം വന്ന്, രാമാൻ എന്ന ദ്വിതീയാ ബഹുവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ടാ എന്നത് തൃതീയൈകവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ടാ എന്നി രിക്കേ ട് എന്നതിനു ലോപം വന്നു രാമ+ആ എന്നായപ്പോൾ ടാങ്ങസിങസാമിനാത്സ്യാഃ (7–1–12) എന്ന സൂത്രത്താൽ ആ എന്നതിന് ഇന എന്ന ആദേശം വന്നു. രാമ+ഇന എന്നിരിക്കെ, ആദ്ഗുണഃ (6–7 –87) ഈ സൂത്രത്താൽ അ ഇ ഇവ രണ്ടിനും കൂടി ഒരു ഏകാരം വന്നു രാമ്+ഏ+ന=രാമ്+ഏ+ന്+അ എന്നിരിക്കെ, അട്കുപ്വാങ്നും വ്യവാ യേപി (8–4–2) എന്ന സൂത്രത്താൽ ൻ എന്നതു ൺ എന്നായി

രാമ്+ഏ+ൺ+അ=രാമേണ എന്നു തൃതീയൈക വചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ഭ്യാം എന്നതു തൃതീയാദ്വിവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ഭ്യാം=രാമ്+അ+ഭ്യാം സുപി ച (7–3–102) എന്ന സൂത്രത്താൽ അകാരത്തിനു ദീർഘം ആദേശമായിട്ടു വന്നു. രാമ്+ആ+ഭ്യാം=രാമാഭ്യാം എന്നു തൃതീയാദ്വിവചനാന്തരൂപം സിദ്ധിക്കും.

ഭിസ് എന്നതു തൃതീയാബഹുവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ഭിസ് എന്നിരിക്കെ അതോ ഭിസ ഐസ് (7–1–9) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭിസ് എന്നതിന് ഐസ് എന്ന ആദേശം വന്നു രാമ+ഐസ്=രാമ്+അ+ഐസ് എന്നായപ്പോൾ, വൃദ്ധിരേചി എന്ന സൂത്രത്താൽ അ ഐ ഇവയ്ക്ക് ഏകാദേശമായിട്ട് ഐകാരം വന്നു; രാമ്+ഐ+സ്=രാമൈസ് എന്നായതിന്റെ ശേഷം രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് രാമൈഃ എന്ന് തൃതീയാ ബഹുവചനാന്തരൂപം സിദ്ധിക്കും. ങേ എന്നത് ചതുർത്ഥിയുടെ ഏകവചന പ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ങേ എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ങേര്യഃ (7–1–13) എന്ന സൂത്രത്താൽ ങേ എന്നതിന് യ എന്ന ആദേശം വന്നു രാമ+യ=രാമ്+അ+യ എന്നായി. സുപിച എന്ന സൂത്രത്താൽ അ എന്നതിന് ദീർഘം ആദേശമായിട്ടു വന്നു, രാമ്+ആ+യ=രാമായ എന്ന് ചതുർത്ഥ്യേകവചനാന്ത രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ചതുർത്ഥിദ്വിവചനത്തിന്റെ പ്രക്രിയകളെല്ലാം തൃതീയാദ്വിവചനത്തിന്റേതുപോലെ തന്നെയിരിക്കും.

ഭ്യസ് എന്നത് ചതുർത്ഥീബഹുവചന പ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ഭ്യസ്=രാമ്+അ+ഭ്യസ് എന്നിരിക്കെ ബഹുവചനേ ഝല്യേത് (7–3–103) എന്ന സൂത്രത്താൽ അ എന്നതിന് ഏ എന്ന ആദേശം വന്നു രാമ്+ഏ+ഭ്യസ് എന്നായ ശേഷം രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്നു രാമേഭ്യഃ എന്ന് ചതുർത്ഥീ ബഹുവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ങസി എന്നത് പഞ്ചമ്യേകവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ങസി എന്നിരിക്കെ ടാങസിങസാമിനാത്സ്യാഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ആൽ എന്ന ആദേശം വന്നു. രാമ+ആൽ=രാമ്+അ+ആൽ എന്നായി. അകസ്സവർണ്ണേ ദീർഘഃ (6–1–101) എന്ന സൂത്രത്താൽ അ ആ ഇതുകൾക്കു രണ്ടും കൂടി ആ എന്ന ഒരക്ഷരം ആദേശമായി വന്നു രാമ്+ആ+ൽ=രാമാൽ എന്നും വാവസാനേ (8–4–56) എന്ന സൂത്രത്താൽ രാമാൽ, രാമാദ് എന്നു രണ്ടു രൂപങ്ങളും അനചി ച (8–4–47) എന്ന സൂത്രത്താൽ ദിത്വം വന്നു രാമാത്ത്, രാമാദ്ദ് എന്നു രണ്ടു രൂപങ്ങളും രാമാത്, രാമാദ് എന്നിങ്ങനെ

നാലു രൂപങ്ങളായിട്ടും വരും. ഇപ്രകാരം പഞ്ചമ്യേകവചനാന്തരൂപം സിദ്ധിക്കും.

പഞ്ചമീദ്വിവചനബഹുവചനങ്ങൾക്കു ചതുർത്ഥീ ദ്വിവചനബഹുവചനങ്ങളുടേതുപോലെ തന്നെ പ്രക്രിയ എന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളണം.

ങസ് എന്നത് ഷഷ്ഠ്യേകവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ങസ് എന്നിരിക്കെ ടാങസിങസാമിനാത്സ്യാഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ങസ് എന്നതിനു സ്യ എന്നുള്ള ആദേശം വന്ന് രാമ+സ്യ=രാമസ്യ എന്നു ഷഷ്ഠ്യേകവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ഓസ് എന്നത് ഷഷ്ഠീദ്വിവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ഓസ്=രാമ്+അ+ഓസ് എന്നിരിക്കെ ഓസിച (7–3–104) എന്ന സൂത്രത്താൽ അ എന്നതിന് ഏ എന്ന മാറ്റം സംഭവിച്ചു രാമ്+ഏ+ഓസ് എന്നാകും. ഏചോയവായാവഃ (6–1–78) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഏ എന്നതിന് അയ് എന്ന ആദേശം വന്നു രാമ്+അയ്+ഓസ്=രാമയോസ് എന്നും രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്നിട്ട് രാമയോഃ എന്നും ഷഷ്ഠീദ്വിവചനാന്തരൂപം സിദ്ധിക്കും.

ആമ് എന്നത് ഷഷ്ഠീബഹുവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ആമ് എന്നിരിക്കെ ഹ്രസ്വനദ്യാപോനുട് (7–1–54) എന്ന സൂത്രത്താൽ ആമ് എന്നതിനു മുമ്പുഭാഗത്ത് ന് എന്ന ആഗമം വന്നു രാമ+ന്+ആമ്=രാമ്+അ+ന്+ആമ് എന്നാകും. നാമി (6–4–3) എന്ന സൂത്രത്താൽ അ എന്നതിനു ദീർഘം വന്നു രാമ്+ആ+ന്+ആമ് എന്നും അട്കുപ്വാങ്നുമ്വ്യവായേപി എന്ന സൂത്രത്താൽ ന് എന്നതിന് ണത്വം വന്നു രാമ്+ആ+ൺ+ആം എന്നു സന്ധി ചെയ്യുമ്പോൾ രാമാണാം എന്നും ഷഷ്ഠീബഹുവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ങി എന്നത് സപ്തമ്യേകവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+ങി=രാമ്+അ+ങ്+ഇ എന്നിരിക്കെ ങ് എന്നതു ലോപിച്ചുപോകുകയും രാമ്+അ+ഇ എന്നാകയും ആദ്ഗുണഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ അകാരത്തിനും ഇകാരത്തിനും കൂടിച്ചേർന്ന് ഏകാരം ഗുണമായിട്ടു വന്നു രാമ്+ഏ=രാമേ എന്നു സപ്തമ്യേകവചനാന്തരൂപം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഓസ് എന്ന സപ്തമീദ്വിവചനത്തിനു ഷഷ്ഠീ ദ്വിവചനം പോലെ.

സുപ് എന്നത് സപ്തമീ ബഹുവചനപ്രത്യയമാകയാൽ രാമ+സുപ് എന്നിരിക്കെ പ് എന്നതു ലോപിച്ചതിന്റെ ശേഷം രാമ്+അ+സു

എന്നായി. അപ്പോൾ ബഹുവചനേ ഝല്യേത് എന്ന സൂത്രത്താൽ അകാരത്തിന് ഏകാരം ആദേശമായി വന്ന് രാമ്+ഏ+സു=രാമ്+ഏ+സ്+ഉ എന്നിരിക്കും. അപദാന്തസ്യമൂർദ്ധന്യഃ (8-3-55) എന്നും ഇൺകോഃ (8-3-57) എന്നുമുള്ള സൂത്രങ്ങളാലും സ് എന്നതിന് ഷ് എന്നു മൂർദ്ധന്യമായ ആദേശം വന്നു രാമ്+ഏ+ഷ്+ഉ=രാമേഷു എന്നു സപ്തമീ ബഹുവചനാന്തമായ രൂപം സിദ്ധിക്കും.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. പാണിനി തുടങ്ങിയ ആദ്യാചാര്യന്മാർ ഉച്ചരിച്ചതിനെയാണ് ഉപദേശം എന്നു പറയുക.

8

ധാതുനിരൂപണം

ലട്, ലിട്, ലുട്, ലൃട്, ലേട്, ലോട്, ലങ്, ലിങ്, ലുങ്, ലൃങ് ഇങ്ങനെ ലകാരങ്ങൾ പത്താകുന്നു. ഇതുകളിൽ ലേട് വേദത്തിൽ മാത്രമേയുള്ളു ലൗകികത്തിലില്ല. തിപ്തസ്ഝിസിപ്ഥസ്ഥമിബ്വസ്മസ്താതാംഝഥാസാഥാംധ്വമിഡ്വഹിമഹിങ് (3–4–78).

	ഏ.വ.	ദ്വി.വ.	ബ.വ
പ്രഥമപുരുഷൻ	തിപ്	തസ്	ഝി
മധ്യമപുരുഷൻ	സിപ്	ഥസ്	ഥ
ഉത്തമപുരുഷൻ	മിപ്	വസ്	മസ്
അത്മനേപദം			
പ്രഥമപുരുഷൻ	ത	ആതാം	ഝ
മധ്യമപുരുഷൻ	ഥാസ്	ആഥാം	ധ്വം
ഉത്തമപുരുഷൻ	ഇട്	വഹി	മഹിങ്

ലട് മുതലായ പത്തു ലകാരങ്ങൾക്കും മേല്പറഞ്ഞവ ആദേശങ്ങളായി ഭവിക്കും. ഇവയിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞവ ഒമ്പതും പരസ്മൈപദങ്ങളും രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവ ഒമ്പതും ആത്മനേപദങ്ങളുമാകുന്നു.

വർത്തമാനേ ലട് (3–2–123) വർത്തമാന ക്രിയാവൃത്തിയായിരിക്കുന്ന അതായതു നടപ്പുകാലത്തുള്ള ക്രിയയെപ്പറയുന്ന ധാതുവിനു ലട് വരും എന്നർത്ഥം. 'ഭൂസത്തായാം' ഇതിൽ ഭൂ എന്നത് ധാതുവാണ്. അത് സത്തായാം – സത്തയിൽ (ഉണ്ടെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ) വരും.

ലട് എന്നത് വർത്തമാനകാലത്തെക്കുറിക്കുന്ന പ്രത്യയമാകയാൽ ഭൂ+ലട് എന്നു വന്നു. വിഭാഗിക്കുമ്പോൾ ഭു+ല്+അ+ട് എന്നായി. ഇവയിൽ അ, ട് എന്നുള്ളവ ഇത്തുകളായി ലോപിച്ചുപോകയാൽ ഭു+ല് എന്നിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ തിപ് തസ് ഝി എന്നു തുടങ്ങിയ സൂത്രത്താൽ ല് എന്നതിന് (ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെക്കുറിക്കുമ്പോൾ)

തിപ് എന്നത് ആദേശമായി വന്നു ഭൂ+തിപ് എന്നിരിക്കെ പ് എന്നത് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചുപോയതിന്റെ ശേഷം ഭൂ+തി എന്നായി ത്തീർന്നു. ആ അവസരത്തിൽ കർത്തരിശപ് (3-1-68) എന്ന സൂത്ര ത്താൽ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ ശപ് എന്നു വന്നു. ഭൂ+ശപ്+തി=ഭൂ+ശ്+അ+പ്+തി എന്നിരിക്കെ ശ്, പ് എന്നുള്ള രണ്ടും ഇത്തുകളായി ലോപിച്ചശേഷം ഭൂ+അ+തി=ഭ്+ഉ+അ+തി എന്നായി ത്തീർന്നു. അപ്പോൾ സാർവ്വധാതുകാർധധാതുകയോഃ (7-2-84) ഈ സൂത്രത്താൽ ഉ എന്നതിന് ഓകാരം ആദേശമായി വന്നു ഭ്+ഓ+അ+തി എന്നിരിക്കെ ഏചോയവായാവഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഓ എന്നതിന് അവ് എന്ന് ആദേശം വന്ന് ഭ്+അവ്+അ+തി=ഭവതി എന്ന രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ഭൂ+ല്=രണ്ടുപേർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെക്കുറിക്കുമ്പോൾ ല് എന്ന തിന് തസ് എന്ന ഒരാദേശം വന്നു ഭൂ+തസ് എന്നും കർത്തരിശപ് എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ+ശപ്+തസ്=ഭൂ+ശ്+അ+പ്+തസ് എന്നും വന്നതിനു ശേഷം ഭൂ+അ+തസ് എന്നും പിന്നീട് ഭോ+അ+തസ് എന്നും അതിന്റെ പിറകെ ഭവ്+അ+തസ് എന്നും വന്നു ഭവതസ് എന്നായിട്ട് രുത്വവിസർഗ്ഗ ങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ഭവതഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

രണ്ടിലധികം പേർ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിയെക്കുറിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിന് ഝി എന്നൊരു ആദേശം വന്നു ഭൂ+ഝി എന്നാകും. പിന്നെ ഭൂ+ശപ്+ഝി എന്നും അതിൽ പിന്നെ ഭൂ+അ+ഝി എന്നും ഭോ+അ+ഝി എന്നും ഭവ്+അ+ഝി എന്നും, ഭവ്+അ+ഝ്+ഇ എന്നും ഇരിക്കവേ ഝോന്തഃ (7-1-3) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഝ് എന്നതിനു അന്ത് എന്നൊ രാദേശം വന്നു ഭവ്+അ+അന്ത്+ഇ എന്നായി. അതോഗുണേ (6-1-97) എന്ന സൂത്രത്താൽ അ അ എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങൾക്കും ഒരു അകാരം ആദേശമായി വന്നു ഭവ്+അ+ന്തി=ഭവന്തി എന്നു രൂപം സിദ്ധിക്കും.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ, ത്വം, യുവാം, യൂയം (നീ - നിങ്ങൾ രണ്ടു പേർ - നിങ്ങൾ ബഹുക്കൾ) ഇതിൽ ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതിനെ കുറിക്കു മ്പോൾ ല് എന്നതിനു 'സിപ്' വന്നു, പ് എന്നതു ലോപിച്ചു ഭൂ+അ+സി എന്നും ഭവ്+അ+സി എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ, രണ്ടുപേർ ചെയ്യുന്നതിനെ കുറിക്കുമ്പോൾ 'ഥസ്' എന്ന ആദേശം വന്നു ഭൂ+ഥസ്, മുമ്പു വിവരിച്ചതുപോലെ ഭവ+ഥസ്=ഭവഥസ്=ഭവഥഃ എന്നായി, മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ രണ്ടിലധികം പേർ ചെയ്യുന്നതിനെ കാട്ടുമ്പോൾ 'ഥ' എന്ന ആദേശം വന്നു ഭൂ+ഥ, മുൻപോലെ ഭവഥ എന്നു സിദ്ധമായി.

ഉത്തമപുരുഷനിൽ, അഹം, ആവാം, വയം (ഞാൻ, ഞങ്ങൾ രണ്ടാൾ, ഞങ്ങൾ ബഹുക്കൾ), ഇതിൽ ഒരാൾ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിന് 'മിപ്' വരും. പ് എന്നത് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചു മി ശേഷിക്കും. ഭൂ+മി മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ ഭവ്+അ+മി എന്നിരിക്കുമ്പോൾ അതോദീർഘോയഞി (7-2-101) എന്ന സൂത്രത്താൽ അകാരത്തിനു ദീർഘം വന്നു ഭവ്+ആ+മി=ഭവാമി എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ഉത്തമപുരുഷനിൽ രണ്ടുപേർ ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിന് 'വസ്' എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+വസ് എന്നായി. മുൻപോലെ ഭവ്+അ+വസ് എന്നായി അകാരത്തിനു ദീർഘം വന്നു ഭവ്+ആ+വസ്=ഭവാവസ്. രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവാവഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ഉത്തമപുരുഷനിൽ മൂന്നുപേർ ചെയ്യുന്നതിനെ കുറിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിന് മസ് എന്നു ഒരാദേശം വന്നു ഭൂ+മസ് എന്നായി. മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ ഭവ്+അ+മസ്, പിന്നെ ഭവ്+ആ+മസ്, രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്നു ഭവാമഃ എന്നാകും.

പ്രത്യക്ഷമില്ലാത്തതും തലേദിവസം രാത്രി പതിനഞ്ചു നാഴിക മുതൽ നാളതു രാത്രിയിൽ പതിനഞ്ചുനാഴികവരെയുള്ള അറുപതു നാഴിക മുമ്പു നടന്നതുമായ ഒരു ഭൂതകാലത്തിലുള്ള ക്രിയയെ കുറിക്കുന്നതിന് ലിട് ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനാൽ പരസ്മൈപദാനാം ണല തൂസുസ്ഥലഥുസണലവമാഃ (3-4-82) ലിട്ടിന്റെ (പരസ്മൈപദത്തിൽ) ആദേശങ്ങളായിട്ടു തിപ് മുതലായ ഒമ്പതു പ്രത്യയങ്ങൾക്ക് ക്രമേണ ആദേശങ്ങളായിട്ടു ണല്, അതുസ്, ഉസ്, ഥല്, അഥുസ്, അ, ണല്, വ, മ ഇവ വന്നുചേരും എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ+ലിട് എന്നിരിക്കെ വിഭാഗിക്കുമ്പോൾ ഭൂ+ല്+ഇ+ട് എന്നായി. ഇ, ട് എന്നിവ ഇത്തുകളായാൽ ലോപിച്ചിട്ട് ഭൂ+ല് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിന് തി ആദേശം വരികയും ഭൂ+തി എന്നാകയും തി എന്നതിന് ണല് ആദേശം വരികയും ഭൂ+ണല്=ഭൂ+ണ്+അല് എന്നാകയും ചെയ്യും. ഇവയിൽ ണ് ല് ഇവ രണ്ടും ഇത്സംജ്ഞകളാകയാൽ ലോപിച്ചുപോകുമ്പോൾ ഭൂ+അ എന്നാകും. അപ്പോൾ ഭുവോവുഗ് ലുങിലിടോഃ (6-4-88) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ എന്നതിന് വ് എന്ന് അവസാനത്തിൽ ചേർന്നു ഭൂ+വ്+അ എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ലിടി ധാതോരനഭ്യാസസ്യ (6-1-8) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂവ് എന്നതു ഇരട്ടിച്ചു ഭൂവ് ഭൂവ്+അ എന്നാകും. ഹലാദിഃ ശേഷഃ (7-4-60) എന്ന സൂത്രത്താൽ ആദ്യത്തെ ഭൂവ് എന്നതിലിരിക്കുന്ന വ് എന്നതു ലോപിക്കുമ്പോൾ ഭൂ+ഭുവ്+അ എന്നും ഹ്രസ്വഃ (7-4-59) എന്ന സൂത്ര

ത്താൽ ആദ്യത്തെ ഭൂ എന്നതിന്റെ ഉകാരത്തിനു ഹ്രസ്വഭാവം വന്നു (കുറുകി) ഭൂ+ഭൂവ്+അ=ഭ+ഉ+ഭുവ്+അ എന്നും ഭവതേരഃ (7-4-60) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഹ്രസ്വമായിത്തീർന്ന ഉകാരത്തിനു 'അ' എന്ന ആദേശം വന്നു ഭ്+അ+ഭുവ്+അ എന്നും അഭ്യാസേ ചർച്ച (8-4-54) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭ് എന്നതിന് ബ് എന്ന് ആദേശം വന്നു ബ്+അ+ഭൂവ്+അ=ബഭൂവ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ദ്വിവചനത്തിലെ തസ് എന്നതിന് അതുസ് എന്ന് ആദേശം വന്നു ഭൂ+അതുസ് എന്നിരിക്കെ മുൻ വിവരിച്ച പ്രകാരം ബബൂവ്+അതുസ്, രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്നു ബഭൂവതുഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ബഹുവചനത്തിലെ ഝി എന്നതിന് ഉസ് എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+ഉസ് എന്നിരിക്കെ മുമ്പറഞ്ഞവിധം ബഭൂവ്+ഉസ്=ബഭൂവുഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ ഏകവചനത്തിൽ സി എന്നതിന് ഥല് എന്നു ആദേശം വന്ന് ഭൂ+ഥല് എന്നിരിക്കെ ല് എന്നത് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചശേഷം ഭൂ+ഥ, മുൻപ്രക്രിയപോലെ ബഭൂവ്+ഥ എന്നിരിക്കെ ആർധധാതുകസ്യേഡ്വലാദേഃ (7-2-35) ഈ സൂത്രത്താൽ ഥ എന്നതു മുമ്പായിട്ട് ഇ എന്ന ആഗമം ചേർന്ന് ബഭൂവ്+ഇ+ഥ=ബഭൂവിഥ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

മദ്ധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് എന്നതിന് അഥുസ് എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+അഥുസ്=ബഭൂവ്+അഥുസ്=ബഭുവഥുഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ടി ബഹുവചനത്തിൽ ഥ എന്നതിന് അ എന്ന് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+അ=ബഭൂവ്+അ=ബഭൂവ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ മി എന്നതിനു (ണല്) അകാരം ആദേശമായിവന്ന് ബഭൂവ്+അ=ബഭൂവ എന്നാകും.

ടി ദ്വിവചനത്തിൽ വസ് എന്നതിനു വ എന്ന ആദേശം വന്ന് ബഭൂവ്+വ എന്നിരിക്കെ ആർധധാതുകസ്യേഡ്വലാദേഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്ന ആഗമം ചേർന്നു ബഭൂവിവ എന്നായി.

ടി ബഹുവചനത്തിൽ മസ് എന്നതിന് മ എന്ന ആദേശം വന്ന് ബഭൂവ്+മ എന്നിരിക്കെ ഇഡാഗമം വന്ന് ബഭൂവിമ എന്നാകും.

അനദ്യതനേ ലുട് (3-3-15) അനദ്യതനമായിരിക്കുന്ന ഭവിഷ്യദർത്ഥത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന ധാതുവിൽനിന്ന് ലുട് വരും. അതായത് തലേ

ദിവസം പതിനഞ്ചു നാഴിക ഇരുട്ടിയതിനു മേൽ നാളതു പതിനഞ്ചു നാഴിക ഇരുളുന്നതുവരെയുള്ള അറുപതു നാഴികക്കുശേഷം നടക്കുന്ന ഭവിഷ്യത് (വരാൻ പോകുന്ന) കാലത്തെ കാട്ടുന്നതിന് ലുട് വരും. ഭൂ+ലുട്=ഭൂ+ല്+ഉ+ട് എന്നിരിക്കെ ഉ, ട് ഇതുകൾ ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചു പോയതിനുശേഷം ഭൂ+ല് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ല് എന്നതിനു തി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+തി എന്നായി. അപ്പോൾ സ്യതാസീല്യ ലുടോഃ (3-1-33) എന്ന സൂത്രത്താൽ താസ് എന്നതു നടുവിൽ വന്ന് ഭൂ+താസ്+തി എന്നിരിക്കെ ആർധധാതുകസ്യേഡ്വലാദേഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ താസ് എന്നതിന് മുൻഭാഗത്തു ഇ ചേർത്തു ഭൂ+ഇ+താസ്+തി=ഭ്+ഊ+ഇ+താസ്+തി എന്നും സാർവധാതുകാർധധാതുകയോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഊകാരത്തിനു ഗുണം വന്ന് ഒ എന്നായിട്ടു ഭ്+ഓ+ഇ+താസ്+തി എന്നും അവാദേശം വന്ന് ഭ്+അവ്+ഇ+താസ്+തി=ഭവിതാസ്+തി എന്നും ലുടഃ പ്രഥമസ്യഡാരൗരസഃ (2-4-85) എന്ന സൂത്രത്താൽ തി എന്നതിനു ഡാ എന്നു വന്നു ഭവിതാസ്+ഡ എന്നും ഡാ എന്നതു ഇത്തായി ലോപിച്ച് ആ എന്നതു ആദേശമായി വന്ന് ഭവിതാസ്+ആ=ഭവിത്+ആസ്+ആ എന്നും ടേഃ (6-4-143) എന്ന സൂത്രത്താൽ ആസ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവിത്+ആ=ഭവിതാ എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് തസ് ആദേശമായി വന്ന് ഭൂ+തസ് എന്നിരിക്കെ മുൻപ്രക്രിയപോലെ ഭവിതാസ്+തസ് എന്നും തസ് എന്നതിനു രൗ എന്നത് ആദേശം വന്ന് ഭവിതാസ്+രൗ എന്നും രിച(7-4-51) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവിതാ+രൗ=ഭവിതാരൗ എന്നും സിദ്ധിക്കും.

ബഹുവചനത്തിൽ ല് എന്നതിനു ഝി വന്ന് ഭൂ+ഝി എന്നിരിക്കെ മുൻപ്രക്രിയപോലെ ഭവിതാസ്+ഝി എന്നും ഝി എന്നതിനു രസ് എന്നത് ആദേശമായി വന്നു ഭവിതാസ്+രസ് എന്നും സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവിതാ+രസ്, രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവിതാരഃ എന്നും സിദ്ധിക്കും.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി എന്ന് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+സി എന്നും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഭവിതാസ്+സി എന്നും താസസ്ത്യോർലോപഃ (7-4-50) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവിതാസി എന്നും സിദ്ധം.

മദ്ധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+ഥസ് എന്നിരിക്കെ മുൻപ്രകാരം ഭവിതാസ്+ഥസ് രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവിതാസ്ഥഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ടി ബഹുവചനത്തിൽ ഥ ആദേശം വന്ന് ഭവിതാസ്+ഥ=ഭവിതാസ്ഥ എന്ന രൂപം സിദ്ധിക്കും.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് മി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവിതാസ്+മി=ഭവിതാസ്മി.

ടി ദ്വിവചനത്തിൽ വസ് ആദേശം വന്ന് ഭവിതാസ്+വസ്, രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവിതാസ്വഃ.

ബഹുവചനത്തിൽ മസ് ആദേശം വന്ന് ഭവിതാസ്മഃ എന്നു സിദ്ധിക്കും.

ലൃട് ശേഷേ ച (3-3-13) ഭവിഷ്യദർത്ഥത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന ധാതുവിന് ലൃട്ടിൽ പറഞ്ഞ വിശേഷമല്ലാതെ സാമാന്യമായിവരുന്ന കാലത്തെയും കുറിക്കുന്നതിനു ലൃട്ടു വരും. ഭൂ+ലൃട് എന്നിരിക്കെ ഋ, ട് ഇവ ഇത്തുകളാകയാൽ ലോപിച്ച് ഭൂ+ല് എന്നും ല് എന്നതിനു തി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+തി എന്നും സ്യതാസീലൃലുടോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ നടുവിൽ സ്യ എന്നു വന്നു ഭൂ+സ്യ+തി എന്നും ആർധധാതുകസ്യേഡ്വലാദേഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സ്യ എന്നതിനുമുമ്പിലായി ഇ എന്ന ആഗമം വന്ന് ഭൂ+ഇ+സ്യ+തി = ഭ്+ഊ+ഇ+സ്യ+തി എന്നും ഊ എന്നതിനു ഓകാരം വന്ന് ഭ്+ഓ+ഇ+സ്യ+തി എന്നും ഓകാരത്തിനു അവ് എന്ന് ആദേശം വന്ന് ഭ്+അവ്+ഇ+സ്യ+തി=ഭ്+അവ്+ഇ+സ്+യ+തി എന്നും ആദേശപ്രത്യയയോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിന് ഷ് എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭ്+അവ്+ഇ+ഷ്+യ+തി=ഭവിഷ്യതി എന്നു രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിനു തസ് ആദേശം വന്ന് മുൻപ്രക്രിയ പോലെ ഭവിഷ്യ+തസ്=ഭവിഷ്യതഃ എന്നായി. ബഹുവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് ഝി വന്ന് മുൻപ്രകാരം ഭവിഷ്യ+ഝി എന്നിരിക്കെ ഝി എന്നതിനു അന്തി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവിഷ്യ+അന്തി=ഭവിഷ്+യ്+അ+അന്തി എന്നിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടകാരങ്ങൾക്ക് ഒരകാരം വന്ന് ഭവിഷ്+യ്+അന്തി=ഭവിഷ്യന്തി എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി എന്നത് ആദേശമായി വന്ന് ഭവിഷ്യസി എന്നും.

മദ്ധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് എന്നതു വന്ന് ഭവിഷ്യ+ഥസ്=ഭവിഷ്യഥഃ എന്നും

ടി ബഹുവചനത്തിൽ ഥ എന്നത് ആദേശം വന്ന് ഭവിഷ്യഥ എന്നും

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ മി എന്നു ആദേശം വന്ന് ഭവിഷ്യ+മി=ഭവിഷ്+യ്+അ+മി എന്നും അകാരത്തിനു ദീർഘംവന്ന് ഭവിഷ്+യ്+ആ+മി=ഭവിഷ്യാമി എന്നും

ഉത്തമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ വസ് ആദേശം വന്ന് മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഭവിഷ്യ+വസ്=ഭവിഷ്യാവഃ എന്നും ടി ബഹുവചനത്തിൽ മസ് എന്നതുവന്ന് ഭവിഷ്യാമഃ എന്നും രൂപങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചു.

ലോട് ച (3-3-162) വിധി മുതലായ അർത്ഥതലങ്ങളിലുള്ള ധാതുക്കൾക്ക് അതായത് മേൽവിവരിക്കാൻ പോകുന്ന വിധി മുതലായ അർത്ഥങ്ങളും ആശീർവ്വാദങ്ങളും ചെയ്യുമ്പോൾ വരുന്ന കാലത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു ലോട് വരും. ആശിഷിലിങ്ലോടൗ (3-3-173) ആശിസ്സിൽ ലിങ്ങും ലോട്ടും വരും. ഭൂ+ലോട് എന്നിരിക്കെ അതായത് ഭൂ+ല്+ഓ+ട് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഓ, ട് എന്നിവ ഇത്തുക്കളാകയാൽ ലോപിച്ചുപോയി ശേഷിച്ച (ല്) ഭൂധാതുവിന്റെ പിമ്പുവന്നു ഭൂ+ല് എന്നായി. പ്രഥമ പുരുഷൈകവചന പ്രത്യയമായ തി എന്നതു ല് എന്നതിന്റെ ആദേശമായിട്ടു വന്നു ഭൂ+തി എന്നിരിക്കെ ലട്ടിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ഭവ+ത്+ഇ എന്നും വിശേഷിച്ച് ഏരുഃ (3-4-56) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്നതിന് ഉ എന്നു വന്നു ഭവത്+ഉ=ഭവതു എന്നും.

ആശീർവ്വാദത്തെക്കാണിക്കുമ്പോൾ തുഹ്യോസ്താതങ്ങാശിഷ്യ ന്യതരസ്യാം (7-1-35) എന്ന സൂത്രത്താൽ തു എന്നതിന് താത് എന്നു വരുംപടി ഭൂ+താത് മുൻപ്രകാരം ഭവ+താൽ+ഭവതാത് എന്നും

ദ്വിവചനത്തിൽ തസ് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+തസ് എന്നിരിക്കെ തസ്ഥ സ്ഥമിപാം താന്തന്താമഃ (3-4-101) എന്ന സൂത്രത്താൽ തസ് എന്നതിന് താം എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവ+താം=ഭവതാം എന്നും

ബഹുവചനത്തിൽ ഝി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവ+ഝി എന്നിരിക്കെ ഝി എന്നതിന് അന്തി ആദേശം വന്ന് ഭവ+അന്തി എന്നും അതായത് ഭവ+അ+ന്ത്+ഇ, ഏരുഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്നതിനു ഉ ആദേശം വന്നു ഭവ+അന്ത്+ഉ എന്നും രണ്ടകാരത്തിനും കൂടി ഒരകാരം വന്ന് ഭവ്+അന്ത്+ഉ=ഭവന്തു എന്നും

മദ്ധ്യമപുരുഷനിലെ ഏകവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് സി ആദേശം വന്ന് ഭവ+സി എന്നിരിക്കെ സേർഹ്യപിച്ച (3-4-8) എന്ന സൂത്രത്താൽ സി എന്നതിന് ഹി വന്നു ഭവ+ഹി എന്നും അതോ ഹേഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഹി എന്നതിന് ലോപം വന്ന് ഭവ എന്നും ഇവിടെയും ആശീർവ്വാദത്തിൽ മുമ്പു വന്നപോലെ ഭവതാത് എന്നും.

മധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശം വന്ന് ഭവ+ഥസ് എന്നിരിക്കെ തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഥസ് എന്നതിന് തം എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവ+തം=ഭവതം എന്നും

ടി ബഹുവചനത്തിൽ മുൻപ്രകാരം ഥ എന്നതിന് ത എന്നു വന്നു ഭവ+ത=ഭവത എന്നും.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ 'ല്' എന്നതിന് 'മി' എന്ന് ആദേശം വന്ന് ഭവ+നി എന്നിരിക്കെ മേർനിഃ (3–4–89) എന്ന സൂത്രത്താൽ 'മി' എന്നതിന് നി എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവ+നി എന്നും ആഡുത്തമസ്യപിച്ച (3–4–92) എന്ന സൂത്രത്താൽ നി എന്നതിനു മുൻഭാഗത്തായി ആ എന്ന ആഗമം വന്ന് ഭവ+ആ+നി=ഭവ്+അ+ആ+നി എന്നും അ ആ ഇവക്കു രണ്ടിനുംകൂടി ആ എന്നു ഒരക്ഷരം ആദേശമായി വന്ന് ഭവ്+ആ+നി=ഭവാനി എന്നും

ഉത്തമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് വസ് എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവ+വസ് എന്നും വസ് എന്നതിന് ആകാരം മുമ്പിൽ ചേർന്നു ഭവ+ആ+വസ്, ഭവാവസ് എന്നും നിത്യംങിതഃ (3–3–99) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവാവ എന്നും

ടി ബഹുവചനത്തിൽ മസ് എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭവാമസ് എന്നിരിക്കെ മുൻ പറഞ്ഞതുപോലെ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവാമ എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

അനദ്യതനേ ലങ് (3–2–111) അനദ്യതന ഭൂതാർത്ഥവൃത്തിയായിരിക്കുന്ന ധാതുവിന്, അതായതു മുൻപറയപ്പെട്ട അറുപതുനാഴികകളിൽ നടക്കാത്ത (അക്കിനുമുമ്പു നടന്ന) ഭൂതകാലത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനായി 'ലങ്' ഉപയോഗപ്പെടും. ഭു+ലങ്=ഭു+ല്+അങ് എന്നിരിക്കെ അ, ങ് ഇവ രണ്ടും ഇത്തുകളാകയാൽ ലോപിച്ചുപോയി ലുങ്ലങ്ലൃങ്ക്ഷ്വഡുദാത്തഃ (6–4–71) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ എന്നതിനു മുമ്പായി അ എന്നതുചേർന്ന് അ+ഭൂ+ല് എന്നിരിക്കേ ല് എന്നതിന് തി എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭൂ+തി എന്നായി. അപ്പോൾ മുൻപറയപ്പെട്ടവിധം ഭൂ എന്നത് ഭവ എന്നായി അഭവ+തി=അഭവ+ത്+ഇ എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇതശ്ച (3–4–100) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്നതിന് ലോപം വന്ന് അഭവ+ത്=അഭവത് എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

പ്രഥമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിനു തസ് എന്ന ആദേശം വന്ന് മുൻപറയപ്പെട്ടമട്ടിൽ അഭവ+തസ് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ തസ്ഥസ്ഥ

മിപാം താന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ തസ് എന്നതിന് താം എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭവ+താം=അഭവതാം എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ബഹുവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് ഝി എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭവ+ഝി എന്നിരിക്കെ ഝിയ്ക്ക് അന്തി ആദേശം വന്ന് അഭവ+അന്തി=അഭവ+അൻ+ത്+ഇ എന്നും ഇതശ്ച എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇകാരത്തിനും സംയോഗാന്തസ്യ ലോപഃ (8-2-23) എന്ന സൂത്രത്താൽ ത് എന്നതിനും ലോപം വന്ന് അഭവ+അൻ=അഭവ്+അ+അൻ എന്നും രണ്ടകാരങ്ങൾക്കും കൂടി ഒരു അകാരം വന്ന് അഭവ്+അൻ=അഭവൻ എന്നും സിദ്ധമായി.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് സി എന്ന് ആദേശം വന്ന് അഭവ+സി=അഭവ+സ്+ഇ എന്നും ഇ എന്നതിന് ലോപം വന്ന് അഭവ+സ് എന്നും രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് അഭവഃ എന്നും രൂപം സിദ്ധമായി.

മദ്ധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശം വന്ന് അഭവ+ഥസ് എന്നും തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഥസ് എന്നതിന് തം ആദേശമായി വന്ന് അഭവ+തം=അഭവത എന്നും സിദ്ധമായി. മദ്ധ്യമപുരുഷ ബഹുവചനത്തിൽ 'ഘം' എന്നതിന് 'ത' ആദേശം വന്ന് അവേത എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് മി എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭവ+മി എന്നിരിക്കെ തസ്ഥസ്ഥമിപാം താന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ മി എന്നതിന് അമ് ആദേശം വന്ന് അഭവ+അമ്=അഭവ്+അ+അമ് എന്നും രണ്ടു അകാരങ്ങൾക്കും കൂടി ഒരു അകാരം വന്ന് അഭവ്+അമ്=അഭവം എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് വസ് വന്ന് അഭവ+വസ്=അഭവ്+അ+വസ് എന്നിരിക്കെ അതോദീർഘോയഞി എന്ന സൂത്രത്താൽ അ എന്നത് ആ എന്നു ദീർഘമായി വന്നു അഭവ്+ആ+വസ് എന്നും നിത്യംങിതഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് അഭവ്+ആ+വ=അഭവാവ എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

ടി ബഹുവചനത്തിൽ മസ് ആദേശമായി വന്ന് മുമ്പുപറഞ്ഞതു പോലെ ദീർഘവും സകാരലോപവും വന്ന് അഭവ്+ആ+മ=അഭവാമ എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

വിധിനിമന്ത്രണാമന്ത്രണാധീഷ്ഠസംപ്രശ്നപ്രാർത്ഥനേഷുലിങ് (3-3-161). വിധി=പ്രേരണം അതായത് ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നത് അല്ലെ

ങ്കിൽ കടമപ്പെടുത്തുന്നത്, നിമന്ത്രണം = നിയോഗകരണം അതായതു വൈദിക കർമ്മങ്ങളിൽ ക്ഷണിക്കുന്നത്, ആമന്ത്രണം=കാമചാരാനുജ്ഞ അതായതു ഇഷ്ടം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതിനു അനുവാദം കൊടുക്കുക. അധീഷ്ഠം=സത്കാരപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വ്യാപാരം. അതായതു മഹാന്മാരുടെ അടുത്തു വേണ്ടതുപോലെ ഉപചരിക്ക, സംപ്രശ്നം=വിതർക്കം അതായത് ചെയ്യണമോ ചെയ്യേണ്ടയോ എന്നു മുൻകൂട്ടി വിചാരിക്കുക, പ്രാർത്ഥനം=അപേക്ഷിക്കുക, ഈ അർത്ഥങ്ങൾ ദ്യോത്യങ്ങളായോ വാച്യങ്ങളായോ ഇരിക്കുമ്പോൾ ലിങ് ഉപയോഗപ്പെടും.

ഭൂ+ലിങ് എന്നിരിക്കെ ഭൂ+ല്+ഇങ് എന്നു വിഭാഗിച്ചതിനുശേഷം ഇങ് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചുപോയി ഭൂ+ല് എന്നു മാത്രമുണ്ട്. ല് എന്നതിന് തി എന്ന ആദേശം വന്ന് ലട്ടിൽ പറയപ്പെട്ടതുപോലെ ഭവ+തി എന്നാക്കിയപ്പോൾ യാസുട്പരസ്മൈപദേഷൂദാത്തോങിച്ച (3-4-103) എന്ന സൂത്രത്താൽ തി എന്നതിന്റെ ആദ്യാവയവമായിട്ട് യാസ് എന്ന ഒരു ആഗമം വന്നു ഭവ+യാസ്+തി എന്നും സുട്തിഥോഃ (3-4-10) എന്ന സൂത്രത്താൽ യാസ് എന്നതിന്റേയും തി എന്നതിന്റേയും നടുവിലായിട്ട് സ് എന്നൊരു ആഗമം വന്നു ഭവ+യാസ്+സ്+തി എന്നും ലിങസ്സലോപോനന്ത്യസ്യ (7-2-79) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് രണ്ടുകൾക്കും ലോപം വന്നു ഭവ+യാ+തി എന്നും അതോയേയഃ (7-2-80) എന്ന സൂത്രത്താൽ യാ എന്നതിന് ഇയ് എന്നൊരു ആദേശം വന്നു ഭവ+ഇയ്+തി=ഭവ്+അ+ഇയ്+തി എന്നും ആദ്ഗുണഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ അ, ഇ എന്നിവ രണ്ടിനും കൂടി ഏകാരം ഏകാദേശമായി വന്ന് ഭവ്+ഏയ്+തി=ഭവേയ്+തി എന്നും ലോപോവ്യോർവലി (6-1-76) എന്ന സൂത്രത്താൽ യ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവേ+തി=ഭവേ+ത്+ഇ എന്നും ഇതശ്ച എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവേ+ത്=ഭവേത് എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

പ്രഥമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് തസ് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+തസ് എന്നും തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ തസ് എന്നതിനു താം എന്ന ആദേശം വന്ന് ഭൂ+താം എന്നും മുൻപ്രകരണത്തിൽ പ്രക്രിയചെയ്തതുപോലെ ഭവേ+താം എന്നും യ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവേ+താം=ഭവേതാം എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

പ്രഥമപുരുഷ ബഹുവചനത്തിൽ ഝി എന്ന ആദേശം വച്ച് ഭൂ+ഝി എന്നും ഝേർജുസ് (3-4-100) എന്ന സൂത്രത്താൽ ഝി എന്നതിന് ഉസ് (ജ്) എന്നതിന് ചുടൂ (1-3-7) എന്ന സൂത്രം കൊണ്ട് ലോപം വന്നു.)

ആദേശം വന്നു ഭൂ+ഉസ് എന്നും മുൻപോലെ ഭവേ+ഉസ് എന്നും രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവേയുഃ എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി ആദേശം വന്ന് ഭൂ+സി എന്നും മുൻപോലെ ഭവേയ്+സി എന്നും യ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭവേ+സി എന്നും സി പ്രത്യയത്തിലുള്ള ഇകാരം ലോപിച്ചു ഭവേ+സ് എന്നും രുത്വവിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭവേഃ എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ തസ്ഥസ്ഥമിപാം താന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ തസ് എന്നതിനു തം ആദേശമായി വന്നു ഭൂ+തം എന്നും മുൻപോലെ ഭവേ+തം ഭവേതം എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

ബഹുവചനത്തിൽ തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഥ എന്നതിനു ത എന്നത് ആദേശമായി വന്നു മുൻപ്രകാരം ഭവേ+ത=ഭവേത എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ മി ആദേശം വന്ന് തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ മി എന്നതിന് അമ് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+അമ് എന്നിരിക്കെ മുൻ പ്രക്രിയപോലെ ഭവേ+അമ്+ഭവേയം എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ വസ് ആദേശം വന്ന് മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ ഭവേ+വസ് എന്നിരിക്കെ നിത്യംങിതഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിന് ലോപം വന്ന് ഭവേ+വ+ഭവേവ എന്നു സിദ്ധമായി.

ഉത്തമപുരുഷബഹുവചനത്തിൽ മസ് ആദേശം വന്ന് മുൻപോലെ ഭവേ+മസ് എന്നിരിക്കെ സ് എന്നതുലോപിച്ച് ഭവേ+മ+ഭവേമ എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ലിങ് ആശിഷി (3-4-116), കിദാശിഷി (3-4-104) ഈ സൂത്രങ്ങളാൽ ആശിഷ്ലിങിൽ മുൻപറഞ്ഞ ലിപികളിൽ ചിലവ വരികയില്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ ആശീർവാദത്തെ കാട്ടുമ്പോൾ ഭൂ+ലിങ് എന്നിരിക്കെ ഇങ് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചുപോയിട്ട് ശേഷിച്ചതായ ല് എന്നതുചേരുമ്പോൾ ഭൂ+ല് എന്നും അതിന് ആദേശമായി തി എന്ന പ്രത്യയം വന്നു ഭൂ+തി എന്നും യാസുട്പരസ്മൈപദേഷൂദാത്തോ ങിച്ച എന്ന സൂത്രത്താൽ യാസ് എന്ന ആഗമം തി എന്നതിനു മുൻപായി വന്നു ഭൂ+യാസ്+തി എന്നും സുട്തിഥോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ യാസ് എന്നതിനും തി എന്നതിനും ഇടയ്ക്കായിട്ട് സ് എന്ന ആഗമം വന്നു ഭൂ+യാസ്+സ്+തി എന്നും ഭൂയാസ്+സ്+ത്+ഇ എന്നിടത്തു 'ഇതശ്ച' എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇകാരം ലോപിച്ച് ഭൂയാസ്+സ്+ത് എന്നും സ്കോഃ

സംയോഗാദ്യോരന്തേച (8–2–29) എന്ന സൂത്രത്താൽ യാസ് എന്നതിലെ സ് എന്നുള്ളതും മറ്റേ സ് എന്നുള്ളതും ലോപിച്ച് ഭൂ+യാ+ത്=ഭൂയാത് എന്നും സിദ്ധം.

പ്രഥമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ തസ് ആദേശം വന്ന് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ ഭൂ+യാസ്+സ്+തസ് മുതലായവ ചേർന്ന ശേഷം ആദ്യത്തെ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭൂയാ+സ്+തസ് എന്നിരിക്കെ തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ തസ് എന്നതിന് താം ആദേശം വന്ന് ഭൂയാസ്+താം=ഭൂയാസ്താം എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ടി ബഹുവചനത്തിൽ ഝേർജുസ് എന്ന സൂത്രത്താൽ ഝി എന്നതിന് ഉസ് ആദേശം വന്ന് ഭൂ+ഉസ് എന്നിരിക്കെ യാസ് എന്നത് ഉസ് എന്നതിനു മുൻപായി വന്നു ഭൂ+യാസ്+ഉസ്=ഭൂയാസുസ് എന്നും രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭൂയാസുഃ എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

മധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി ആദേശം വന്ന് ഭൂ+സി എന്നും മുൻ പ്രക്രിയപോലെ ഭൂയാസ്+സി=ഭൂയാസ്+സ്+ഇ എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ഇ എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭൂയാസ്+സ് എന്നും ആദ്യത്തെ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് ഭൂയാ+സ് എന്നും രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് ഭൂയാഃ എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

മധ്യമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശം വന്ന് തസ്ഥസ്ഥമിപാംതാന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഥസ് എന്നതിന് താം ആദേശമായി വന്ന് ഭൂ+തം എന്നും പ്രഥമപുരുഷ ദ്വിവചനത്തിലെ പ്രക്രിയപോലെ ഭൂയാസ്+തം=ഭൂയാസ്തം എന്നും സിദ്ധിച്ചു. ബഹുവചനത്തിൽ ഥ ആദേശമായി വന്ന് തസ്ഥസ്ഥമിപാം താന്തന്താമഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഥ എന്നതിന് ത ആദേശമായി വന്ന് ഭൂയാസ്+ത=ഭൂയാസ്ത എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ മി ആദേശം വന്ന് മി എന്നതിന് അമ് ആദേശം വന്ന് പ്രഥമപുരുഷ ബഹുവചനത്തിലെ പോലെ ഭൂയാസ്+അമ്=ഭൂയാസം എന്നു സിദ്ധമായി.

ഉത്തമപുരുഷ ദ്വിവചനത്തിൽ വസ് ആദേശം വന്ന് ഏകവചനത്തിൽപോലെ ഭൂയാസ്+വസ് എന്നിരിക്കെ നിത്യംങിതഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ വസ് എന്നതിലെ സകാരം ലോപിച്ച് ഭൂയാസ്+വ=ഭൂയാസ്വ എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ടി ബഹുവചനത്തിന് മുമ്പ് ആദേശം വന്ന് ഭൂയാസ്+മസ് എന്നിരിക്കെ സകാരം ലോപിച്ച് ഭൂയാസ്+മ=ഭൂയാസ്മ എന്ന രൂപം സിദ്ധമായി.

ലുങ് (3–2–11) ഭൂതാർത്ഥ വൃത്തിയായിരിക്കുന്ന ധാതുവിന് അതായത് ലിട്, ലങ്, ഇതുകളിൽ പറയപ്പെട്ട വിശേഷങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തെ മാത്രം കുറിക്കുന്നിടത്തു ലുങ് വരും.

ഭൂ+ലുങ് എന്നിരിക്കെ ഉങ് ഇത്താകയാൽ ലോപിച്ചുപോയി ശേഷം ഭൂ+ല് എന്നിരിക്കെ ലുങ്ലങ്ലൃങ് ക്ഷ്വഡുദാത്തഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ+ല് എന്നതിനു മുമ്പായി അ ചേർന്നു അഭൂ+ല് എന്നു ച്ലിലുങി എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ എന്നതിനും ല് എന്നതിനും ഇടയ്ക്കു ച്ലി വന്നു അഭൂ+ച്ലി+ല് എന്നും ച്ലേഃ സിച് (3–1–44) എന്ന സൂത്രത്താൽ ച്ലി എന്നതിനു ആദേശമായി സ് വന്ന് അഭൂ+സ്+തി എന്നും ഗാതിസ്ഥാഘുപാഭൂഭ്യഃ സിചഃ പരസ്മൈപദേഷു (2–4–77) എന്ന സൂത്രത്താൽ സ് എന്നതിനു ലോപം വന്ന് അഭൂ+തി=അഭൂ+ത്+ഇ എന്നും ഇതശ്ച എന്ന സൂത്രത്താൽ ഇ എന്നതിനു ലോപം വന്ന് അഭു+ത്=അഭൂത് എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

പ്രഥമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ തസ് ആദേശം വന്ന് തസ് എന്നതിനു താം ആദേശം വന്ന് മുൻ പ്രക്രിയപോലെ അഭൂ+താം=അഭൂതാം എന്നായി.

ബഹുവചനത്തിൽ ഝി ആദേശം വന്ന് ഝിയ്ക്ക് അന്തി എന്ന ആദേശം വന്ന് മുൻപോലെ അഭൂ+അന്തി എന്നും ഭൂവോ വുഗ്ലുങ്ലിടോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ എന്നതിനു പിൻപായി വ് എന്ന ആഗമം ചേർന്ന് അഭൂ+വ്+അന്തി=അഭൂവ്+അൻ+ത്+ഇ എന്നും ത്, ഇ ഈ രണ്ടുകൾക്കും ലങ് പ്രക്രിയയിൽ വിവരിച്ച വിധത്തിൽ ലോപം വന്ന് അഭൂവ്+അൻ=അഭൂവൻ എന്നും സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി ആദേശം വന്ന് മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം അഭു+സ്+ഇ എന്നിരിക്കെ ഇകാരത്തിനു ലോപവും രുത്വവിസർഗങ്ങളും വന്ന് അഭൂഃ എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷ ദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശം വന്ന് ഥസ് എന്നതിന് തം ആദേശം വന്ന് അഭൂ+തം=അഭൂതം എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ബഹുവചനത്തിൽ ഥ എന്ന ആദേശം വന്ന് അതിനു ത ആദേശം വന്ന് അഭൂ+ത=അഭുത എന്നു രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമ പുരുഷൈകവചനത്തിൽ മി ആദേശം വന്ന് അതിന് അമ് ആദേശം വന്ന് അഭൂ+അമ് എന്നിരിക്കെ ഭൂ+അയ് എന്നതിന് വ് എന്ന ആഗമം ചേർത്ത് അഭൂ+വ്+അമ്=അഭൂവം എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷ ദ്വിവചനത്തിൽ വസ് ആദേശം വന്ന് ആഭൂ+വസ് എന്നിരിക്കെ സ് എന്നതിന് ലോപം വന്ന് അഭൂ+വ=അഭൂവ എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷ ബഹുവചനത്തിൽ മസ് ആദേശം വന്ന് അഭൂ+മസ് എന്നിരിക്കെ സ എന്നതിന് ലോപം വന്ന് അഭൂ+മ=അഭൂമ എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ലിങ് നിമിത്തേ ലൃങ് ക്രിയാതിപത്തൗ (3–3–139) ലിങ് നിമിത്തം, ഹേതുമത്ഭാവാദി (അതു ഭവിക്കുമെങ്കിൽ ഇതുഭവിക്കും എന്നുള്ള) ഭവിഷ്യദർത്ഥങ്ങളിൽ ലൃങ്‌വരും. ക്രിയ ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ അതായത് കാരണകാര്യങ്ങൾ രണ്ടും ഇല്ലാത്തിടത്തിൽ അക്കാരണമിരുന്നെങ്കിൽ ഇക്കാര്യമുണ്ടായേനെ (ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു) എന്നു ചൊല്ലുന്നതിന് ലൃങ് ഉപയോഗപ്പെടും. ഭൂ+ലൃങ് എന്നിരിക്കുമ്പോൾ ലൃങ് അടയാളമായിമാത്രമിരിക്കയാൽ ഇത്ത് എന്നുള്ള നാമത്തിന് അർഹമായി ലോപിച്ചുപോയി ശേഷം ല് എന്നുമാത്രം ഇരിക്കുന്നു. ഭൂ+ല് എന്നിരിക്കെ ഭൂ എന്നതിന്റെ മുമ്പായി അകാരം വന്നു അഭൂ+ല് എന്നും ല് എന്നതിനു തി ആദേശം വന്ന് അഭൂ+തി എന്നും സ്യതാസീല്യലുടോഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ ഭൂ എന്നതിനും തി എന്നതിനും മധ്യത്തിൽ സ്യ ആഗമം വന്ന് അഭൂ+സ്യ+തി എന്നും ആർധധാതുകസ്യേഡ്വലാദേഃ എന്ന സൂത്രത്താൽ സ്യ എന്നതിനു മുമ്പായി ഇ എന്ന ആഗമം വന്നു അഭൂ+ഇ+സ്യ+തി=അഭ്+ഊ+ഇ+സ്യ+തി എന്നും ഊ എന്നതിനു ഓ ആദേശം വന്ന് അഭൂ+ഓ+ഇ+സ്യ+തി എന്നും ഓ എന്നതിന് അവ് എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭ്+അവ്+ഇ+സ്യ+തി എന്നും സ്യ എന്നതിലെ സകാരത്തിനു ഷകാരം വന്ന് അഭ്+അവ്+ഇ+ഷ്യ+തി എന്നും തി എന്ന പ്രത്യയത്തിലുള്ള ഇകാരത്തിനു ലോപം വന്ന് അഭ്+അവ്+ഇ+ഷ്യ+ത്=അഭവിഷ്യത് എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

പ്രഥമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ തസ് ആദേശം വന്ന് തസ് എന്നതിന് താം ആദേശം വന്ന് മുൻപറഞ്ഞ വിധത്തിൽ അഭവിഷ്യതാം എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ബഹുവചനത്തിൽ ഝി ആദേശം വന്ന് ഝി എന്നതിനു അന്തി എന്ന ആദേശം വന്നു മുൻപ്രകാരം അഭവിഷ്യ+അന്തി=അഭവിഷ്+യ്+അ+അന്തി എന്നും അ, അ ഇവ രണ്ടിനും കൂടി ആദേശമായി ഒരു അകാരം വന്ന് അഭവിഷ്+യ്+അന്തി=അഭവിഷ്+യ്+അൻ+ത്+യ് എന്നും ത് ഇ ഇവ രണ്ടിനും ലോപം വന്നു അഭവിഷ്+യ്+അൻ=അഭവിഷ്യൻ എന്നും രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ സി എന്ന ആദേശം വന്ന് അഭ വിഷ്യ+സി=അഭവിഷ്യ+സ്+ഇ എന്നിരിക്കെ ഇ എന്നതിന് ലോപം വന്ന് അഭവിഷ്യ+സ് എന്നും രുത്വ വിസർഗ്ഗങ്ങൾ വന്ന് അഭവിഷ്യഃ എന്നും രൂപം ഉണ്ടായി.

മദ്ധ്യമപുരുഷ ദ്വിവചനത്തിൽ ഥസ് ആദേശവും അതിനു തം ആദേശവും വന്ന് അഭവിഷ്യ+തം=അഭവിഷ്യതം എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ബഹുവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് ഥ എന്നും ഥ എന്നതിന് ത എന്നും ആദേശങ്ങൾ വന്ന് അഭവിഷ്യ+ത=അഭവിഷ്യത എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് മി എന്നും മി എന്ന തിന് അമ് എന്നും ആദേശങ്ങൾ വന്ന് അഭവിഷ്യ+അമ്=അഭ വിഷ്+യ്+അ+അം എന്നിരിക്കെ അ, അ എന്നുള്ള രണ്ടിനും കൂടി ഒരു അകാരം ആദേശമായി വന്ന് അഭവിഷ്+യ്+അമ്=അഭവിഷ്യം എന്ന രൂപം സിദ്ധിച്ചു.

ഉത്തമപുരുഷദ്വിവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് വസ് ആദേശം വന്ന് അഭവിഷ്യ+വസ് എന്നിരിക്കെ അഭവിഷ്യ എന്നതിലെ അന്ത്യമായ അകാ രത്തിന് അതോദീർഘോയഞി എന്ന സൂത്രത്താൽ ദീർഘം വന്ന് അഭ വിഷ്യാ+വസ് എന്നും നിത്യംങിത എന്ന സൂത്രത്താൽ സകാരലോപം വന്ന് അഭവിഷ്യാ+വ=അഭവിഷ്യാവ എന്നും രൂപം സിദ്ധമായി.

ഉത്തമപുരുഷ ബഹുവചനത്തിൽ ല് എന്നതിന് മസ് ആദേശം വന്ന് മുൻ ക്രിയയനുസരിച്ച് ദീർഘവും സകാരലോപവും വന്ന് അഭ വിഷ്യാമ എന്നു സിദ്ധമായി.

9

തമിഴ്സംസ്കൃതാദിതാരതമ്യം

ഇത്രയുംകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ പരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽ ഈ രണ്ടു പ്രധാനഭാഷകളും എത്രമാത്രം അന്തരമുള്ളതായിരിക്കുന്നുവെന്നു വെളിവായല്ലോ. തമിഴ് സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു ജന്യഭാഷയാണെന്നുള്ള ആശങ്കയ്ക്ക് ആരും ഇനി ഹൃദയത്തിൽ ഇടം അനുവദിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നവ്യാഡംബരങ്ങൾകൊണ്ട് കൃത്രിമഭംഗി വിതറുന്ന വേഷവിധാനത്തിൽകൂടി കണ്ണയച്ചാൽ പക്ഷേ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ഒരാക്ഷേപം ഇവിടെ പുറപ്പെട്ടേക്കാം. അതു വാസ്തവം തന്നെ. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി സൂക്ഷ്മതരമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ ആ കാഴ്ച എങ്ങും തടയാതെ എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ആദിമൂലമായ ഒരവ്യക്തലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇടയിലെങ്ങാനും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളോട് വിഘടിച്ചുനിന്നുപോകുന്നുവെങ്കിൽ അത് അന്തിമദർശനമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ല. ഇങ്ങനെ അങ്ങേയറ്റംവരെ ചെന്നുപറ്റുന്ന ഒരു നോട്ടം ഭാഷാവിഷയകമായി ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നമുക്കൊന്ന് പരീക്ഷിക്കാം.

ഒരു ഭാഷയുടെ ശരീരം പദസമുദായവും, പദങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങളുമാണല്ലോ. ഏതും ആദ്യം പ്രാകൃതമായി ഉത്ഭവിച്ച് അനന്തരം കൃത്രിമങ്ങൾ കലർന്ന് പരിഷ്കൃതരൂപത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. ഈ നിയമം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. അപ്പോൾ അകൃത്രിമമായ വിശിഷ്ട പ്രയത്നാദികളോടു കൂടാത്ത അക്ഷരങ്ങൾ ഏതു ഭാഷയ്ക്ക് സ്വന്തമായി കാണുന്നുവോ അതു മറ്റെല്ലാറ്റിന്റേയും മൂലഭാഷയായിരിക്കുമെന്നൂഹിക്കാം. മനഃപൂർവ്വം ഉച്ചരിക്കേണ്ടതല്ലാത്ത സ്വാഭാവികമായി ശബ്ദിക്കാവുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഭാഷ എപ്പോഴും പ്രകൃതിയുടെ ഭാഷയായിരിക്കുമെന്ന് സാരം. ഈ ആദിഭാഷ ഏതെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിലേയ്ക്ക് പ്രകൃതി സ്വയം ഉച്ചരിച്ചുപോകുന്നതരം അക്ഷരങ്ങളെ തന്നെ ഒന്നാമതു തേടിപ്പിടിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. പ്രകൃത്യാ

സിദ്ധിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഏതെല്ലാം? അവയെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം? എന്നും വല്ലവരും ഇവിടെ വികല്പിച്ചാൽ അതിനു സമാധാനം ഉണ്ട്.

വാക്ക് എന്നതിന് തമിഴ് ഭാഷയിൽ മുഖ്യമായ നാമം 'മൊഴി' എന്നത്രേ. എന്നാൽ തമിഴിലോ തമിഴിനോടു ചേർന്ന വേറെ ഭാഷയിലോ അല്ലാതെ, മറ്റു ഭാഷകളിൽ പ്രകൃതിക്ക് ഇത്രത്തോളം ശരിയായിട്ടു വാക്കു കിട്ടുകയില്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ഓഷ്ഠാധരങ്ങളെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്ത് വാ മൂടിക്കൊണ്ടുള്ള ഇരിപ്പിന് മൗനമെന്നു നാമവും 'മ്' എന്ന് രൂപവുമാകുന്നു. ഈ 'മ്' എന്ന വാ മൂടലിനെ നല്ല വണ്ണം ഒഴിച്ച് വിടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതാകയാൽ മ്+ഒഴി=മൊഴി എന്ന നാമം സിദ്ധിച്ചു. ഈ മൊഴി തന്നെ ആദ്യം അകാരം, രണ്ടാമത് ഇകാരം, മൂന്നാമത് ഉകാരം ഇപ്രകാരം മുറയ്ക്ക് അ, ഇ, ഉ എന്ന മൂന്ന് അക്ഷരങ്ങളായിട്ട് പ്രകാശിക്കും. എന്നാൽ 'മ്' എന്നതിനെ വിട്ടാൽ ആദ്യം അകാരമായിട്ടു തന്നെ ധ്വനിക്കുമെന്നുള്ളതിരിക്കട്ടെ–രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും ഇകാര ഉകാരങ്ങളായിട്ടു തന്നെ ഭവിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ഉകാരഇകാരങ്ങളായിട്ടു മാറിവരരുതോ? എന്നു ശങ്കിക്കുന്ന പക്ഷം അപ്രകാരം പാടില്ല. ഇതു നമ്മുടെ പൂർവികന്മാരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ക്രമമാകുന്നു. അവർ പ്രകൃതിചേഷ്ടയെ നോക്കാതെയും ഏതെങ്കിലും ഒരു ന്യായം കൂടാതെയും യാതൊന്നിനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളവരല്ല. എങ്ങനെയെന്നാൽ വർണ്ണാത്മകങ്ങളായ ധ്വനിവിശേഷങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നത് സാധാരണമനുഷ്യനിൽ നിന്നാണെന്ന് അറിയാൻ തീരെ പ്രയാസമില്ല. അതും പ്രകൃത്യനുഗുണമായി പ്രവഹിക്കുന്നത് ഒരു ശിശുമുഖത്തുനിന്നു തന്നെ എന്നും സ്പഷ്ടമാണ്. അതിനാൽ നിസർഗ്ഗകോമളങ്ങളായ മധുരവർണ്ണങ്ങൾ അനർഗ്ഗളം പൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിൽ തന്നെ നമുക്കു ചില പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്താം.

ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചാൽ ആദ്യം വാ തുറന്നു കരയുന്നു. കരച്ചിലിൽ നിന്ന് 'അ' എന്നുള്ള സ്വരം പ്രതീതമാകുന്നു. കുറച്ചുകഴിയുമ്പോൾ കുട്ടി അന്യന്മാരുടെ മുഖത്തുനോക്കി ചിരിച്ച് തുടങ്ങും. ചിരി 'ഇ' എന്ന വർണ്ണത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നത് ഏവർക്കും അനുഭവമാണല്ലോ. അതും കഴിഞ്ഞാൽ 'ഉ' എന്ന ഭയവികാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

മേലും, ബ്രഹ്മാനന്ദമാകുന്ന അമൃതമകരന്ദത്തെ വർഷിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകളാകുന്ന പ്രസൂനങ്ങളെ കൊണ്ടു നിരന്തരം പ്രകാശിക്കുന്ന സംസ്കൃതമാകുന്ന സന്താനപാദപത്തിന്റെ നാരായവേരും, മഹേശ്വരങ്കൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച് പാണിനീമഹർഷിയാൽ രചിക്കപ്പെട്ടതും സൂത്ര

രൂപവും ആയ വ്യാകരണ ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള ‘അ ഇ ഉൺ’ എന്ന ആദി സൂത്രത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും ഈ ന്യായത്തെ പുരസ്കരിച്ചാകുന്നു. ഇങ്ങനെ പാണിനിയുടെ ആദ്യസൂത്രസംഗൃഹീതങ്ങളായ അ, ഇ, ഉ എന്നീ മൂന്നക്ഷരങ്ങളും ക്രമേണ കരച്ചിൽ, ചിരി, ഭയം ഈ മൂന്നു വികാരങ്ങളുടെ സൂചകനാദങ്ങളായി ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ആകയാൽ രണ്ടാമത് ‘ഇ’കാരവും മൂന്നാമത് ‘ഉ’കാരവും ആയിട്ടേ ഇരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. ചിരിയുടെ സൂചകമായ ‘ഇ’ എന്നുള്ള ശബ്ദവും ഭാവനയും തീക്ഷ്ണദണ്ഡം ഏല്ക്കുമ്പോൾ പ്രായംചെന്നവരുടെ മുഖത്തും സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ അവ ചിരിയുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ മാത്രമെന്ന് എങ്ങനെ പറയാം എന്നിവിടെ ചിലർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. വേദനയുണ്ടാകുമ്പോൾ ഒരു ശിശുവിന്റെ മുഖത്ത് ഈ ലക്ഷണം കാണാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് ഇതു പ്രകൃതിക്കൊത്ത സംഭവമല്ല. ഒരു നടൻ കരുണ വേണ്ടിടത്ത് ആ സ്തോഭസ്ഫൂർത്തിക്ക് ‘ഈ’ എന്നു ചിരിച്ച് കാട്ടാറില്ല. അതുകൊണ്ട് ‘ഈ’ എന്നുള്ള പറച്ചിലും ഭാവവും ഒരിക്കലും ദുഃഖത്തെ അറിയിക്കുന്ന അടയാളങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ.

മേൽ കാണിച്ച മൂന്നക്ഷരങ്ങളും ഉണ്ടായതിൽപിന്നെ അതുകളുടെ വികാരങ്ങളായ ശേഷിച്ച സ്വരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. അതും വിവരിക്കാം. വ്യഞ്ജനങ്ങളായ രേഫലകാരങ്ങളുടെ അംശങ്ങളായിരിക്കുന്ന ‘ഌ ൡ’ക്കൾ കൃത്രിമമായി പാണിനിമുനി ഇടക്കു തിരിക്കിക്കേറ്റിയതാണെന്ന് അനവധി ദൃഷ്ടാന്തയുക്തിപർവ്വം മുമ്പു സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് അവയുടെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ ഒന്നും ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു വിടുന്നു. ഭയം മുതലായവ അറിയാറായി കുറേകൂടി ജ്ഞാനപ്രകാശം പ്രസരിച്ചാൽ പിന്നെ കുട്ടികൾ നാം പറയുന്നതൊന്നും മനസ്സിലാകാണ്ട് ഏതോ ചോദിക്കുന്ന പോലെ എല്ലാറ്റിനും ‘ഏ’ ‘ഏ’ എന്നു ഒരുമാതിരി ശബ്ദിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ‘കുഞ്ഞിന്റെ അച്ഛൻ എവിടെ?’ ‘ഏ’– ഇങ്ങനെ ചോദ്യത്തിനെല്ലാം മുറയ്ക്ക് ആവർത്തിക്കും. ഇവിടെ ‘ഏ’ എന്ന അക്ഷരം പ്രകൃതി പ്രസവിച്ചു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അതിനു ശേഷമായി ആ കുട്ടി സമ്മതിരൂപമായ ‘ഒ’ എന്നുള്ള ശബ്ദത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. അല്പംകൂടി വിശേഷജ്ഞാനം സിദ്ധിക്കുമ്പോൾ ‘ഐ’ എന്നു പരിഹസിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അനന്തരം ഔ എന്നു വിശ്രാന്തിസൂചകമായ സ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം സ്വരങ്ങൾ – അക്ഷരങ്ങൾ – എല്ലാം ഒരു ശിശുവിന്റെ പ്രകൃതി തന്നെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ഇനിയുള്ളത് ‘വ്യഞ്ജനങ്ങൾ’ അഥവാ ഹല്ലുകളാണ്–അവയുടെ ആവിർഭാവത്തിൽ പ്രകൃതി എങ്ങനെയെല്ലാം പങ്കുകൊള്ളുന്നു എന്നുകൂടി പര്യാലോചിക്കാം. കുട്ടി ‘അ’

എന്നു വാ വിടർത്തു കരഞ്ഞിട്ട് ഓരോ തുടർച്ചയുടെ അവസാനത്തിലും ചുണ്ടുകൾ പൂട്ടുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ഓഷ്ഠജങ്ങളായ വർണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നുണ്ടാകാതെ കഴികയില്ല. ആദ്യം ഓഷ്ഠസംഘട്ടനത്തിന് ബലം -കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'മ്' എന്ന ഓഷ്ഠ്യം ഏതാണ്ട് അവ്യക്തരീതിയിൽ ഉത്ഭവിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കാം - പിന്നെ ക്രമേണ ബലം കൂടി വരുമ്പോൾ 'മ' എന്നായിത്തീരും-കൂടെക്കൂടെ 'അ' എന്നു കരയുകയും 'മ' എന്നു വാ പൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് 'അമ്മ' എന്ന വാക്ക് ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ചുണ്ടുകൾക്കു മുറുക്കം കൂടികൂടി ഒടുവിൽ 'പ'കാരം വ്യക്തമാകും. അതും പൂർവ്വത്തിലുള്ള അകാരത്തോട് അടുത്തുചേർന്ന് 'അപ്പാ' എന്ന വാക്കു സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ന, ത, ണ, ട, ഞ, ച, ങ, ക എന്ന മുറയ്ക്ക് ഓരോ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ഉത്ഭിച്ച് അതുകളോടും പഴയപടി 'അകാരം' കൂട്ടിമുട്ടി അന്ന, അത്ത, അണ്ണ, അട്ട, അഞ്ഞ, അച്ച, അങ്ങ, അക്ക, ഇങ്ങിനെ ശിശുവിന്റെ ബന്ധുക്കളെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാക്കുകൾ രൂപപ്പെടുന്നു.

പ്രകൃത്യനുഗുണമായി (സ്വതേ തന്നെ) ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണെന്ന് യുക്തിയുക്തമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 'അ' തുടങ്ങി അനുസന്ധാനം ചെയ്ത അക്ഷരങ്ങളിൽ അല്പം അഭിപ്രായഭേദം വന്നേക്കാം. അതിനാൽ ഒന്നുകൂടി ചർച്ചചെയ്യുന്നത് അസ്ഥാനത്തിലാകുകയില്ല എന്നു വിചാരിക്കുന്നു. പൂർവ്വപക്ഷം താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിലാണ്.

ലോകത്തിൽനിന്ന്, വിശേഷിച്ചും ഉദ്ബോധനങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നതിനുമുമ്പ്, സദ്യോജാതനായ ഒരുകുട്ടിയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികത്വം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'അ'കാരമാണ് രോദന രൂപമായിട്ടു കുട്ടികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നത് എന്നുള്ളതു ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. 'ങേ, ങ്, ഏ' എന്നിങ്ങനെയാണ് ആദ്യമായി കുട്ടികൾ കരഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നത്. അതുകൊണ്ട് 'ങ്' എന്നുള്ള വ്യഞ്ജനവും അതിൽ പിന്നെ 'ഏ' എന്നുള്ള സ്വരവുമാണ് കുട്ടികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നത്. അകാരമല്ല. അതിനു സമാധാനം പറയാം.

കുട്ടികൾ ജനിച്ചാൽ കുറച്ചു ദിവസം കഴിയുന്നതുവരെ അവയുടെ യാതൊരു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും അവയവങ്ങൾക്കും ശരിയായ ബലം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. കരയുന്നതും ചിരിക്കുന്നതുമെല്ലാം ഒരുവിധം അവ്യക്തസ്വരത്തെ മുൻനിർത്തിയായിരിക്കും. അവയുടെ ദർശനം, സപ്ർശനം, ശ്രവണം, രസജ്ഞാനം ഇവയെല്ലാം എന്തെന്നും ഏതെന്നും ശരിയായി നിശ്ചയിച്ചറിയുന്നതിനു കഴിവില്ലാത്ത വിധത്തിൽത്തന്നെയെന്നുള്ള

കാര്യം നിശ്ചയം തന്നെ. അല്പം ഇന്ദ്രിയബലം സിദ്ധിക്കുന്നതുവരെ എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിച്ചുപോയെങ്കിൽ അത് അനുനാസികമായിട്ടേ വരികയുള്ളു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രാണാധാരമായ നാസികദ്വാരത്തിൽ തട്ടിയല്ലാതെ, കണ്ഠാദി സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന 'ഹ, ള' മുതലായ വർണ്ണങ്ങൾ വെളിയിൽ വരികയേയില്ല. ഈ ന്യായത്തെ പുരസ്കരിച്ചാണ് വ്യാകരണത്തിൽ അച്ചുകളെ അനുനാസികങ്ങളായും അനനുനാസികങ്ങളായും രണ്ടായി വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്, 'സ നവവിധോപി അനുനാസികാനനുനാസികത്വാഭ്യാംദ്വിധാ' എന്നു വൃത്തിചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ[2] അനുനാസികത്തെ ആദ്യമായി ചേർത്ത് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ഈ കാരണം കൊണ്ടുതന്നെയാണ്.

'മുഖനാസികാവചനോനുനാസികഃ' എന്നു പാണിനി മഹർഷി സൂത്രം (1-1-8) ചെയ്തിരിക്കുന്നതു നോക്കുക-ഉൽപത്തിസ്ഥാനങ്ങൾ (കണ്ഠം, താലു, മൂർദ്ധാവു തുടങ്ങിയവ) ഓരോന്നും വേറെയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാം നാസികാദ്വാരം വഴിയായി വേർതിരിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് അനുനാസികകളെന്നു പേർ പറയാം.[3] കുട്ടികൾക്ക് ആദ്യമാദ്യം പ്രാണനെ മുൻനിർത്തി പ്രാണപ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ മാത്രമേ ശബ്ദത്തെ വെളിയിൽ വിടുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു നമുക്ക് അനുഭവമാണ്. അതുതന്നെയുമല്ല ശബ്ദിക്കാതെയിരിക്കുന്നത് മൗനം. മൗനസ്ഥിതിയിൽ രണ്ടു ചുണ്ടുകളും തമ്മിൽ ഒന്നുപെട്ടു ചേർന്നിരിക്കും. പിന്നീട് അതിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും ശബ്ദിച്ചുപോയാൽ അനുനാസികപൂർവ്വമായിട്ടേ വരികയുള്ളു. മ്+അ=മ, മ്+ഇ=മി ഇപ്രകാരം തുടരെത്തുടരെ മൗനം ശബ്ദോൽപ്പത്തി, ഈ ക്രമത്തിന് അനുനാസികവും മുൻഗാമിയായി നിലനിൽക്കുന്നു.

കുട്ടികളുടെ ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള അസ്പഷ്ടമോ ശ്രോതാക്കളുടെ അശ്രദ്ധാജന്യമായ അന്യഥാബോധമോ ഹേതുവായിട്ട് 'ങ്' എന്നായിട്ട് അറിയുന്നതിനിടവരുന്നതാണ്. കൂടാതെ അടുത്തതായി ഉച്ചാരണം ചെയ്യുന്നതായ 'അകാരം' കണ്ഠ്യമാകയാൽ അടഞ്ഞ സ്ഥാനിയുടെ ആക്രമണവും ഈ വിഷയത്തിൽ 'ങ' കാരത്തിനു സ്ഥാനിവത്വം കല്പിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായിട്ട് അധരോഷ്ഠസംഘട്ടനജന്യമായ അനുനാസികമാണ് പുറപ്പെടുന്നത്.

അടുത്തതായിപ്പറയാനുള്ളത് അകാരത്തെ പറ്റിയാണല്ലോ. ജനനമാത്ര മുതൽ കുറേക്കാലത്തേക്ക് കുട്ടികളുടെ പ്രാണസ്പന്ദനം വളരെ വേഗത്തിലായിരിക്കും. പ്രായം കൂടിയവർക്കുപോലും വിളിക്കുകയോ, ചിരിക്കുകയോ, നിലവിളിക്കുകയോ വല്ലതും ചെയ്യേണ്ടതായിവരു

മ്പോൾ ശ്വാസബലം എവിടെവരെ നില്ക്കുന്നുവോ അതിനപ്പുറം ആയതിനെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അവസാനത്തിൽ അസ്പഷ്ടമായ ഒരു സംവൃതസ്വരരൂപത്തിൽ അതിനെ നിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാണബലം ശരിയായി സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുട്ടികളുടെ കഥയോ പറയാനില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ, ഓരോരോ കരച്ചിലും ശ്വാസത്തിനു വിച്ഛേദം വരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ മാത്രതോറും മുറിഞ്ഞ് അസ്പഷ്ടമായ ഒരു സമ്മിശ്രാവസ്ഥയിൽ പരിണമിക്കുന്നതായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ, നമുക്കറിയാവുന്നതാണ്. പാണിനിമഹർഷി വിവൃതമെന്നും സംവൃതമെന്നും ഉള്ള രണ്ടു ഭേദങ്ങളെ അകാരത്തിനു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്വാസബലത്തെ ഉള്ളടക്കം ചെയ്യാതെ ഹ്രസ്വദീർഘപ്ലുതഭേദങ്ങളെ ശരിയായി വെളിയിൽ കാണിച്ച് സ്വതന്ത്രമായി സ്വരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന് വിവൃതമെന്നും, അവസാനമാത്രയെ ശ്വാസശക്തിയുപയോഗിച്ച് വെളിക്കു സ്പഷ്ടമായ വിധത്തിൽ വിടാതെ ഉള്ളടക്കമാക്കി അമർത്തുന്നതിന് സംവൃതമെന്നും പറയുന്നു. അതായത്, വിവൃതത്തിന് പ്രാണവായുവിന്റെ ശരിയായ ഉദീരണം ആവശ്യമാണ്. സംവൃത്തിന് പ്രാണശക്തിയെ അല്പം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകും. ഇതാണ് വിവൃതസംവൃതങ്ങൾക്കു കാണപ്പെടുന്ന ഭേദം. സംവൃതമായ അകാരം ഉച്ചാരണത്തിൽ വരുമ്പോൾ 'അ' എന്നു മാത്രമേ കേൾക്കാൻ കഴിയൂ. കുട്ടികളുടെ കരച്ചിലിൽ 'മ്+അ+അ' എന്നിങ്ങനെ തുടരെത്തുടരെ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'ങ്+എ' എന്നാണെന്ന് ശരിയായി ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കാത്തവർക്കു പ്രഥമമാത്രയിൽ തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതം തോന്നാനില്ല–അകാരത്തോട് അതായത് സ്പഷ്ടമായ അകാരത്തോട് ഏറ്റവും അടുത്തതും 'ഇ, ഉ' എന്ന ഇവയുടെ ഓരോന്നിന്റെയും ഓരോ അംശങ്ങളാണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ സൂക്ഷ്മാലോകികളല്ലാത്തവർക്കു വരാനിടയുള്ളതുമായ ഒരു അസ്പഷ്ടസ്വരമാണ് കുട്ടികളുടെ രോദനത്തിൽ നിന്നും നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്. കുട്ടികളുടെ കരച്ചിലിൽനിന്നും നമുക്കാദ്യമായിട്ടുണ്ടായ സ്വരം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിരിക്കയാൽ 'ങ് എ' എന്നു ശ്രവണമാത്രയിൽ തോന്നുന്നതായ ഒരു സ്വരമുണ്ടാകുന്നുവെന്നും, അതിനെ ഒന്നുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു പര്യാലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ 'മ്+അ' ഇവ രണ്ടും കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു വിധത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നതെന്നും അതിന്റെ ശരിയായ രൂപം 'മ്' മാറ്റിയാൽ 'അ' എന്നാണെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ഇവിടെയും ഒരു ശങ്ക അങ്കുരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. കേൾക്കാൻ കഴിവുള്ള വിധത്തിലല്ലാതെ ശ്രവിച്ച് വിമർശനം ചെയ്ത് വേറെ ഒരു രൂപത്തിൽ (കേൾക്കുന്ന വിധത്തിലല്ലാതെ) അതിനെ വ്യവസ്ഥാപിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ങ്, എ' (ങ്, അ) എന്നാണ് കേൾക്കുന്നതെ

ങ്കിൽ അപ്രകാരം ശബ്ദോല്പത്തിയെ നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതാണ്, എന്നാണെങ്കിൽ സമാധാനം.

സാധാരണയായി, കരച്ചിലിന്റെ അനുകരണസ്വരം അകാരമാണെന്ന് നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. 'ആഹാ' 'ഹന്ത' 'ആ', 'അഹഹ' 'ബത' എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങളാലും (മലയാളത്തിലും ഇവയിൽ ചിലതിനെ ഖേദാനുകരണത്തിനു നാം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു). ആആ, അയ്യോ എന്നിങ്ങനെ നിലവിളിക്കാറുള്ളത് നമുക്ക് നിത്യാനുഭവമാകയാലും സന്താപാവസ്ഥയിൽ ഉള്ളിൽ തങ്ങി നില്ക്കുന്ന ബാഷ്പത്തിന്റെ ബഹിർഭാഗത്തിലേക്കുള്ള നിസ്സരണത്തിന് 'ആ' എന്നുള്ള നീട്ടിവിളി അത്യന്തം സൗകര്യപ്രദമാകയാലും രോദനസ്വരം സാധാരണമായിട്ട് 'അ' 'ആ' ഇവയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്-എന്നാൽ കുട്ടികൾ നിലവിളിക്കുമ്പോൾ ശബ്ദോൽപത്തി സ്ഥാനത്തിനും പ്രാണവായുവിനും ദാർഢ്യമില്ലായ്കയാൽ ഏതാണ്ട് അസ്പഷ്ടമായി 'ങ്' 'അ' 'മ്' 'അ' എന്നൊക്കെ തോന്നത്തക്കവിധത്തിലായിത്തീരുന്നു എന്നിരുന്നാലും അതും നിലവിളിക്കുകയാണെന്ന കാര്യം തീർച്ചതന്നെയാണ്-എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ശരിയായ സങ്കടത്തെ അത് അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്റെ ലക്ഷ്യമായി കണ്ണുനീരൊഴുക്കി കരയുന്ന അവസരത്തിലും രോദനസ്വരൂപം ഇതുതന്നെയായിട്ടാണു കാണുന്നത്. പല്ലുവേദന, ഊനുവീക്കം, തൊണ്ടയ്ക്കു നീർക്കെട്ട്, നാക്കിനു പഴുപ്പ് ഈ രോഗങ്ങളുള്ളവർക്കും കൊഞ്ഞ (ഭാഷയിൽ പറയുന്ന ഒരു വക അസ്പഷ്ട ശബ്ദപ്രവർത്തനം)യുള്ളവരും, ഏതെങ്കിലും ഒരു വാക്കു പറയുമ്പോൾ അവർക്ക് ഏതു സ്ഥാനങ്ങളിൽ അസ്വാതന്ത്ര്യം നേരിട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ സ്ഥാനത്തുനിന്നും തട്ടി വരേണ്ടതായ അക്ഷരത്തിന് സ്പഷ്ടപ്രതീതിയുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല എന്നുള്ളത് നമുക്ക് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. എന്നാൽ അവരിൽ നിന്നും വരുന്ന അക്ഷരങ്ങളെ ശരിയായി ഉച്ചരിച്ചാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ശുദ്ധിയോടും അർത്ഥബോധത്തോടും കൂടിയാണ് നാം ഗ്രഹിക്കാറുള്ളത്. വല്ല അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളാലും ശബ്ദപ്രവർത്തനത്തിനു വൈരൂപ്യം നേരിട്ടിരുന്നാൽ യഥാർത്ഥബോധവിഷയത്തിൽ അതിന്റെ ഒരു ശുദ്ധിപത്രവും നമ്മിൽ തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്തു പോരുന്നുണ്ട്. ആ രീതിക്കു നോക്കുമ്പോൾ അകാരം രോദനരൂപമായിരിക്കെ യാതൊരു ശബ്ദങ്ങളെയും സ്ഥാനനിർണ്ണയം ചെയ്തു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനുള്ള തന്റേടമോ സ്ഥാനദാർഢ്യമോ എന്നു വേണ്ട, തന്നിൽ നിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുന്നുവെന്ന ബോധം പോലുമോ ഇല്ലാതെ ഒരു കുട്ടിയിൽ നിന്നും താനറിയാതെ ചോർന്നു വരുന്ന ഒരു ശബ്ദത്തിന്

അല്പം അന്യഥാ പ്രതീതി ശ്രവണമാത്രത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു വച്ച് നമുക്കു കുറ്റം പറവാനോ രോദനരൂപം അകാരമല്ലെന്നോ ആയതു ആ കുട്ടിയിൽ നിന്നും വിനിർഗമിക്കില്ലെന്നോ അപലപിക്കാനോ ന്യായം കാണുന്നില്ല. അകാരം രോദനത്തിനുള്ള ഒരു ലക്ഷ്യസ്വരമായി കൈകൊള്ളുന്നിടത്തോളം കാലം, ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചാലുടൻ കരയുകതന്നെയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് വിചാരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, അതിന്റെ ആദ്യമായ ഉച്ചാരണസ്വരം അകാരമല്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു യാതൊരു വഴിയും കാണുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല, സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായി, ത്രിഗുണാതീതനായിരിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ അഭിധേയതയെ ധരിക്കുന്നതും, സർവ്വാധാരഭൂതവും അനിർവചനീയവും ആദിവേദവുമായ 'ഓം' കാരത്തിന്റെ പിരിവിൽ ആദിബീജമായി പ്രശോഭിച്ചു നില്ക്കുന്ന ആ 'അ' എന്ന അക്ഷരം ഒന്നുമാത്രമല്ലാതെ കൃത്രിമപ്രബോധനങ്ങൾ ഒന്നും വന്നു കടന്നുകൂടായ്കയാൽ അലയടങ്ങിയ സമുദ്രം പോലെ നിർമ്മലമായ ബാലഹൃദയത്തിൽ നിന്ന് ആദ്യമായി വേറെ ഏതൊരു സ്വരമാണ് ഉണ്ടാകാൻ മാർഗ്ഗമുള്ളത്? അകാരത്തിന്റെ മഹിമ എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നുള്ളത് താഴെക്കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളാൽ ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

'അക്ഷരാണാമകാരോസ്മി'[4]
'അകാരസ്സർവ്വഭൂതത്വം' ഇത്യാദി വേറെയും

പാണിനീയത്തിലെ 'ഹയവരട്'[5] 'ലണ്'[6] എന്നിത്യാദി സൂത്രങ്ങളിൽ 'ഹ' 'യ' 'വ' 'ര' 'ല' എന്നിങ്ങനെ സ്വരാന്തമായിട്ടുതന്നെ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഹ്' 'യ്' 'വ്' 'ര്' എന്നിങ്ങനെ അപൂർണ്ണങ്ങളായി നില്ക്കുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് അകാരം ചേർത്ത് പൂർണ്ണത്വം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

'ഹകാരാദിഷ്വകാര ഉച്ചാരണാർത്ഥഃ'[7] എന്നു വൃത്തികാരനും 'നപുനരന്തരേണാചാ വ്യഞ്ജനസ്യോച്ചാരണമപി ഭവതി'[8] എന്നു മഹാഭാഷ്യകാരനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. 'ഇ' 'ഉ' എന്ന സ്വരങ്ങളെ ആ സ്ഥാനത്തുള്ള വ്യഞ്ജനപൂർത്തിക്കുവേണ്ടി ഉൾപ്പെടുത്താതെ അകാരത്തെത്തന്നെ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു തന്നെ അതിന്റെ സർവ്വാദിമത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

'അ' കഴികെ ഓഷ്ഠ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഉണ്ടാകാനെളുപ്പമെന്ന് ഈ പ്രകൃതം കൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നു. അപ്പോൾ 'അ' 'ഇ' എന്നു മുറയ്ക്കുണ്ടായതായി മുമ്പു വ്യവസ്ഥാപിച്ചത് എങ്ങനെ ഘടിക്കും എന്നൊരു സന്ദേഹം തോന്നാം. സ്വരോല്പത്തിയെ നിരൂപിച്ചപ്പോൾ സ്വീകരിച്ച മുറ പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചാണ്. പ്രകൃതി പ്രസ

വിക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞ ക്രമത്തിൽ തന്നെ. ഹിന്ദുസ്ഥാനി, അറബ്, ലാറ്റിൻ, ഹീബ്രു, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ അക്ഷരമുറ നോക്കുക.

'അലീഫ്', 'ബ', 'പേ', 'തേ', 'ടേ'
'അലീഫ്', 'ബ', 'ത'
'അൽഫ', 'ബീറ്റ'
ഏ, ബി

ഇങ്ങനെ അകാരപ്രതിനിധികളായ അക്ഷരങ്ങൾക്ക്-അലീഫ്, 'ഏ' മുതലായതിന്-നേരെ അടുത്തു 'ബ' എന്ന ഓഷ്ഠ്യം തന്നെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഉത്ഭവക്രമമനുസരിച്ച് അടുക്കിയിരുന്ന അക്ഷരങ്ങളെ കാലം ചെന്നശേഷം പ്രഭവസ്ഥാനമുറയ്ക്കു ചേർത്തു പരിഷ്കരിച്ചതുകൊണ്ടാണ് എല്ലാ ഭാഷകളിലും, വിശിഷ്യ തമിഴ്, സംസ്കൃതം മുതലായ വിപുലഭാഷകളിൽ, അക്ഷരഘടന ഇത്രയ്ക്കു വ്യത്യസ്തരീതിയെ അവലംബിക്കുന്നത്. ഈ പരിഷ്കൃതമുറയെ ആസ്പദമാക്കിയാകുന്നു മേൽ സ്വരനിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

'അ' 'ക' 'ങ' എന്നു തുടങ്ങി സാക്ഷാൽ പ്രകൃതി താലോലിച്ചു വളർക്കുന്ന[9] അക്ഷരങ്ങളും അമ്മ, അപ്പ മുതലായ മൃദുപദങ്ങളും ഇന്നേതു ഭാഷയുടെ വകയായിരിക്കുന്നു. ആ ഭാഷ അഥവാ അതിന്റെ പ്രാകൃതരൂപം ആയിരിക്കണം ആദിമാതൃഭാഷ; അല്ലാതെ കൃത്രിമാക്ഷരങ്ങൾ ധാരാളം ഉൾപ്പെട്ടുകാണുന്ന ഇതരഭാഷകൾ ഒന്നും ഒരിക്കലും ആദിഭാഷയാകാനിടയില്ല. ഈ വിധമുള്ള അനുമാനസരണിയിലൂടെ നമ്മുടെ വിചാരധാരയെ നയിക്കുമ്പോൾ എല്ലാ വാങ്മയശാഖികളുടേയും മുതൽമുരട് മൂലദ്രാവിഡമാണെന്നു കാണാം.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. മാഹേശ്വരസൂത്രങ്ങൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന പതിനാലു പ്രത്യാഹാരസൂത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതാണിത്.
2. അകാരത്തിനു ഹ്രസ്വം, ദീർഘം, പ്ലുതം എന്നു മൂന്നു ഭേദവും മൂന്നിലും ഉദാത്തം, അനുദാത്തം, സ്വരിതം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധം ഒൻപതുഭേദങ്ങളും ഒൻപതിനും അനുനാസികം അനനുനാസികം എന്നിങ്ങനെ ഈരണ്ടു ഭേദങ്ങളും ചേർന്ന് ആകെ പതിനെട്ടുഭേദങ്ങളും.
3. മുഖനാസികവചനോനുനാസികഃ എന്ന സൂത്രത്തിന്റെ അർത്ഥമാണിത്. വായും നാക്കുംകൊണ്ട് ഉച്ചരിക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങൾ അനുനാസികങ്ങൾ.
4. ഭഗവദ്ഗീത 10–33 അക്ഷരങ്ങളിൽ ഞാൻ അകാരമാണ് എന്നർത്ഥം. ഇതു ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനോട് പറയുന്നു.

5. മാഹേശ്വരസൂത്രം 5
6. മാഹേശ്വരസൂത്രം 6
7. ഹകാരം തുടങ്ങിയവയിൽ അകാരം ഉച്ചരിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം.
8. സ്വരം ചേർത്തല്ലാതെ വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാൻ പറ്റുകയില്ലെന്നർത്ഥം.
9. ഇതു ഇപ്പോൾ വിരളമായ പ്രയോഗമാണ്. വളർത്തുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വളർക്കുക എന്നു സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രയോഗം ഓർമ്മിക്കുക– 'ഭയകൗടില്യലോഭങ്ങൾ വളർക്കില്ലൊരു നാടിനെ'.

10

ആദിഭാഷ

ഹിന്ദുസ്ഥാനി തുടങ്ങിയ മേൽവിവരിച്ച ഭാഷകളിലെ അക്ഷരമാലകൾ അധികവും ഉത്ഭവമുറയെ ആദരിക്കുന്നവയായും വർണ്ണസംഖ്യ കൊണ്ട് ദീർഘിക്കാത്തവയായും ലിപികളുടെ ഉച്ചാരണരീതികൊണ്ടും മറ്റും അപരിഷ്കൃതഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നവയായും ഇരിക്കുന്നു. തമിഴങ്ങനെയല്ല. തമിഴിന്റെ പൂർവ്വരൂപം ആ വിധമിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം അവയുടെ ഉപയോഗകാര്യത്തെ അതിക്രമിച്ച് അധികമായി സ്വീകരിക്കുന്ന ഭാഷ ഏതോ അതു മിക്കവാറും അപരിഷ്കൃതമെന്നൂഹിക്കാം. ഈ പ്രകൃതത്തിൽ പരീക്ഷണത്തിന് ഉപലക്ഷണരൂപമായി അകാരത്തിനെ തന്നെ എടുക്കാം. അകാരം, അഥവാ അതിന്റെ സ്ഥാനി, എല്ലാഭാഷകളുടെയും ആദ്യ ലിപിയായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഉപയോഗം സാധാരണയായി 'അ' എന്ന ശബ്ദത്തെ ആവശ്യമുള്ളിടത്ത് വെളിവാക്കുന്നതാകുന്നു. ഇത്രമാത്രം കൊണ്ട് ഈ അക്ഷരത്തിന്റെ പ്രയോജനം ഏകദേശം അവസാനിക്കുന്നുവെന്ന് പറയാം. ഈ പ്രയോജനപരിധിയെക്കടന്ന് 'അലീഫ്' 'അൽഫ്' എന്നിങ്ങനെ അറബു മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഉച്ചാരണം നീണ്ടുപോകുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ 'കേഫ്', 'ളാഫ്', 'സീന്', 'എഫ്', 'ഇസഡ്' മുതലായ അക്ഷരങ്ങളും സ്വസ്വരൂപത്തെക്കവിഞ്ഞ് ശബ്ദങ്ങളെക്കൂടി സ്വാംശത്തിൽ ഏച്ചുവച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ സംഗ്രഹിക്കുന്ന അപരിഷ്കൃതഭാഷയാണ് പ്രാചീനമായിരിക്കാൻ എളുപ്പം. ഈ ജാതി അക്ഷരങ്ങളിൽ ഉപയോജ്യങ്ങളായ അംശങ്ങളെ മാത്രം പിരിച്ചെടുത്ത്, ബാക്കിയുള്ളവയെ തള്ളി, പരിഷ്കരിച്ചതായിരിക്കണം തമിഴ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലെ അക്ഷരമാലകൾ-അതുകൊണ്ട് ആദിഭാഷയെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം കാര്യകാരണ പ്രസ്താവപൂർവ്വം ചില ഭാഷാഭിജ്ഞന്മാർ ചെയ്തേക്കാവുന്ന പൂർവപക്ഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂടി ഇവിടെ ചിന്തിക്കേണ്ടതായുണ്ട്.

തമിഴ്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഒന്നിന്റെ പരിഷ്കൃതരൂപമെന്ന് അനുമിക്കുന്നത് തീരെ സാഹസമാണ്. തമിഴിന്റെ മാതൃഭാഷയായ മൂലദ്രാവിഡത്തിലും അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗത്തെക്കവിഞ്ഞുള്ള ഉച്ചാരണത്തോടുകൂടിയും മറ്റും ഇരുന്നുവെന്നും ഇരിക്കുന്നുവെന്നും തെളിയിക്കാൻ വിഷമമില്ല. അ മുതലായ അക്ഷരങ്ങളെ തമിഴുദേശങ്ങളിൽ ചിലയിടത്ത്.

'അ-ആന', 'ആവന്ന';
'ഇ-ഈന', 'ഈയന്ന;'
'ക-ആന' 'കാവന്ന' എന്നും ചിലയിടത്തു
'ആന', 'ആന-ആന'
'ഈയന', 'ഈയന', 'ഈയന';
'കാന', 'കാന', 'കാന';
'കീന, കീയന കീയന'; ഇങ്ങനെയും ചിലയിടത്ത്
'കാന', 'കാവന്ന';

'കീന', 'കീയന്ന' ഇങ്ങനെയും ആകുന്നു ഉച്ചരിക്കാറുള്ളത്.[1] ഇനി പ്രഥമവും പ്രധാനവുമെന്ന് പൂർവ്വവാദി സമ്മതിക്കുന്ന അകാരത്തിന്റെ കാരണം, ഉല്പത്തി, ഉച്ചാരണസമ്പ്രദായം മുതലായ എല്ലാ വിവരവും മൂലദ്രാവിഡത്തിൽ മുൻപ് എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാകുമ്പോൾ ആശങ്ക തീരെ ശമിക്കും. അതായത് ഓഷ്ഠാധരങ്ങളെ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു വാ മൂടിയും ശബ്ദിക്കാതെയും ഉള്ള ഇരുപ്പിന് മൗനമെന്നു നാമവും 'മ്' എന്നുള്ളത് അതിന്റെ രൂപവും എന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഈ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഓഷ്ഠാധരങ്ങളെ വേർപ്പെടുത്തി വായ് തുറന്നു 'മ്' എന്നതിന് ഒഴിക്കുന്നതായ പ്രയത്നത്തിന് മ്+ഒഴി=മൊഴി എന്നു മുമ്പ് പറഞ്ഞുവല്ലോ. മൗനത്തെ (മ്+എന്നതിനെ) ഒഴിച്ചുവിട്ടാൽ അടുത്തപോലെ ജന്തുക്കളുടെ യോനിസ്ഥാനങ്ങളായ ലിംഗഭഗങ്ങളുടെ സംയോഗരൂപത്തെ നേരിട്ടു കാണിക്കുന്നതും, നാദരൂപംകൊണ്ടു ശബ്ദിക്കുന്നതും, ആദ്യക്ഷരവുമായ അകാരം (അ എന്ന അക്ഷരം) ആവിർഭവിക്കും. ഇത് തമിഴക്ഷരങ്ങളിൽ ആദ്യക്ഷരമായ അകാരമാകുന്നുവെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ അകാരമാകട്ടെ ഇപ്രകാരം മേലും കീഴും രണ്ടു പങ്കുകളോടുകൂടിയതായിരിക്കും. ഈ രണ്ടു പങ്കുകളും ഒന്നായിച്ചേർന്ന് ഇങ്ങനെ അകാരമായിരിക്കുമ്പോൾ മേൽ പങ്കു പുല്ലിംഗമെന്നും കീഴ്പങ്ക് സ്ത്രീലിംഗമെന്നും പറയപ്പെടും. ഈ രണ്ടു പങ്കുകളേയും വെവ്വേറായിപ്പിരിച്ചു നോക്കിയാൽ അവ രണ്ടും തനിത്തനിയെ അകാരമാവുകയില്ല. അതു

കൊണ്ട് അകാരമേ ഇല്ലാതായിട്ട്, മേൽപങ്കിന് ലിംഗത്വം സിദ്ധിക്കാതെയും വ്യവഹാര ശക്തിയില്ലാതെയും മൗനദ്വാരേണ അതീതപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നു വരികിലും അതിന് ചപൂരം, ചപൂതം, അനാദി, ബിന്ദു, മൗനം, വട്ടം എന്നു പല നാമങ്ങളുണ്ട്. അപ്രകാരം തന്നെ കീഴ്പങ്കിന് സ്ത്രീലിംഗത്വമില്ലാതെയാകുമെങ്കിലും അതിന് അലിപ്പാലെന്ന് ഒരു നാമമുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ചപൂരം, അലിപ്പാൽ എന്നുള്ള രണ്ടു പങ്കും ചേർന്ന് അകാരമായി അക്ഷരപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ജനകജനനീഭാവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ പുല്ലിംഗത്വവും സ്ത്രീലിംഗത്വവും അതുകൾക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഇല്ല, എന്നതിനാൽ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ കീഴ്പങ്കിന് പുരുഷൻ, സ്ത്രീ ഇവ രണ്ടുമല്ലാത്തതെന്നുള്ള (നപുംസകമെന്ന) അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നതായ അ-ഇലി എന്ന ശബ്ദം തന്നെ വരെവരെ[2] ലോപിച്ച് അലി എന്നും അതിനോട് പാൽ-ച്ചൊല്ല് (ലിംഗശബ്ദം) അലിപ്പാലെന്നും അഭിധാനമുള്ളതായി വിവരിച്ചുകാണുന്നു.

മുതലെഴുത്താമകരമിരുപങ്കെയാകും
മൂലമാന മേർപങ്കെ ആൺപാലാകും
കതിവിലക്കുകീഴ്പങ്കു പെൺപാലാകും
കലർത്തൽ വിട്ട് മേർപങ്കേ ചപൂരമാകും
ആകുമെടാ ചൊൽവതേത്താൻ ഉറ്റുകേളേ
അകാരമെന്നുമെഴുത്തിലാം അരുഞ്ചീർത്തന്മൈ
ആരായ്ന്ത് കലർത്തൽ വിട്ടകീഴ്പങ്കൈപ്പാര്
അലിപ്പാലെന്റാതിനാതരമെയ്ത്തിട്ടാരെ
മോനത്തെയൊഴിത്തുവൈത്തപടിയിനാലെ
മൊഴിയെനവും വൈത്തപടിയിനാലെ
(അകത്തിയർ ശിവയോകം)[3]

ഇവിടെ അക്ഷരം, ഉച്ചാരണം, ഭാഷ ഇവയെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ലിംഗഭഗസംയോഗരൂപ വിഷയത്തെക്കൂടികൊണ്ട് ചേർത്തതെന്തിന്? എന്നാണെങ്കിൽ, പരബ്രഹ്മം മൂലപ്രകൃതിയോടു ചേർന്ന് പ്രപഞ്ചമുണ്ടായതുകൊണ്ട്, അതായത് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ജനകജനനീഭാവത്തോടുകൂടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ബ്രഹ്മത്തിനും പ്രകൃതിക്കും പുല്ലിംഗത്വവും സ്ത്രീലിംഗത്വവും സർവ്വസൃഷ്ടിവല്ലഭത്വവും സിദ്ധിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊരു കാര്യമേ ഇല്ല. അപ്രകാരം തന്നെ, പുരുഷൻ സ്ത്രീയോടുകൂടി ലിംഗഭഗസംയോഗരൂപത്തിൽ രമിച്ച് സന്തതിപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ജനകജനനീഭാവത്തോടുകൂടി ഇരിക്കു

ന്നതായ ഏകകാരണത്താൽ മാത്രമാണ് അവർക്കും പുല്ലിംഗത്വം, സ്ത്രീലിംഗത്വം, ഉൽപ്പാദനവല്ലഭത്വം ഇവ സിദ്ധിച്ചത്. അല്ലെങ്കിൽ സിദ്ധി ക്കുകയില്ല.

ഇതിനു പ്രമാണം.

(1) ശിവഃ ശക്ത്യാ യുക്തോ യദി ഭവതി ശക്തഃ പ്രഭവിതും
നചേദേവം ദേവോനഖലുകുശലഃ സ്പന്ദിതുമപി[4]

അർഥം-അല്ലയോ ഭഗവതി, മംഗലസ്വരൂപനായ (പരബ്രഹ്മസ്വരൂ പനായ) സൃഷ്ട്യാദികളാൽ വിഹരിക്കുന്ന പരമേശ്വരൻ നിർമ്മാണാദി ശക്തി സ്വരൂപിണിയായ ഭവതിയോടു ചേർന്നവനായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു വെങ്കിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാനും മറ്റും സമർത്ഥനാകുന്നു. ഇപ്ര കാരമല്ലെങ്കിൽ (ശക്തിസ്വരൂപിണിയായ ഭവതിയോടു കൂടാത്തവനാ ണെങ്കിൽ, പരബ്രഹ്മസ്വരൂപനാകുന്ന പക്ഷം) അല്പംപോലും ഇള കാൻകൂടി സമർത്ഥനായിട്ടു ഭവിക്കുന്നില്ല തന്നെ. (പരബ്രഹ്മത്തിനു ക്രിയയോ വികാരമോ ഇല്ലെന്നു സാരം).

മാതൃകാദിമന്ത്രോദ്ധാരക്രമരഹസ്യാർത്ഥഃ

ശിവഃ- കകാരാദിക്ഷകാരാന്തോവർണ്ണസമൂഹഃ പഞ്ചവിംശദ്വർണ്ണാത്മ കഃ, സമസ്തവ്യസ്തരൂപേണ ഷട്ത്രിംശത്തത്ത്വാത്മകഃ

ശക്തിഃ-അകാരാദിഷോഡശസ്വരസമൂഹഃ

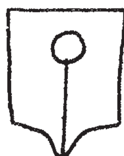
ഷട്ത്രിംശത്തത്ത്വാത്മകോ വ്യഞ്ജനസമൂഹഃ ശിവഃ ഷോഡശസ്വരരൂ പയാ ശക്ത്യാ യുക്തോ യദി ഭവതി തദാ പ്രഭവിതും വേദാദിവിദ്യാരൂ പേണ ശബ്ദാർത്ഥസൃഷ്ടിം സ്പഷ്ടീകർത്തും ശക്തോ ഭവതി.

ന ചേദേവം ദേവോ ന ഖലു കുശലഃ സ്പന്ദിതുമപി ന പടുഃതാലോ ഷ്ഠവ്യാപാരശൂന്യഃ അകിഞ്ചിത്കരഃ

2. ബിന്ദുത്രികോണവസുകോണദശാരയുഗ്മം എന്ന് ആരംഭിച്ച ശീച ക്രവിധിശ്ലോകത്തിലെ ബിന്ദുത്രികോണം എന്നുള്ളതും ഇതിനെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നു.[5]

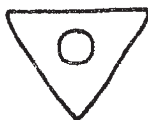
ദൃഷ്ടാന്തം

ശിവലിംഗം

ബിന്ദുത്രികോണം

മാതൃകാഹൃദയേ

കകാരാദിക്ഷകാരാന്തവർണ്ണാസ്തേശിവരൂപിണഃ
സമസ്തവ്യസ്തരൂപേണ ഷട്ത്രിംശത്തത്ത്വവിഗ്രഹാഃ
അകാരാദിവിസർഗ്ഗാന്താഃ സ്വരാഃ ഷോഡശശക്തയഃ
നിത്യാ ഷോഡശമാത്മാനഃ പരസ്പരമമീയുതാഃ
ശിവശക്തിമയാ വർണ്ണാഃ ശബ്ദാർത്ഥപ്രതിപാദകാഃ
ശിവഃ സ്വരപരാധീനോ നസ്വതന്ത്രഃ കദാപ്യസൗ
സ്വരാഃ സ്വതന്ത്രാ ജായന്തേ ന ശിവസ്തു കദാചന
'സ്ഫുടശിവശക്തിസമാഗമബീജാങ്കുരരൂപിണീ പരാശക്തിഃ
അണുതരരൂപാനുതത്തരവിമർശലിപിലക്ഷ്യവിഗ്രഹാ ഭാതി'
(അനുത്തരലിപി=അ, വിമർശലിപി=ഹ)
'സീതശോണ ബിന്ദുയുഗളം വിവിക്ത
ശിവശക്തിസങ്കുചത് പ്രസരം
വാഗർത്ഥസൃഷ്ടിഹേതുഃ പരസ്പരാ
നുപ്രവിഷ്ടവിസ്പഷ്ടം
സ്ഫുടിതാദരുണാദ് ബിന്ദോർ
ന്നാദബ്രഹ്മാങ്കുരോ രവോവ്യക്തഃ
തസ്മാദ് ഗഗനസമീരണ
ദഹനോദകഭൂമിവർണസംഭൂതിഃ'

'അകാര സർവ്വവർണ്ണാഗ്ര്യഃ
പ്രകാശഃ പരമഃ ശിവഃ

ഹകാരോന്ത്യകലാരൂപോ
വിമർശാഖ്യഃ പ്രകീർത്തിതഃ
ഉഭയോ സാമരസ്യംയത്
പരസ്മിന്നഹമി സ്ഫുടം'

മുകളിൽ ഇടത്തും വലത്തുമായിട്ട് എഴുതിയിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ശിവ ലിംഗത്തിനേയും ബിന്ദുത്രികോണത്തിനേയും മുകളിൽനിന്ന് ഒത്തന ടുക്കുകൂടി കീഴ്പോട്ടു നോക്കുമ്പോൾ മുറയ്ക്കു കാണുന്ന പ്രകാരവും, അടിയിൽ ഇടത്തും വലത്തുമായിട്ട് എഴുതിയിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ അവ യുടെ കൂർത്തഭാഗം വലത്തുവശമായിരിക്കേ അവയുടെ വലത്തുവശ ത്തുനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ മുറയ്ക്കു കാണുന്ന പ്രകാരവും കാണി ക്കുന്നു.

ആദിഭാഷയായ തമിഴിലെ ആദ്യക്ഷരത്തിന്റെ സ്വരൂപവും ഈ അർഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം തന്നെയാണെന്നും ഭൂലോകത്തുള്ള എല്ലാ ഭാഷകളുടേയും ആദ്യാക്ഷരങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളും ഇതിനെ അനുസ രിച്ച് പിൻതുടർന്നിരിക്കാനേ അവകാശമുള്ളൂ; ഇരിക്കുന്നുമുള്ളൂ എന്നും അറിയിക്കുന്നതിനത്രേ ഈ തത്ത്വത്തെ ഇവിടെ വെളിപ്പെടുത്തിയി ട്ടുള്ളത്.

എന്നാൽ ഈ അകാരത്തിനെ ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം നിശ്ച യമായിട്ടും ശരിയായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്ന് ശരിയായി വിചാരിച്ചു നോക്കുന്ന ഏവർക്കും സമ്മതിക്കാതിരിപ്പാൻ പാടുള്ളതല്ല. എങ്കിലും കാലക്രമേണ ദേശങ്ങൾതോറും എഴുതിയെഴുതിവരവേ സംഭവിച്ചു പോയിട്ടുള്ള, പെട്ടെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഭേദ ങ്ങൾക്കു തൽക്ഷണം സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി, ഏതാനും ചില ഭാഷ കളുടെയെങ്കിലും ആദ്യങ്ങളെക്കൂടി കാണിക്കുന്നതിനാൽ, അവ പൊടു ന്നനവേ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതിനായിട്ടു, അകാരങ്ങളുടെ, ഇനി പറയേ ണ്ടതായിരിക്കുന്ന ലിംഗഭഗസംയോഗസ്വരൂപത്തെക്കൂടി കാണിക്കുന്ന തിനു പ്രധാനമായിട്ടു ആദിഭാഷയെന്നു ഇതുവരെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വന്ന തമിഴിലെ അകാരത്തെത്തന്നെ ഒന്നുകൂടി ഇവിടെ ഉപയോഗപ്പെ ടുത്താം. അതായതു അകാരത്തിനു ഇങ്ങനെ മേലും കീഴുമായിട്ടു പുല്ലിം ഗമെന്നും, സ്ത്രീലിംഗമെന്നും രണ്ടു വിഭാഗമുണ്ടെന്നു മുമ്പിൽ പറ ഞ്ഞുവല്ലോ. അവയിൽ മേൽവിഭാഗമായ പുല്ലിംഗത്തെ ലിംഗമെന്നും കീഴ്വിഭാഗമായ സ്ത്രീലിംഗത്തെ ഭഗമെന്നും അവ രണ്ടും ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന് ഇങ്ങനെ ഏകമായിട്ടുള്ള ഇരിപ്പിനെ ലിംഗഭഗസംയോഗരൂപ മെന്നും അറിയേണ്ടതാണ്.

എന്നാൽ അകാരം മുൻപറയപ്പെട്ട ആകൃതിയിൽ അതിന്റെ പങ്കുകളായ ലിംഗഭഗങ്ങളോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് എല്ലാ ഭാഷകളിലും അപ്രകാരം ഒരേ ആകൃതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനുപകരം പലവിധം വ്യത്യാസങ്ങളുള്ളതായി പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു തോന്നത്തക്ക വണ്ണം ഇരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്? എന്നാണെങ്കിൽ, അക്ഷരങ്ങൾ ഒരേ പ്രകാരം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള കോപ്പിപ്പുസ്തകം നോക്കി കുട്ടികൾ എഴുതിപ്പഠിക്കുന്നല്ലോ. ഇവർ എഴുതുന്നതിനു ശീലിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഇവരുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും കയ്യക്ഷരം നമുക്ക് തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം വ്യത്യാസത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നു. ഇവർ കണ്ടെഴുതിപ്പഠിച്ച കോപ്പി പുസ്തകങ്ങളിലാകട്ടെ യാതൊരു വ്യത്യാസവും കാണുന്നുമില്ല. ഇനിയും, അച്ചടിവിദ്യ നടപ്പില്ലാതിരുന്ന കാലങ്ങളിലുള്ള പലരുടെയും കയ്യെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അവർ ഓരോരുത്തരുടെയും അക്ഷരങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ എത്രയെത്ര വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. എന്നാൽ അകാരത്തിന്റെ മേല്പറയപ്പെട്ട വിവരം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഇന്ന പ്രകാരമെല്ലാം കൂടുതൽകുറവുവന്നു പോയിട്ട് ഇപ്രകാരം പലേവിധത്തിൽ വ്യത്യാസമായി വന്നിട്ടുള്ളതാണെന്ന് സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്ക് അറിയാവുന്നതാണ്.

ഇന്ത്യയിലെന്നല്ല, വിശേഷിച്ചു ഈ ഭാഷയുണ്ടായ തിമിഴുനാട്ടിൽ ഒരുസ്ഥലത്തുപോലും അകാരത്തിന്റെ ഈ രണ്ടവയവങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കാതെ ഏകാകാരതയാ 'അ' എന്നുമാത്രം അക്ഷരരൂപകല്പനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്ത്? എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരോത്തരം വലിയ വിചിന്തനങ്ങൾ നടത്തി അതിൽ നിഗൂഢമായിക്കിടന്ന മോക്ഷോപയോഗിത്വത്തേയും മറ്റും ദ്രാവിഡന്മാർ കാലാന്തത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചതുകൊണ്ട് ലോകകാര്യത്തിനുപയുക്തമായവിധത്തെ മാത്രം വെളിയിൽക്കാട്ടി ഇതരത്തെ ഗോപനം ചെയ്തതാണെന്നു മറുപടി പറയാനേയുള്ളൂ. എങ്ങനെയെന്നാൽ കുട്ടികൾ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ അവരുടെ ഗൂഢപ്രദേശങ്ങളെ നിർലജ്ജം നഗ്നമാക്കി നടക്കുന്നതും എന്നാൽ അവയവങ്ങൾ പൂർണാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുകയും അവയുടെ ഉപയോഗങ്ങൾ അറിയാറാവുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങുമ്പോൾ അവർ നിഷ്കർഷയാ വസ്ത്രധാരണത്താൽ നഗ്നതയെ മറയ്ക്കുന്നതും സ്വാഭാവികവും സർവസാധാരണവുമാണല്ലോ.

മൂലദ്രാവിഡത്തിലെ അകാരം ഇങ്ങനെ രണ്ടംശങ്ങളോടുകൂടിയതായിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ ചേരാതെ ഇരിക്കുമ്പോൾ മുകൾ ഭാഗത്തിനു ചപൂരമെന്നും കീഴ്പങ്കിനു അലിപ്പാൽ എന്നും അഭിധാനമുള്ളതായി വിവരിച്ചു കാണുന്നു. ഈ അലിപ്പാൽ എന്ന ശബ്ദ

ത്തിന്റെ തദ്ഭവരൂപങ്ങളാണ് 'അലീഫ്' 'ക്ലീബം' 'അൽഫ' 'ഓലാഫ്' മുതലായവ. ചപൂരത്തിനു 'സഫ(ബ)ർ' 'ബിന്ദു' 'ഫ്തോ(പ്തോ)' എന്നെല്ലാം ഹിന്ദുസ്ഥാനി മുതലായ ഭാഷകളിൽ പേർ പറയാറുണ്ട്. നോക്കുക–

അലീഫ് –	സബ്ർ അ	ഹിന്ദുസ്ഥാനി അറബ്
ക്ലീബം –	ബിന്ദു അ	സംസ്കൃതം
അൽഫ	അ	ലാറ്റിൻ ഗ്രീക്ക്
ഓലാഫ്	(പ്തോ) അ	ഹീബ്രു

മൂലദ്രാവിഡത്തിലെ മുറയനുസരിച്ച് ചപൂരം അലിപ്പാൽ – അലീഫ്, സഫ്ർ; ക്ലീബം, ബിന്ദു ഈ രണ്ടംശങ്ങൾ ചേർന്നിട്ടാണ് അകാരമുണ്ടാകുന്നതെന്ന് ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംസ്കൃതം മുതലായ ഈ ഭാഷകളും സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നാൽ മൂലദ്രാവിഡത്തിലെപ്പോലെ ചപൂരാദിസംജ്ഞകളുടെ വിവരണങ്ങളും മറ്റും ഇവയിൽ കാൺമാനില്ല. അതുകൊണ്ട് അറബു തുടങ്ങിയ ഭാഷകൾ അർത്ഥചിന്തനം കൂടാതെ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ മൂലദ്രാവിഡത്തിൽനിന്നും പകർത്തിയതാണെന്നേ അനുമിച്ചുകൂടൂ. മ്+ഒഴി=മൊഴി ഇങ്ങനെ അന്വർത്ഥമായ വാക്കുകളും ഇതരഭാഷകളിൽ അപൂർവമാണ്.

'മോനത്തെ ഒഴിത്തലെന്റെപടിയിനാലെ മൊഴിയെനവും' എന്ന പ്രമാണംകൊണ്ട് മൊഴിയെന്ന വാക്കിന്റെ സാർത്ഥക്യത്തെ ദ്രാവിഡഭാഷ വെളിവാക്കുന്നു. ഇതും പ്രകൃത്യനുഗുണമായ ഭാഷ മൂലദ്രാവിഡമാണെന്നുള്ള വാദത്തിന് ഉപോദ്ബലകമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിലും മറ്റും ദ്രാവിഡത്തോടു സാദൃശ്യമില്ലാത്തവിധം അക്ഷരങ്ങൾ കുറവായും ഉച്ചാരണഭേദത്തോടും പ്രഭവസ്ഥാനമുറതെറ്റിയും കാണുന്നു എങ്കിൽ അതു കാലദേശകൃതമെന്നോ പരിഷ്കൃതിയുടെ ഫലമെന്നോ ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇത്രയുംകൊണ്ട് അനേകകാലം പലപല പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെന്ന് പരിപുഷ്ടമായി ശോഭിക്കുന്ന തമിഴിന്റെ പൂർവ്വരൂപമായ മൂലദ്രാവിഡം തന്നെ ഇതരഭാഷകളുടെ ആദിമാതാവെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. പോരെങ്കിൽ ഇവിടെ ജന്തൂൽപത്തിശാസ്ത്രത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു കുറേക്കൂടി സാംഗത്യമുണ്ടെന്നു കാണാം.

പ്രാണികളുടെ ഉദ്ഭവം അഥവാ വ്യക്തീഭാവം എപ്പോഴും ഒരു മാത്രാനിയമത്തെ അനുസരിക്കുന്ന ശീതോഷ്ണസംക്രമണത്തിൽ

നിന്നാണെന്നു നാം ഇന്നും അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ– ഒരു ലോഷ്ടഖണ്ഡം ചൂടുപിടിപ്പിച്ച് നനവുള്ള ശീല കൊണ്ടു ചുറ്റിമൂടി അല്പനേരം വച്ചിരുന്നാൽ അതിൽനിന്നു ഒരുമാതിരി അണുജീവികൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ പ്രകൃതത്തിൽ ആരും അനുസ്മരിക്കാതിരിക്കയില്ല. ചിതൽ, മൂട്ട മുതലായ ജന്തുക്കൾ ജനിക്കുന്നതിന് ഇപ്രകാരം ശീതോഷ്ണ സമ്മേളനജന്യമായ സ്വേദം തന്നെ കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. കൃത്രിമങ്ങളായ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ശീതോഷ്ണങ്ങളെ ക്രമീകരിച്ച് സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു ഗർഭാശയമോ മറ്റു സാമഗ്രികളോ ഇല്ലാതിരുന്ന ആദിമ കാലത്ത് എല്ലാ ജീവാണുക്കളും വികസിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് കേവലം ഭൂപ്രകൃതിയുടെ ഈമാതിരി ഉപചാരത്താലായിരിക്കണമെന്നു നമുക്കൂഹിക്കാം. എന്നാൽ ഭൂമിയുടെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇത്തരം അനുകൂലോപചാരങ്ങൾ ലഭിച്ചുവെന്നു വരുന്നതല്ല. സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ മിതമായ ആഭിമുഖ്യം സിദ്ധിക്കുന്ന ഭൂഭാഗം മാത്രമേ ഇതിലേക്കുപയുക്തമാകയുള്ളൂ. ഏതാദൃശയോഗ്യതയോടുകൂടിയ സ്ഥാനം ഭൂമിയിൽ എവിടമായിരിക്കണമെന്നുള്ള പര്യാലോചനയിൽ പ്രേക്ഷകന്മാർ അന്യോന്യം വിയോജിച്ചു കാണുന്നു. ചിലർ മദ്ധ്യ ഏഷ്യ എന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. മറ്റു ചിലർ ബ്രഹ്മാവർത്തമാണെന്നു പറയുന്നു. വേറൊരു കൂട്ടർ ഉത്തരധ്രുവപ്രദേശമാണെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാനങ്ങൾ മനുഷ്യോത്പത്തിക്കു അനുയോജ്യങ്ങളാണോ എന്നു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഉത്തരധ്രുവദേശങ്ങൾ അതിതണുപ്പുകൊണ്ടും മദ്ധ്യഏഷ്യ, ബ്രഹ്മാവർത്തം, മുതലായ ഭൂഭാഗങ്ങൾ വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള ചൂടിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടും അപര്യാപ്തങ്ങളെന്നു വന്നു പോകുന്നു.

പല്ലുയിരൈ മുന്നീന്റ മാതാവപ്പാ
പരിതിമുകംപെടുമിന്തപാർതാനപ്പാ
ചൊലുമിതിൻകിഴക്കിലങ്കെ എഴുനൂറപ്പാ
ചൊരിന്തൊൾകുമകുടയനിതുതാനപ്പാ
അപ്പനെകിഴവരുകെഅനൈവരുക്കും
അരുമയാനപൊൻവളയുമളന്താനങ്കെ
ഇമുവിയിൻകീഴ്ചിത്തര്പതലം താനെ
ഇരവി ഇങ്കെ വിളങ്കുമാനാലിരവങ്കാകും
കിട്ടമുട്ട ഒന്റാകെക്കിടന്തഞാലം
കെടുവാനപലചമൈകൾകെട്ടപിമ്പ്
പട്ടവലൈകടലാലെപലതായ് പോച്ചു.

(അകത്തിയർഞാലനൂർ)

ഇങ്ങനെ ഈ അർദ്ധഗോളം മുഴുക്കെ പരീക്ഷണം നടത്തി ചെല്ലുമ്പോൾ ശീതോഷ്ണങ്ങളുടെ മാത്രാനുഗുണ്യം മുതലായ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ സ്ഥലം സിംഹളദ്വീപിനു ഏതാണ്ടു പശ്ചിമഭാഗത്തു കിടന്നിരുന്ന ഒരു ഭൂവിഭാഗമെന്നു ബോധപ്പെടും.

കിട്ടമുട്ട ഒന്റാകക്കിടന്തഞാലം പട്ട അലൈകടലാലെ പലതായ് പോച്ച് (അ. ഞാ. നൂ.) എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ഈ സ്ഥലം ഇപ്പോൾ കടൽകേറി മറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ഭൂകമ്പം അഗ്നിപർവതസ്ഫുടനം മുതലായ കാരണങ്ങൾ മൂലം സ്ഥലം ജലവും ജലം സ്ഥലവുമായിപ്പോകാറുണ്ടെന്നു അഭിനവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അഗസ്ത്യമഹർഷിയുടെ അഭിപ്രായം സംഭാവ്യം തന്നെ എന്നു നമുക്ക് നിശ്ചയിക്കാം. സിംഹളദ്വീപിനരികിലുള്ള ഏതോ ഒരു സ്ഥലത്താണ് ജന്തുക്കൾ ആദ്യം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതെന്നുള്ളതിനു ഇതുപോലെ വല്ല രേഖകളും ലഭിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പര്യടനം ചെയ്യുമ്പോൾ അവിടെയും അഗസ്ത്യരുടെ വാക്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

'പല്ലുയിരൈ മുന്നീന്റെ മാതാവപ്പാ'

ഇതിൽനിന്നു ഇന്നു പുത്തനായി കണ്ടുപിടിച്ചു എന്ന് ചിലർ ഘോഷിക്കുന്നതോ അഭിമാനിക്കുന്നതോ ആയ 'ചിത്തർപതലാ'-സിദ്ധപുരി-നവ്യഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ അമേരിക്ക തുടങ്ങിയ മറുഭാഗത്തുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അഗസ്ത്യരുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രജ്ഞാനപ്രകാശത്തിൽ പണ്ടേക്കു പണ്ടേ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ദിവ്യദൃഷ്ടി, അപ്രതിമമായ പ്രതിഭാശക്തി മുതലായ അനർഘസമ്പത്തുകളുടെ വിളനിലങ്ങളായി പ്രശോഭിച്ചിരുന്ന മഹാത്മാക്കളുടെ പരിശുദ്ധബുദ്ധിക്കു വിദൂരഗോചരമായിട്ട് ഏതൊരു വിഷയമാണ് അവശേഷിക്കുന്നത്! ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഈ തത്ത്വത്തെ വിസ്മരിക്കാതെ വിചാരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മഹർഷിയുടെ അഭിപ്രായം ഒരിക്കലും നിരസിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതും ഭദ്രമായി സ്വീകരിക്കത്തക്കതുമാണെന്നും വരുന്നു.

ആദ്യം പ്രാണിവർഗ്ഗത്തെ പ്രസവിച്ച മാതാവ് മേല്പറഞ്ഞ ഭൂമ്യംശംതന്നെ എന്നിരുന്നാലും അവിടെ ഒന്നാമതു മനുഷ്യരുണ്ടായതായി വിചാരിക്കാൻ പാടില്ല. ഇതരജീവികളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഉയർന്നതരം സംസ്കാരങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുത്തമ ജീവിയാണെന്നു വ്യക്തമാകും. ഒരു വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച സംസ്കാരം അഥവാ വാസന ആ വിഷയത്തിന്റെ ആവർത്തനയുടെ ഫലമാണല്ലോ. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ അനന്തസംസ്കാരവിശേഷം

കൊണ്ട് സിദ്ധിക്കുന്ന വിശിഷ്ടമായ മനുഷ്യത്വം അനേകം പരിണാമങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ ലഭിച്ചതായിരിക്കണം, അതെങ്ങിനെയായാലും ജന്തുസൃഷ്ടിക്കു സാധകമായ സ്ഥലത്തു മാത്രമേ മനുഷ്യരും ആദ്യം ഉണ്ടാകാനിടയുള്ളൂ എന്നു തീർച്ചയാണ്. ആദ്യം മനുഷ്യനുണ്ടാകുന്നിടത്തായിരിക്കും ആദ്യം ഭാഷ ഉണ്ടാകുന്നതും. അങ്ങനെ ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാകുന്ന ഭാഷ ശേഷിച്ചവയുടെ മാതൃഭാഷയും ആയിരിക്കും. അപ്പോൾ സിംഹളം തുടങ്ങിയ ദക്ഷിണദേശങ്ങളിൽ ഇന്നു പ്രചരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ പൂർവ്വരൂപമായ പ്രാചീനദ്രാവിഡഭാഷയായിരുന്നു ലോകത്തിലെ ആദിഭാഷ എന്നും അതുതന്നെയാണ് മറ്റെല്ലാ ഭാഷകളുടെയും ജനയിത്രി എന്നും നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

ഇങ്ങനെ ഈ വഴിയ്ക്കും പഴയ ദ്രാവിഡഭാഷതന്നെ സംസ്കൃതം മുതലായ പരിഷ്കൃതഭാഷകളുടെ മൂലഭാഷയെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1. അ, ആ; ഇ, ഈ; ക, കാ; കി, കീ എന്നിങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമായി പറയുന്നതിനു പകരം തുടക്കക്കാർക്കു വേണ്ടി അ–ആന; ആ–ആവന്ന; ഇ–ഈയന്ന; ക–കാന; കാ–കാവന്ന; കി–കീന; കീ–കീയന്ന എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു പഠിപ്പിക്കാറുണ്ട് തമിഴിൽ.
2. പിന്നെ പിന്നെ എന്നർത്ഥം
3. ഇപ്പറഞ്ഞ അകത്തിയർശിവയോകം ഇനി പറയാൻ പോകുന്ന അകത്തിയർഞ്ഞാലനൂൽ തുടങ്ങിയ പലകൃതികളും ഇപ്പോൾ കിട്ടാനുള്ളവയല്ല. തമിഴിലെ ഏറ്റവും പഴയ വ്യാകരണഗ്രന്ഥമായ അകത്തിയം ഇനിയും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള കൃതിയല്ലല്ലോ. അകത്തിയത്തിന്റെ ഭാഗമോ അഗസ്ത്യമുനിയുടെ തന്നെ കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത കൃതികളോ ആവാം ഇവ.
4. ശങ്കരാചാര്യർ, സൗന്ദര്യലഹരി, ശ്ലോകം–1
5. യാമളതന്ത്രത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുള്ളത്–
   ബിന്ദുത്രികോണവസുകോണദശാരയുഗ്മ–
   മന്വസ്രനാഗദളസംഗതഷോഡശാരം
   വൃത്തത്രയം ച ധരണീസദനത്രയഞ്ച
   ശ്രീചക്രരാജമുദിതം പരദേവതായാഃ

   ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം എന്ന കൃതിയിൽ ഇതു ഉദ്ധരിച്ച് വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ: ജീവിതവും കൃതികളും' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പുറം 786 കാണുക.